

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

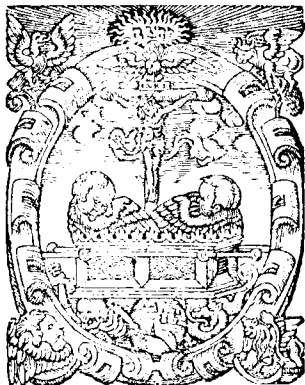

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O R E S,
C O E L E S T E S, M A R I N I, E T I N -
F E R N I, G R A E C E E T L A -
t i n è e d i t i i n v s u m p u e -
r o r u m.

L I P S I A E

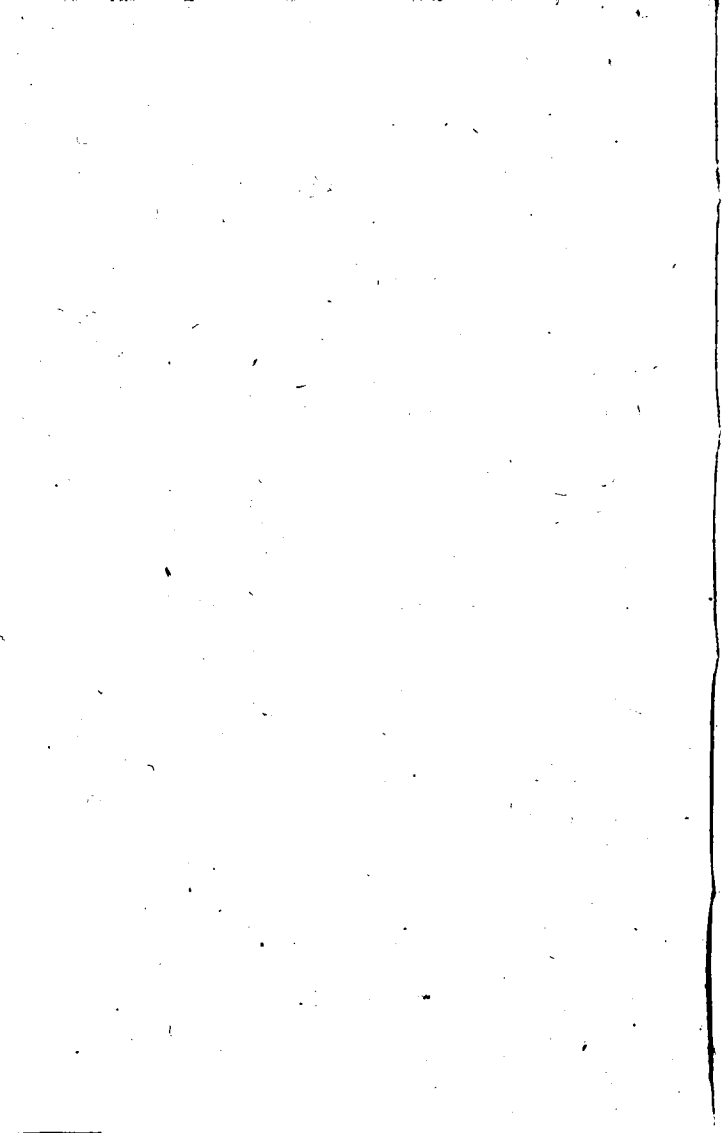
A N N O

M. D. LXXVIII,

Conuento S. Michaelis veteris praga

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-

γοι. προμηθέως
καὶ διός.

D E O R V M

DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

Λ Τσόν μι ὦ ζεῦ. δεινὰ
γὰρ ἤδη πέπονθα.
ζεύς. λύσω σε, φῆς, ὃν ἐχρῆν
βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ
τὸν καυκάσον ὅλον ὑπὲρ κι-
φαλῆς ὀπικείμενον, ὑπὸ ἑκ-
καίδεκα γυπῶν μὴ μόνον
κείρισθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑξορύνειν, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα
ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ
τὸ πῦρ ἐκκλίψας, καὶ τὰς
γυναικας ἐδημιούργησας;
ἀ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας
ἐν τῇ διανομῇ τῆς κρέων,
ὅς σε πικελῇ κεκαλυμμένα
μοι παρθεῖς, καὶ πλὴν ἀμείνω
τῆς μοιρῶν σεαυτῷ φυλάτ-
των, τί χεὶρ λέγειν; Πρ.
οὐκοῦν ἱκανῶς ἤδη πλὴν δι-
κλῶ ἐκτέτিকা, τοσοῦτον
χρῆνον τῷ καυκάτῳ προση-
λαμένος, τὸν κάκιστα ὀρ-
νίον ὑπολούμενον αὐτὸν τρέ-
φον

S O L V E M E I V-
piter, grauia enim
iam passus sum. I V-
P I T. Soluam te, ais,
quem oportebat grauior-
es pedicas habentem,
& Caucasum totum su-
per caput incumbentem,
à x v i. vulturibus non
solum corrodi epar, sed
& oculis carere effos-
sis, Eo quod talia no-
bis animalia, homines
videlicet, effinxeris, &
ignem furtim surripuisti,
& mulieres fabricatus es.
Nam quibus me ipsum
decepisti, in distributione
carnium ossa pinguedi-
ne obducta mihi appo-
nens, & meliorem par-
tium tibi ipsi seruans,
quid attinet dicere? P R.
Igitur sufficientem iam
poenam exolui, tantum
tempus Caucaso affi-
xus, pessimam avium
perditam aquilam nutri-
ens

ens hepate. I V P. Ne minimū quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. P R O. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. I V P. Blandiendo decipis me Prometheus. P R O. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, vbi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. I V P I. Dic prius quamnam mercedem persolves necessariam nobis existentem? P R O. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. I V P. Quomodo enim non. P R O. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. I V P. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea: videris enim verum quiddam dicere. P R O. Nihil ὁ Iupiter rei habeas cum Nerine hac: si enim ipsa grauida reddetur ex te, foetus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I V P. Hoc ais. expulsum me regno. P R O.

vinam

φων τῇ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολ-
 λος μῆριον τοῦτο, ὃν σε δεῖ
 παθεῖν. Πρo. καὶ μὴ οὐκ
 ἀμιδί με λύσῃς ὧς εἶ, ἀλλὰ
 σοι μὴ ὥσω πάνυ ἀναγκῶ-
 ν. Ζ. κατασοφίῃ με ὧ
 προμηθεῦ; Πρo. καὶ τί πλέ-
 ον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐ-
 ρις ἐνθα ὁ καὶ κάσος ὄειν,
 οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ὡς
 τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
 εἰπέ πρότερον, ὅν τινα μι-
 ῶδὸν ἀποτίσεις ἀναγκῶν
 ἡμῖν ὄντα. Πρo. ὡς εἶπα
 ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιο-
 πιστος ἔσομαι σοι καὶ περὶ
 τῶν ὑπολοίπων ματαιόμε-
 νος; Ζεύς. πῶς γὰρ οὐ.
 Πρo. παρὰ πῶς δέτιν, σω-
 σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τουτὶ
 μὲν ἔγνω. τί δ' οὖν τὸ ὅπῃ
 τούτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀλη-
 θές εἶρεῖν. Πρo. μηδὲν ὧς εἶ
 κοινωνήσης τῇ νηϊίδι. ὡς
 γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ σε, ὅ-
 τὸ τεχνῶν ἴσα ἐργάσεται σε,
 οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρό-
 νον. Ζεύς. τοῦτο φῆς, ἐμπι-
 στεύει με τῆς ἀρχῆς; Πρo.
 μὴ γέ-

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοι-
οὔτό τι ἢ μίξις οὐτῆς ἀπει-
λή. Ζεὺς. χαίρειτω τοιγαρ-
οῦν ἢ θέτις, σὲ δ' ὁ ἥφαιστος
ὅπῃ τούτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, ὁ I v p.
Veruntamen tale aliquid
coitus ipsius minatur.
I v p. Valeat igitur The-
tis, te vero Vulcanus ob
hæc soluat.

Ερωτῶ καὶ διός.

Ερ.

Amoris & Iouis.
Cupido.

Αλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον ὦ
Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὅς
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ια-
πιτῷ; ἢ δίδῃτι μὴ πάγονα,
μὴδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ παυόρε-
γος ὦν; Ερ. τί δέ σέ ὀδίκη-
σα ὁ γέρον ὥς φής, ἐγὼ,
δίδῃτι με καὶ πιδύται διαγοῇ;
Ζεὺς. σκόπει ὦ κατάρατε,
εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν οὕτως
ἐντροφᾶς. ὥς τε μὴδὲν ὄντι
ὁ μὴ πιποίνκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύ-
κνον, αἰτόν. ἐμοὶ δὲ ὁ-
λως οὐδεμίαν ἢ τινὰ ἐ-
ξαδιδῶμαι πιποίνκας. οὐδὲ

συνήκα

At si quid etiam pec-
caui, I v p. ignosce mi-
hi, puer enim admodum
sum, & adhuc imprudens.
I v p. Tu puer autem
Cupido, qui antiquior
multo Iapeto es? An quia
neque barbam habes, ne-
que canos produxisti,
propterea etiam infans
putari cupis, senex & ver-
sus adeo cum sis? C v.
Qua vero iniuria affeci
te, ego senex ille, vt tu
ais, cur me vincere quo-
que cogitas? I v p. Spe-
cta ὁ scelestæ, an parua,
qui me ita ludibrio habes.
Itaq; iam nihil est, quod
me non effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnum,
aquilam, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neque

A 3

intel.

intellexi me etiam vxori,
 propter te gratiorem fuisse:
 Sed oportet me prae-
 stigijis vti ad illas & me ip-
 sum abscondere. Illæ au-
 tem taurum aut cygnum
 exosculantur, me vero si
 aspiciant moriuntur præ
 formidine. C v p. Meri-
 to, neque enim ferunt, ὃ
 Iupiter, vt quæ mortales
 sint, aspectum tuum. I v.
 Quomodo igitur Apollin-
 nem Branchus ille &
 Hyacinthus tantopere a-
 mant? C v p. Daphnē
 etiam fugiebat illum,
 quamuis comatum & im-
 berbem. Quod si autem
 volēs amabilis esse, ne-
 que concutias Aegidem,
 neque fulmen geras, sed
 quam suauissimum teip-
 sum exhibe, vtrinque
 demisso capillo, eoque
 mitra reuincto, vestem
 sume purpuream, crepi-
 das subliga auratas, ad
 tibiam & ad tympana cō-
 posito gressu incede, &
 videbis q̃ plures sequen-
 tur, quam Bacchū Mæn-
 ades. I v. Apage. Equidem
 nolim amabilis esse istoc
 pacto, vt talem meipsum
 exhibeam. C v p. Proin-

de

σωῆκα ἡδὺς γυναικί δι-
 σε γνημηδός. ἀλλὰ με
 δεῖ μαγνανεύειν ἐπ' αὐτάς,
 καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἱ δὲ
 τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκτον
 φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ὡς ἴδωσι,
 τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ δέους.
 Ερ. εἰκότως, οὐ γὰρ φέρου-
 σιν ὧς σὺ, θνήσκει οὕσαι τιμὴ
 πόρροφιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν
 Ἀπόλλω ὁ βεράγχος, καὶ ὁ ὕα-
 κινθος φιλοῦσιν; Ερ. ἀγ' ἢ
 δάφνη καὶ κείνον ἔφενγε καὶ
 τοὶ κομήτιν καὶ ἀγρόν ὄντα.
 εἰδ' ἐθέλεις ἐπέραςος εἶναι,
 μὴ ὀπίσσει τιμὴ αἰγίδα, μή-
 δε τὸν κραυγὴν φέρε, ἀλλ'
 ὥς ἡδισον πρὶν σεαυτὸν,
 ἐκατέρωδε καθεμένος βο-
 σπύχους, τῇ μίτρᾳ τού-
 τους ἀνελκυσμένος. παρ-
 φυρίδα ἔχει, ὑποδέου χρυ-
 σίδας. ὡς αὐτῷ καὶ
 τυμπάνοις εὐρυδμα βαίνει.
 καὶ ὅψῃ, ὅτι πλείους ἀκο-
 λουθήσουσί σοι ἢ Διονύσου
 μαινάδων. Ζῶς. ἀπαγε.
 οὐκ αὖ διζαίμην ἐπέραςος
 εἶναι, τοιοῦτος γυμνός. Πε-

οὐκ

καὶ οὐκ ἔστι ζῆλον, μὴ δὲ ἐρεῖν θέλει.
ἔσθ' ἵνα γὰρ τὸ γινώσκῃ. Ζ. καὶ ἀλλ'
ἐρεῖν ἔστι, ἀπορραγμαίνεσθαι δ'
αὐτὸν ὅτι τυγχάνειν. ὅτι τοῦ-
τοις αὐτοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ.

de & amare nolis. Facilius
enim istud certe est. I v.
Quin amare quidem vo-
lo, minore autem nego-
tie illo potiri. Atque ob
hæc nunc dimitte te.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ. Ζ.

Iouis & Mercurij.

Τὴν τὴν ἱνάχου παῖδα τὴν
καλὴν εἶδ' ἔστι Ἑρμῆ. Ερ. ναί,
τὴν ἰὼ λέγεις. Ζ. καὶ ἐτι παῖς
ἐκείνη ἔστιν, ἀλλὰ δάμαλιν.
Ερ. τιράσιον τοῦτο. τὴν τρε-
πὴν δ' ἐσηλλάγη; Ζ. ζήλοτυ-
πήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλλεν
ἐκείνην. ἀλλὰ καὶ κρινὸν ἄλ-
λό τι θένον ὅτι μιμηχάνη.
τῇ κακοδαίμονι, βουκόλον
τινὰ πολυόμματον Ἀργον
τῆνομα ἐπέστησεν, ὅς νύμῃ τὴν
δάμαλιν, αὐπνος ὢν. Ερ.
τί οὐκ ἡμᾶς γὰρ ποιεῖν; Ζ.
καταπλάμινος ἐς τὴν νέμει-
αν, ἐκείνῃ δὲ που ὁ Ἀργος βου-
κόλῃ, ἐκείνην μὲν ἀποκρίνον.
τὴν δ' ἰὼ διὰ τὴν πελάγους
ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγα-
γὼν, ἱερὴν ποίησεν. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἔστω διὸς τοῖς ἐκείνῃ, καὶ τὴν
εἶλον ἀναγέτω, καὶ τοῦ ἀνέ-
μους

Illam Inachi puellam
pulchram nesci Mercuri.
M a r. Etiam, Io dicis.
I v r. Non amplius puella
illa est, sed iuueca. M a r.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? I v r.
Zelotypia mota Iuno,
transformavit ipsam. Sed
& nouum aliud quoddam
malum insuper excogita-
uit. Infelici illi bubulcum
quendam multioculum,
Argum nomine, custodē
addidit, qui iuuenecam pa-
scit, insomnis ac peruigil
ipse existens. M a r. Quid
igitur nos oportet facere?
I v r. Deuolans in Ne-
meam syluam illic alicubi
Argus pascit, illum qui-
dem interficito. Ipsam ve-
ro Io per pelagus in Ae-
gyptum abducens, Isim
facito, & de cætero pro
Deo ab incolis habeatur.
Nilumq; attollat, & ven-

ros immittat, & præterea
nauigantes seruet.

μους ὀπιπεμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τοὺς πλεόντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή-
δους.

Age ὁ Ganymedes,
Peruenimtis enim quo o-
portebat, osculare me
iam, ut videas non am-
plius rostrū aduncum me
habere, neq; ungues acu-
tos, neq; alas, qualis vi-
debar tibi modo, cum vo-
lucris esse apparebam.
G A N. Mi homo, an non
aquila modo fuisti, ac de-
uolans rapuisti me à me-
dio ouili? Quo pacto igitur
alæ illæ ablatæ tibi
sunt? tu vero ipse alius
quispiam subito appares.
I v. Sed neq; homo, quē
vides adolescentule, neq;
aquila, sed omnium rex
Deorū ego ipse sum, qui
me ipsum ad tempus ita
transformaui. G A. Quid
ais tu? Pan ille es? dein-
de, quomodo fistulā non
habes, neq; cornua, neq;
hirsutus es crura? I v p.
Solum enim illū existimas
Deum? G A. Etiam. At-
que adeo sacrificam⁹ ipsi,
coleatum hircum ad spe-
luncam

Ἀγε ὁ Γανύμηδες, ἥκο-
μιν γὰρ ἐνθα ἐχρῆν. φίλησόν
με ἤδη, ὅπως εἰδῆς ὅκετι ῥά μ.
φορ ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὀξύεις, οὐ πτερὰ, οἷος
ἐφαινόμην σοι πῶτος εἶναι
δοκῶν. Γα. ἀνθρώπε, ὅκ ἀε-
τὸς ἀρετι ἦν δα, καὶ καταπλά-
μενος ἤρπασάς με ὑπὸ μέσου
τῷ ποιμνίῳ; πῶς οὖν τὰ
μὴ πτερὰ ἐκείνά σοι ἐξήρξυ-
κει, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀνα-
πέφνηας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε
ἀνθρώπος, ὃν ὄρεας ὁ μετρά-
κιον, οὔτε αἰτὸς. ὃ δ' πάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰ-
μι, πρὸς τὴν καίρῳ ἀλλάξας
ἐμαυτόν. Γαν. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πᾶν ἐκείνος; εἴτα πῶς
σύριγλα ἔκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ πέλῃ;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἠγῶ
θεόν; Γα. ναί, καὶ δύο μὲν γε
αὐτῷ ἐνορχεῖν τράγον ὅππῃ τὸ
σπῆ-

σπῆλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔσ-
 ηι. σὺ δὲ ἀνδραποδίσῃς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Δίδς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα;
 εὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕψις καὶ βροχίωντος,
 καὶ ἀσραπαῆς ποιοῦντος; Γ. σὺ
 ὃ βέλλεις φῆς εἶναι, ὃς παρῶ
 κατέχας ἡμῶν πλὴν πολλὴν
 χάλαζαν, ὃ οἰκτεῖν ὑπερ ἅνω
 λεγόμενος, ὃ ποίων τ' ὑβρον,
 ὃ τὸν κρεῖον ὁ πατὴρ ἐθυσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
 πασας ὧ βασιλεῦ τ' εἰπὼν; ἰδὲ
 τ' ἀρόματα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 κησάντο ἥδη, ἐξήμοις ὅππῃ
 σὸντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῆς
 παροδείων ἀθανάτων; Γ. ἴσθι
 νῦν, καὶ ἐνταῦθα συνιστομένη ἡμῶν.
 Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὰ.
 Ζ. εἰς με ἥδη εἰς πλὴν ἴδω ἴημε-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μάτρω
 αἰὶς εἴλω αὖ τὶ θεοῦ γεγεν-
 μένος. Γ. ἔκου. ὅππῃ ἤσθι με
 ὁ πατὴρ, καὶ ἀνακλῖσθι μὴ εὐ-
 ρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λή-
 φομαι, καὶ ἀλιπὼν τὸ ποι-
 νιον. Ζεύς. ποῦ γὰρ κείνος
 ἔμεται σε; Εἰς. μηδαμῶς.

ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarius quispiam vide-
 ris mihi esse. I V P. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiam
 aram vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet atq;
 tonantis, & fulgura faci-
 entis? G A N. Tu te opti-
 me vir ais esse, qui paulo
 ante effudisti nobis copio-
 se grandinem, qui habi-
 tare supra nos diceris fa-
 ciens strepitum cui arie-
 tem pater sacrificauit. De-
 nique quidnam improbe
 tentantem me sursum ra-
 puisti rex Deorum? Iam
 vero & oues fortasse lupi
 diripuerunt, desertas illas
 inuadendo. I V P. Adhuc
 enim curæ est tibi ouium
 immortalī factō, & hic
 conuersaturo nobiscum.
 G A N. Quid dicis? An
 non deduces me tandem
 in Idam hodie? I V P. Ne
 quaquam, quoniam fru-
 stra aquila fuisset a Deo
 factus. G A. Igitur inqui-
 ret me pater, & indigna-
 bitur non inueniens, ver-
 beraq; post capiam, relin-
 quens ouile. I V P. Vbi ille
 videbit te? G. Nequaquā,
 A 5 desu-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & alium hircum ab ipso immolatum iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præt ex teris in pascua. I V P. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atq; id ipsum solum puer adhuc. Verum ô Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim coelestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiam sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino felix eris. G A. Si vero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Ida enim multi coxtanei eramus. I V P. Habebis & hic collusorē tibi hunc Cupidinem, & astragalos

valde

ποθῶ γὰρ ἦδη αὐτόν. εἰδ' ἀπάξεις με, ὑποχρῶμαι σοὶ καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρεῖον τιθήσειδ'ς λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔπομιν ᾗ τὸν τριετὴ τὸν μέγαν, ὅς ἡγεῖ) πρὸς τ' νομικῶ. Z. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὄν, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἐστὶ. ἀλλ' ὃ γανύμηδης, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὀπιλάθου αὐτ' ᾧ ποιμνίου καὶ τ' ἰδης. σὺ ᾗ ἦδη γὰρ ἱπποεὶς εἶ, πολλὰ δὲ ποιήσεις ἐν τεύθειν καὶ τὸν πατέρα, καὶ πῶς πατρίδα, καὶ αὐτὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίνῃ. τοῦτο μὲν τοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκέτι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γήνησι, καὶ ἀστὲρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅπως, εὐδαίμων ἔσθι. Γα. καὶ ᾗ παῖς ἐν ὀπιθυμήσω, τίς συμπαίξειταί μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιω) ἦμεν. Z. ἔχεις καὶ ταῦτα τ' συμποσίδ' μὲν σοὶ σῦτον ἔρωτα, καὶ ἀσπράγλους μάλα

μέλα πολλούς. Δάξει μόνον, κὺ φαιδρὸς ἴδι. κὺ μηδὲν ὀπιπύθῃ ᾧ κάτω. Γα. τί δ' ἔμιν χρήσιμος αὖ γυνήμις; ἢ ποιμαίνῃ κἄν λαῖθα δειήσῃ; Ζεὺς. οὐκ. ἀλλ' οἶνοχοήσῃς, κὺ ὅπῃ τ' νέκταρος τιτάξῃ, καὶ ὀπιπύθῃ τ' συμποσίου. Γ. τῆτο μὲν οὐ χαλεπὸν οἶδα γυνήμις ἐγγράει τὸ γάλα, κὺ ἀναδύναται τὸ κισύειον. Ζ. ἰδού πάλιν ὅσῃ γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακομιστάς οἶται. ταυτὶ δ' οὐρανόθεν ὅσῃ, κὺ πίνομιν, ὥσπερ ἐφύω, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὧς ζεῦ τῷ γάλακτι; Ζ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον, κὺ γευσάμενος, ἔτι ποθήσῃς τὸ γάλα. Γ. κοιμήσομαι δ' ὅπου τ' νυκτός; ἢ μὲν τ' ἡλικιώτῃ ἐρωτός; Ζ. οὐκ ἀλλὰ διὰ τῆτό σε ἀνέρεπασα, ὥς ἅμα καθεύδωμεν. Γ. μόνος γυνήμις αὖ δύναται, ἀλλ' ἥδιον σοι καθεύδῃ μετ' ἐμοῦ. Ζ. ναὶ μιλίᾳ γι τοιούτῃ, οἶος εἴσῃ τὸ Γανύμηδες, οὕτω καλός; Γ. ἢ γὰρ σε πρὸς τ' ὕπνον ὀνήσῃ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχει τί θέλω

γῆστον

valde multos. Confide solum, & latus sis, & nihil desideres inferiorum. G A. Quid vero vobis utilis ero? An oves pascere oportebit & hic? I V. Non sed ministrabis vinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis convivium. G A N. Hoc quidem non difficile, scio enim ut oporteat effundere lac, & coronare poculum pastorale. I V. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc vero cælum est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. G A. Dulcius ὁ Iupiter lacte? I V P. Scies post pusillum, & quum gustaveris, non amplius desiderabis lac. G A N. Porro ubi dormiam nocte? An cum coetaneo Cupidine? I V. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. G. Solus enim non possis, sed suavius dormire mecum? I V P. Profecto cū tali, qualis es tu Ganymedes sic pulcher. G A N. Quid enim te ad somnum iuvabit pulchritudo? I V P I. Habet quoddam inci-

tamen

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G A. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquēs interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiusculæ. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I V P. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplius. G A N. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculante. I V P. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quē admodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἰδὼν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὄγε πατρὸς ἤχθετό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγέιτο ἑωθιν, ὡς ἀφείλον αὐτὸν ὁ ὕπνον, σπριφόμενος καὶ λακλίζων, καὶ τι φθειγόμενος μεταξὺ ὁπότε κατεύδοιμι. ὥς ἐπαρὰ τὴν μητέρα ἐπιμπέμε κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά, ὥρα δὴ σοι εἰ διὰ τούτο, ὡς φης, ἀνέρεπασάς με, καταδεῖναι αὐτὸς ἐς τὴν γῆν, ἢ πρᾶγματα ἔξεις ἀρχεπνῶν. ἐνοχλήσω γὰρ σε σιωπῶς σπριφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀρχεπνήσαιμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπίυσσων. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δ' κοιμήσασθαι, σοῦ καταφιλοῦντος. Ζεύς. ἐσθμιθα τότε, τί σπριφίον. νῦν δ' ἀπαγε αὐτόν ὧ Ερμῆ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἶνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς καὶ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Ηρας

Ηρας καὶ Διὸς. Hera. Iunonis & Iouis.

Εξ οὗ τὸ μεράκιον τῷτο
 ὦ ζεῦ, τὸ φερίγιον, ἀπὸ τ' Ἰδης
 ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες,
 ἔλαβόν μοι προσέχεις τὸν
 νοῦν. Ζεῦς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἥδη ἀφι-
 λές οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
 ἐγὼ δὲ ὥμῳ ταῖς γυναιξί
 μόναις χαλεπῶ σε εἶναι,
 ὅπως αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. οὐδ' ἐμείνα μὲ εὖ ποι-
 εῖς, οὐδὲ φρέποντα σιαντῶ,
 ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης
 εἶν, ὑπολιπὼν ἐμὲ τῷ νόμῳ
 γαμετῶν, ὅπῃ τῷ γλῶ κά-
 τει μοι χεύσω, χρυσίον ἢ
 ταῦρος ἡρώμενος. πλὴν ἀλλ'
 ἐμείναι μὲ σοι, καὶ ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' ἰδᾶν του-
 τὶ παῖδιον ἀρπάσας, ἀνέ-
 πης ὦ θηναίβταλι θεῶν. καὶ
 σιωπᾷ νῦν ὅπῃ κεφαλῶ
 μοι ἐπαχθὲν, οἶνοχοοῦ
 δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἡπό-
 ρεις οἶνοχόων; καὶ ἀπη-
 γορεύασιν ἄρα ἥτις Η-
 βη καὶ ὁ Ηφαιστος διακονού-
 μενοι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxisti, mi-
 nus aduertis mihi animū.
 I v p. Etiam ob hunc Iu-
 no Zelotypa iam es sim-
 plicem adeo, & minime
 molestum. Ego vero pu-
 tabam mulierib. solis dif-
 ficilem te esse quæcunque
 conuersantur mecum, I v.
 Neq; illa quidem recte fa-
 cis, nec conuenientia ti-
 bi ipsi, qui omnium deorum
 dominus existens, relin-
 quens me legitimam vxor-
 em, in terram descendis.
 ibiq; adulteria exeres in
 aurum vel taurum conuer-
 sus. Veruntamen illæ mu-
 lieres tibi in terra ma-
 nent. Ideo autem hoc pu-
 ero rapto, etiam in cælum
 subuolasti, Deorum ge-
 nerosissime, & nunc ille
 nobiscum habitat, ante
 oculos mihi adductus qua-
 si æmulus, scilicet ut po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be & Vulcanus ministran-
 do?

do ? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & oscularus fueris ipsum antea omnib. aspicientibus. Et deosculatio ista suavior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam vbi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & vbi applicauit labia, vt & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludendo cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes lazure. **Ι ν ρ.** At quid adeo graue hoc, ὁ Ἰουνο, adolescentem adeo pulcrum inter bibendum deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel committam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μεινοί ; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρῶτον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώτων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αὐτεῖς πιεῖν. ἐπίοτι δὲ καὶ ἀπογυστάμινος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπολοιπὸν ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθιν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθάδε προσήεμεσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήσ. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατρὸς, ἀποδέμινος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραιὸν, ἐκάθησε ἀσπραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικούτον καθήμενος. πάντα οὖν ὀρῶ ταῦτα, ὥς τι μὴ οἶν λανθάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὧ ἥρα, μερῶκιον οὕτω καλὸν μιταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδιον αἰμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, ὡς γοῦν ὁππρὲς αὐτῷ κἄν ἅπαξ φιλή-

φιλήσαι σε, καί τι μέμνη μοι,
 πορνημώτερον ἢ νέκταρος οἰο-
 μύην τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδερσάων οὗτοι λόγοι. ἐγὼ
 ἢ μὴ οὕτω μανέντω, ὥς τὰ
 χεῖλη πορνευγχεῖν τῷ μαλ-
 θακῶ τέτῳ φρυγί, οὕτως ἐκ-
 ληλυμύην. Ζ. μή μου λοιδο-
 ροῦ ὡς ἡναιολιάτη τοῖς παιδι-
 καῖς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρεβρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθηνότερος. οὐ βούλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω
 ὀπιπλίον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σις αὐτῷ ἐμοῦ ἔνικα μέμνησο
 γουῦ, οἷά μοι διὰ τῷ αἰνοχόον
 τέτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. καὶ ἀλ-
 λά τῷ ἡφαιστον ἔδωκε τὸν υἱὸν
 αἰνοχόειν ἡμῖν χωλερύντα, ἐκ
 τῷ καμίνου ἡκοντα, ἔτι τῷ σπιν-
 θήρων ἀνάπλεον, ἄρτι πλὺ
 πυράραν ὑποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῷ ἦν δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς πλὺ
 κύλικα, καὶ ὀπιπασαμβόους
 φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἢ μή τις σὺ ἰδέως φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσέβλου κατηνα-
 λωμύην τὸ πρῶτον ; ἡδέ-

ως τὸ αὐ-

accusabis me, quod oscu-
 lum illius præstantius ne-
 ctare puto. I v n. Pæ-
 diconum verba hæc sunt.
 Ego vero non ita infan-
 uero, ut labia mea appli-
 cē molliculo isti Phrygi,
 adeoq; effœminato. I v p.
 Ne conuicias generosif-
 sima tu, amores meos,
 nam mulierosus & bar-
 barus, & molliculus iste,
 suauior & desiderabilior,
 nolo autem dicere am-
 plius, ne te magis irrites.
 I v n. Vtinam vero & in
 vxorem illum duxisses,
 mei gratia. Memineris
 igitur, quælibet mihi,
 propter egregium istum
 pocillatorem temulenter
 insultas. I v p. Imo ve-
 ro Vulcanum istum, fi-
 lium tuum oportebat no-
 bis pocillari, claudican-
 tem videlicet, & à fornæ-
 ce venientem, adhuc fa-
 uillis plenum, deposito
 paulo ante forcipe. Et ab
 illis ipsis digitis, accipere
 nos calicem, attractum-
 que ipsum interea oscu-
 lari, quem neque mater
 tu libenter osculata fue-
 ris præfuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rum suavia, adeoque mul-
tum etiam pocillatur iste,
cohonestat deorum con-
uiuium, nonne? Gany-
medes autem hic iterum
in Idam hinc ablegandus
est, quippe purus ac can-
didus est, & digitos habet
roseos, etiam scite porri-
git poculum. & quod te
omnium mordet maxi-
me, osculatur dulcius ip-
so nectare. I v n. Nunc
tibi & claudus ὁ Iupiter,
Vulcanus est, & refertus
fuligine, ac qua nausea
afficeris, cū aspicias ipsum,
ex quo formosum & ca-
pillatum istum Ida enu-
trijit. Olim autem non vi-
debas ista, neque tum fa-
uillæ, neque fornax ipsa
absterrebat, quo minus
biberes illo porrigente.
I v p. Aegritudine Iuno
te ipsam afficis, nihil aliud
agis, & mihi amorem eo
magis incendis, quia ze-
lotypa es. Quod si vero
grauaris à puero formoso
accipere poculum, tibi
quidem filius ministret po-
tum. Tu vero Ganymedes
mihi soli redde calicem, &
cum quolibet bis oscula
re me, & cum plenū por-
rigis,

ὡς ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ
πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμ-
πρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
ὁ γανυμήδης δ', ὃ καὶ ἀπαμ-
πίεος αὐτῆς ἐς πλὴν ἰδὼν, κα-
θαρὸς, γῶ, καὶ ῥοδοδάκτυλος,
καὶ ὅπως αἰμένος ὀρέγεται τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα,
καὶ φιλεῖ ἡδίων τοῦ νέκταρος.
Ἡρα. νῦν καὶ χυλὸς ὁ ζεὺς ὁ
ἡφαίστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
τῶν ἀνέξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβεστοῦ μεσὸς ὄρεϊ, καὶ
ναυτιᾶς ἐρῶν αὐτὸν, ἰξότου
τὸν καλὸν κομήτην τῆς τοῦ ἡ-
ἰδῆς ἀνέθεσις, πάλαι δ' οὐχ
ἰώρας ταῦτα, αὐδ' ἡ σπιν-
θήρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέρε-
πόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὦ Ἡρα
σε αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο. καὶ μοι
ὅπως εἴνεις τὸν ἔρωτα ζήλο-
τυπούσα. εἰ δὲ ἄχθη παρὰ
παιδὸς ὀρεαίου διεχρηρῆν τὸ
ἐκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἶνο-
χρεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου πλὴν
κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
φίλη με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γῃς,

γῶς,

*Sub digitis
suis
mihi
Calicem*

γοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ὑπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι. οἰμώζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

rigis, & cum rursus a me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ηρας καὶ Διός. Ηρα.

Τὸν ἱξίονα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεὺς; ποῖόν τινα τὸν τρέπον ἡγῇ; Ζεὺς. ἀθροπον εἶναι χρεῖσθαι ὦ Ηρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν σωκῶ ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν. Ηρα. ἀλλ' ἀνάξιος ὅτι ὑβριστής γε ὢν. ὥς τι μὴ κέτι σωθῆσω. Ζεὺς. τί δὲ ὑβρισεῖς; χρεὶ γὰρ οἶμοι καμῆ εἰδέναι. Ηρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰχλῦνομαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ὅστις, ὃ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰχρεῖς ἐπιχείρησε. μὴν οὖν ἐκείρα τινά; σωθήμι γὰρ ὁπποῖόν τι τὸ αἰσχερόν, ὅπερ ἂν ὀκνήσεις εἰπεῖν. Ηρα. αὐτὸν ἐμὲ, οὐκ ἄλλω τι
γὰ

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? I V. Hominem esse utilem Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuium foret. I V N. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuersetur nobiscum. I V N. Quid autem contumelie intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I V N. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitauit aliquam ad stuprum intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I V N. Ipsam me, non aliam
B quam-

quampriam Iupiter , long-
 go iam tempore. Ac pri-
 mum quidem ignorabam
 quid rei esset , cur attente
 adeo in me aspiceret . Illa
 autem etiam ingemisce-
 bat, & sublachrymabatur.
 Et si quando bibens tradi-
 dissem Ganymedi pocu-
 lum , hic petebat eo iam
 ipso bibere. Et capiens of-
 culabatur inter ea , & ad
 oculos admouebat, & rur-
 sus prospectum in me in-
 tendebat , hæc intellige-
 bam amatoria esse, & mul-
 to quidem tempore vere-
 cundabar dicere ad te ,
 putabamque cessaturum à
 furore hominem. Post
 quam vero & sermones
 ausus est mihi adhibere ,
 ego dimittens illum adhuc
 lachrymantem , & ad ge-
 nua prouolutum , obtu-
 ratis auribus, vt ne contu-
 melias supplicantis illius
 audirem, abij vt tibi dice-
 rem. Tu vero ipse vide,
 quomodo explores virū.
 I V R. Euge, sceleratus il-
 le in meipsum & vsque ad
 Iunonis nuptias etiam , a-
 deo ne inebriatus est ne-
 citare. Caterum nos auto-
 res horum sumus, & ultra
 modum

γὰρ ὁ Ζεύς, πολὺν ἤδη χρό-
 νον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνό-
 ουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτι-
 νές ἀφιεῖρα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ καὶ
 ἔστιν, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ εἶπο-
 τε πτωῦσα παρὰ δούλιον τῶν
 Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ
 ἦται ἐν αὐτῷ σκένῳ πινῶν.
 καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ
 πρὸς τὸς ὀφθαλμοὺς προσῆ-
 γε. καὶ αὐτῷ ἀφιεῖρα ἐς
 ἐμέ, ταῦτα ἤδη σιωπῶν, ἐρω-
 τικὰ ὄντα. καὶ ὅτι πολὺ μὲν
 ἠδούμην λέγειν πρὸς σε, καὶ
 ὥμην πάντα τῆς μανίας
 τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ ὅ καὶ λό-
 γους ἐτόλμησέ μοι προσεγγί-
 κειν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν
 ἔτι δακρύοντα, προκυλιν-
 δούμενον, ὅτι φραζαμένη τὰ
 ὦτα ὥς μηδὲ ἀκούταιμι σὺ-
 τὸ ὑβριστικὰ ἐκτελούοντος, ἀ-
 πῶλθόν σοι φράσσουσα. σὺ δ'
 αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν
 ἄνδρα. Ζεύς. εὐγε ὁ κατά-
 ρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ
 μέγχι τῷ Ἡρα γάμων; το-
 σοῦτον ἐμειδῆσθαι τοῦ νέκ-
 ταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων
 αἰτίοι,

αἱ τοὶ, καὶ πάλιν τῷ μετρίῳ φι-
 λαίθεροι, οἷον καὶ συμμέ-
 τας αὐτοῦ ἐποισάμεθα. συλ-
 γησὶ οὐκ, εἰ αἰὼνιες ὁμοίαι
 ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐρανόα κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπαραῦσαι
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔρως, βίαιον τί ἐστι, καὶ ἐκ
 ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λα καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.
 Ηρα. σοὶ μὲν καὶ πάντῳ οὐτός
 γὰρ διαπύτης ἐστὶ, καὶ ἄγει
 σι, καὶ φέρεται τῆς ἐξουσίας, φα-
 σιν, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῶν,
 ἐνθα αὐτὸν ἡγῆται σοὶ, καὶ ἀλλὰ τῇ
 ἐξουσίᾳ, ἐς ὅτι αὐτὸν κελεύ-
 σῃ, καὶ ὅπως κλῆμα καὶ ποι-
 διὰ τῆς ἐρωτος σύγῃ, καὶ γυνῇ
 παρ' ἱξίονι, οἷον, καθότι συγ-
 γνώμῃ ἀπὸ ἐμῆς, ἅτε καὶ
 αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῷ
 πλὴν γυναικά, ἢ σοὶ τὸν πα-
 ριθίου ἐτεκεν. Ζεὺς. ἔτι γὰρ
 σὺ τέμνησαι ἐκείνων, ἥτι
 ἐγὼ ἐπαίξα ἐς γυνῇ κατελ-
 θών; ἀτὰρ εἶδα ὁ μοι δοκεῖ
 πρὸς τοῦ ἱξίονος; κολλάζεν
 μὲν μηδ' αὐτῶς αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uiuatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum,
 deinde & aspicientes coe-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra, concupiuerunt frui
 illis, amore capti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum impe-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I v n. Tuus qui-
 dem & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fert
 naso (ut aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cunque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cunque iusserit, & pro-
 fus possessio & ludus A-
 moris es tu. Et Ixi-
 oni scio, quod veniam tri-
 buis, ut qui & ipse adulte-
 rio cognoueris aliquando
 illius vxorem, quæ tibi
 Pirithoum peperit. I v r.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego lu-
 si in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

quanquam, neq; à conui-
uio extrudendum esse ru-
sticū enim foret. Sed quia
amat, & vt ais, lachryma-
tur, & intolerabilia pati-
tur. I v. Quidnam ὁ I v p.
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosum aliquid dicas.
I v p. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube fin-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium & ille vigilat (vt
par est) prae amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferentes. Sic enim ab
angendo animo fortassis
desistat, putans se conse-
cutum esse desiderium.
I v n. Apage, vt nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quae supra ipsum
sunt, concupiscit. I v p.
Attamen patere ὁ Iuno.
Quid enim adeo praue ti-
bi accidet ex hoc figmen-
to, si cum nube Ixion cō-
greditur? I v. Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. I v p. Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes hæc vnquam Iuno e-
rit, neq; tu nubes. Ixion
autem

δ' ἀπαθεῖν τοῦ συμποσίου.
σκαῖον γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ
ὡς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφό-
ρητα πάχει. Ηρα. τί ὧ
ζεῖς; δέδια γάρ, μήτι ὕβρι-
σικὸν καὶ σὺ εἶπης. Ζεὺς.
οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰδωλον ἐκ
νεφέλης πλασάμενοι σὸν τῇ
σοι ὅμοιον, ἐπιδάσλυθῃ τὸ
συμπόσιον, καὶ κείνος ἀγρυ-
πνεῖ ὡς τὸ εἶκος ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, παρακατακλίνω-
μεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω
γάρ παύσαστο ἀνιῶμενος,
οἰσθεὶς τετυχηκέναι τ' ὀπι-
θυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ
ὥρσαισι ἴκοιτο τῷ ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπιθυμῶν. Ζεὺς. ὅμως
ὑπόμεινον ὦ Ηρα. τί γάρ
ἂν καὶ πάδοις δεινὸν ὑπὸ
τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη
ὁ ἱξίων συνέσαι; Ηρα.
ἀλλὰ ἢ νεφέλη ἐγὼ εἶναι
δοξῶ, καὶ τὸ αἰτχρὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιήσει διὰ τῶν ὁμοιό-
τητα. Ζεὺς. οὐδὲν τοῦ-
το φῆς. οὔτε γὰρ ἢ νε-
φέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' αὐ-
τοῦ, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἱξίων
μόνον

μόνον ἔξαπατηθήσεται. Ηρα. ἀλλὰ οἱ πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχὴσὶ κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασι, λέγων συγγεγνηῶς τῇ Ηρα, καὶ σύλληκτος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ πού τάχα ἐρεῖν με φήσεν αὐτοῦ. οἱ δὲ παύονται, καὶ εἰδότες ὡς νεφέλη σωλῶν. Ζεύς. οὐκοῦν ἡ τι τοιοῦτον εἶπεν, ἐς τὸ ἄδην ἐμπισθῶν, περὶ αὐτοῦ ἀθλίως προσδεθείς, συμπερινεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰ, καὶ πόνον ἅπαντον ἔξει, δίκην δίδους τοῦτο ἔρωτος. Ηρα. οὐ γὰρ δεῖνόν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μιγαλαυχίας.

autem solum decipietur. I V N. Sed (ut omnes homines amoventes sunt) gloriabitur descendens forsitan, & narrabit omnibus, dicens, coisse cum Iunone, & Iouis rivalem esse, forsitan etiam dixerit, me ipsum amare, illi vero credetur, quando non viderunt quomodo cum nube coierit. I V P. Igitur si quid tale dixerit, in infernum precipietur, ac rotæ miser alligatus, cū ipsa perpetuo circumvoluetur, & laborem nunquā cessaturum sustinebit, pœnas videlicet has pro amore dependens. I V N. Non enim graue hoc quidem, ob iactantiam.

Απόλλων καὶ
Ηφαίστου.

Apollinis & Vulcani.

Εώρακας ὦ Απόλλων τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ πορφυρεῖ παῖσι, καὶ δὴ τοῖσι ἡδὴ ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβήσόμενον; Απο. σκῆπτρον φῶ βρέφος

Vidistin' Apollo Maix infantulum illum, nuper genitum, ut formosus est, & arridet omnibus, & iam quoque tale quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum evasurus sit. A P O. Illumne ego infantem

dicam ὁ Vulcane, aut in magnum aliquod bonum euasurum? qui ipso Iapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam. V v l. Et quem adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A p o. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martem nam & huius subtraxit clam ē vagina gladium, vt interim de meipso non dicā, quem & arcu spoliavit & sagittis. V v l. Hæccine infantulus & modo natus ille, qui vix dum mouebatur in cunis inter inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit. V v l. Atqui venit iam pridem. A p o. Quid igitur habes ne omne fabril instrumentum, nec dum quicquid illius tibi amissum est? V v l. Omne Apollo. A p o. Attamen inspicere diligenter. V v l. Per Iouem, forcipē non video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V v l. Adeone aduertas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iam
tum

βρέφος ὦ Ηφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὁ τοῦ ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαι. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δυνάτο ἀρετίτοκον ὄν. Απολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρέφειν ἐκλεῖψεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ ὕξείλκυσε λαθὼν τοῦ κυρίου τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισι τοῦ τέξου, καὶ οὗ βέλων. Ηφαι. τὰ νεογνὰ ταῦτα, ὃ μόνος ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαραγμοῖς; Απολλ. εἴσῃ ὦ Ηφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ηφαι. καὶ μὴ προσῆλθεν ἤδη. Απολλ. τί οὐκ, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπολλῶν αὐτῶν; Ηφαι. πάντα ὦ Απολλον. Απολλ. ὅμως ἐπίσκεψον ἀκριβῶς. Ηφαι. νῦν Δίᾳ τὴν πυράραγ οὐχ ὄρεῖ. Απολλ. ἀλλ' οὐκ αὐτὴν σου ἐν σπαραγμοῖς τοῦ βρέφους. Ηφαι. οὕτως ὀξύχεις ἐστὶ, καθάπρις ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελι-

μέγα
πετοδ
τον εν
αι. και
ωυαι-
πολλ
α, ου
ν, η
υ γαρ
κρυ-
μη ε-
ωυπι-
ει βι-
εν ταυ-
το εν /
Απολ-
προσ-
ς. και
Απολ-
ης τα
τόλω-
άντα
ομως
φαι. η
χρεω-
ω σου
έφους.
ε βει,
ρι εκ-
μει-

μιλετήσας πλὺν κλειπικῶς ;
Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμύλα
καὶ ὀπήσσοχα. ὁ δὲ καὶ δια-
κονεῖς ἡμῖν ἐθέλει. χρεὶς
δὲ προσκαλισάμενος τὸν
ἔρωτα, κατεπάλασσε ἐν-
δύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
κων τῷ πόδι. εἶτα μεταξὺ
ἐπαινούμενος, τῆς Ἀφρο-
δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκλε-
ψε, πρῶτον ἑλκόμενης αὐτὸν
ὅπῃ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
ραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
εἶχε, κακείνον ἂν ὑφείλε-
το. Ηφαι. γοργόν τινά
τὸν παῖδα φής. Απολ. οὐ
μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
κόν. Ηφαι. πῶς, τοῦτο τεκ-
μαίρεσθαι ἔχεις ; Απολ.
χελώνω σου νικρὰν ἐν-
δὸν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
σωτηπῆξατο. πῶς γὰρ
ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας,
ἔπειτα καλάμους ἐμπή-
ξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
καὶ ἐντηνάμενος ἐπὶ χρε-

δός

tum meditatus esset fu-
randi rationem ? A P O .
An non audisti ipsum lo-
quentem quoque iam ar-
guta ac volubilia quædam.
Atque hic etiam ministra-
re nobis vult. Heri autem
vocato ad se Cupidine ,
statim illum palæstra su-
peravit , nescio quo pa-
cto pedes illi subtrahens.
Deinde cum à cæteris lau-
daretur , interea Veneri
surripuit cingulum , cum
illa amplexata ipsum fuisset
ob victoriam , Ioue
autem ridente , sceptrum
illius sustulit , & nisi gra-
uius fuisset , & plus ignis
habuisset , ipsum quoque
fulmē subtraxisset. V V L .
Celerem atque agilem
quendam puerum mihi
narras. A P O . Quinimo
& Musicum præterea .
V V L . Vnde nam huius
rei coniecturam facis ?
A P O . Testudine mortua
alicubi inuenta , instrumen-
tum ex ea compactum
dedit. Bracchijs enim ad-
apratīs , & iugo super indu-
cto deinde calamis (chor-
darum ansulis videlicet)
infixis , fundoque infra ,
& quasi quodam dorso

B 4

sub-

subiecto, atq; inde septem chordis suspensis & intensis, iucundum adeo quiddam modulatur, & concinnum, ut ego quoque illi iam inuideam, qui iam olim personando citharam me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neque in cælo noctu maneret, sed præ nimio agendi studio, ad inferos vsq; descenderet, furaturus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autem quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificam potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. V V L. Ego illam dedi ipsi, ut esset quasi ludicrum. A P O L. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. V V L. Recte sane admonuisti, quare ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ais, inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita ut iussisti: secum

δὰς, μελωδῆ πάνυ γλαφυρὸν δ' Ἡφαιστὶ, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καὶ με αὐτὸς φθονεῖν τὸν Πάλαϊ κυθαρίζειν ἀσκούonta. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὥς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχει τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τί καὶ κείδεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ὄντι, καὶ ῥάβδον τινα πεποιήνται δορυμασίαν πῶς δυνάμιν. ἢ ψυχαγωγῇ, καὶ κατάγει τοὺς νεκροὺς. Ἡφαιστ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Ἀπολ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μῖδον πῶς συρᾶραν. Ἡφαιστ. οὐ γὰρ ἐμνησας. ὥς βαδιοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτῷ, εἶπου ὡς φῆς, εὐρεθῆν ἐν τοῖς παργάνοις.

Ἡφαίστος καὶ Διός.

Ἡφαιστους.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχων

σάνυ γλα-
 κῆς, καὶ ἵα-
 μέναι αὐτῷ
 λαί κινῶ-
 ῖται. ἔστι δὲ
 μένος τῶ
 ανῶ, ἀλλ'
 ἄρτι τοῦ
 κλέψαν τί
 ἄ. ὑποπτι-
 ᾶσθαι τὴν
 ὑπαγωγῇ,
 ὅς τις κερῶ-
 ῖται. ἔστι δὲ
 ὑποπτι-
 ᾶσθαι τὴν
 ὑπαγωγῇ,
 ὅς τις κερῶ-
 ῖται. ἔστι δὲ
 ὑποπτι-
 ᾶσθαι τὴν
 ὑπαγωγῇ,
 ὅς τις κερῶ-
 ῖται.

ἔχον ἢ πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους δέοι μετὰ πληγῇ
 Διατεμεῖν. Ζ. οὐ γὰρ ἠφαισε.
 ἀλλὰ διέλε μου ἢ κεφαλῶν
 εἰς δύο, ῥαζινεγκών. Ηφαι.
 πρὸς μου εἰ μέμνηται πρὸς
 σαπῆ δ' οὐκ ἔστιν, ὅπερ
 θέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διατε-
 μεῖν μοι τὸ κρανίον. εἰ ἢ ἀ-
 πειθήνους, οὐ γὰρ πρῶτον ὀρ-
 γισσομένου πρὸς μου, ἀλλὰ
 καὶ καθικνεῖται παντὶ πρὸς
 μὲν, μὴ ἢ μέλλειν. ὑποπτι-
 ᾶσθαι τὴν ὁδὸν, αἰ μου ἢ
 ἐγκέφαλον ἀνασπέρουσιν.
 Ηφαι. ὅρα ὃ ζεῦ, μὴ κακὸν
 τι ποιήσωμεν. ὅτις γὰρ ὁ πέ-
 λεκὺς ἐστὶ, καὶ ὁ ἀναιμαλὶς, οὐ
 ἢ καὶ τὴν Εἰληθίαν μαρ-
 τυροῖται. Ζεὺς. κατένεγκε
 μόνον ὃ ἠφαισε διαρξῶν. ὅ-
 τι γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Η-
 φαιστος. ἄκων μὲν, κατόισα
 δέ. τί γὰρ καὶ ποιῇ, σοὶ
 κτερόντος; τί τοῦτο; κό-
 ρη, ἔροπος; μέγα ὃ Ζεῦ κα-
 κὸν εἴχεις ἐν τῇ κεφαλῇ, εἰ-
 κότεως γὰρ ὀξύθυμος ἦν ἔστι,
 τῆς καὶ τὴν ὑπὸ ἢ μὲν γὰρ

rim habens acutissimam,
 etiam si lapides opus sit
 vno ictu diffecare. I v p.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas partes.
 V v l. Tentas me, num
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p 1. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 presentis animo, neq; cun-
 ctari, Perco enim prae do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V v l. Vide
 Iupiter, ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinae
 morem, tibi obstetricabi-
 tur. I v p. Incute modo
 Vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cible. V v l. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliquis, te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum ὁ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

παρ-

B

5

virgi-

Διός.

δεῖ πο-
 κέλευσαι
 ἔχον

virginem viuam nutriens, idque armatam, nimirum castra, non caput habuisti, non aduertens. Hæc vero etiam saltat, & cum armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & quasi quodam furore concitatur. Et quod maximum est, formosa admodum, ac maturis nubilis annis, breui adeo iam facta est, ceruleos quidem oculos habens, sed tamen & huic gratiam addit galea. Quare ô iupiter, obstetricandi præmium hoc mihi refer, desponde mihi illam. I v p. Impossibilia petis Vulcane, perpetuo enim virgo manere vult. Ego certe, quantum in me est nihil repugno. V v l. Hoc volebam. Reliquum quod est ipse curabo. Ac iam simul rapiam ipsam. I v p. Si tibi facile adeo hoc, facias licet. Veruntamen illud scio, quod amas ea, quæ tibi contingere nequeunt.

Neptuni & Mercurij.

Licet ne Mercuri, conueni-

παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἐνοπλον. ἥπου πρὸς τόπιδον, οὐ κεφαλὴν ἔχει λήθεις ἔχων. ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρὴν χίρῃ, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλῃ, καὶ ἐνδουσιᾶ. καὶ τὸ μέγιστον, καλὴν πάνυ καὶ ἀκμαίαν γιγένηται ἥδη ἐν βράχει. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥς τε ὃ ζεὺς μαίωται μοι ὑπόδος, ἐγγυήσας μοι αὐτῇ. Ζεὺς. ἀδύνατα αὐτεῖς ὦ Ἥφαιστ. παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν, ἐγὼ γοῶν τό γε ἐπ' ἐμοί, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἥφαιστ. τοῦτ' ἐβουλόμην ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἥδη σωμαρπάσω αὐτῇ. Ζεὺς. εἰ σοι ῥάδιον οὕτω, ποίει. πολλὴν οἶδα, ὅτι ἀδυνάτων ἐρεῖς.

Ποσειδῶν καὶ
Ερμῶς.

Εἰν ὃ Ερμῇ ταῦ ἐντυ-
χεῖν

ορῶν , καὶ
ἤπου πα-
ραλιν ἐλ-
δὲ πηδῶ ,
καὶ τὸ δὲ
ἐνδοσιῶ
καλὴ πᾶ-
γεγένηται
γλαυκῶ-
κοσμεῖ καὶ
ὥς ὃ ζῶ
δος ἐγγυ-
Ζεύς . ἀδύ-
ῃ Ἡφαί-
στει θέλει μέ-
ν γε ἐπ' ἐ-
λέγῃ . Ἡ-
φαιστὸς δὲ λέγει .
αὐτῷ .
γον οὕτω ,
ὅτι ἀδύ-

καὶ

ταῦ ἐντυ-
χεῖν

χεῖν τῷ Δί ; Ερμ . οὐδα-
μῶς ὃ Πόσειδον . Ποσειδ .
ὄμνεις πορτάγρηλον αὐτῷ .
Ερμ . μὴ ἐσθλῆς , φημί .
ἄχαρον γάρ . ὥς οὐκ αὖ
ἰδοίς αὐτὸν ἐν τῇ παρόν-
τι . Ποσειδ . μὲν τῇ Ἡρῇ
συνέειπεν ; Ερμ . οὐκ ἀλλ' ἐ-
τεροῖόν τί δει . Ποσειδ . σω-
ήμι . Γανυμήδης ἐνδον .
Ερμ . οὐδὲ τοῦτο . ἀλλὰ μα-
λακῶς ἔχει αὐτός . Ποσειδ .
πότεν ὃ Ερμῆς ; δεινὸν γάρ
τοῦτο φησ . Ερμ . αἰχμώ-
μαι εἶπέν , τοιοῦτον δει .
Ποσειδ . ἀλλ' οὐ γὰρ πρὸς
ἐμὲ θέλν γε ὄντα . Ερμ . τέ-
τοκεν ἀετίας , ὃ Πόσειδον .
Ποσειδ . ἀπαγε . τέτοκεν
ἐκείνος ; ἐκ τίνος ; οὐκοῦν
ἐληλήθει ἡμᾶς ἀνδρῶν γυνος
ὢν ; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισύμμαι-
νεν αὐτῷ ἢ γαστὴρ ὄγκον
τινά . Ερμ . οὐ λέγεις . οὐ
γάρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἐμμερυ-
ον . Ποσειδ . οὐδα . ἐκ τῆς
κεφαλῆς ἐτρεκιν οὐδὲς , ὅ-
πως τῷ Ἀθηνᾶν . τοκά-
δα γὰρ τῷ κεφαλῷ ἔχει .

Ερμ .

venire Iouem nunc ? M .
Nequaquam Neprune .
N . P . Attamen intro re-
nuncia de me ipsi . M .
Ne molestus sis , inquam ,
importunum enim hoc .
Quare non poteris ipsum
videre in praesentia . N .
Num igitur cum Iunone
conconcubit ? M . P . Non ,
sed diuersum quiddam est .
N . P . Intelligo , Ganyme-
des intus est . M . P . Ne-
que hoc , sed ipse infirmus
aliquantulum est . N . P .
Vnde hoc Mercuri ? Gra-
ue enim istud narras . M .
Pudet dicere , tale quippe
est . N . P . At nihil eo tibi
opus est apud me , patru-
us utiq ; cum tibi sim . M .
Peperit paulo ante , Nep-
tunc . N . P . Apage . An
peperit ille ? ex quo ? ita-
que latuit ille nos Her-
maphroditus existens ? At
neque vterus eius tumo-
rem aliquem praese tulit .
M . P . Recte dicis .
Neque etiam ille partum
intra se habebat . N . P .
Novi , rursus ex capite
peperit scilicet , quemad-
modum & Mineruam ,
habet enim ille caput
quoddam puerperum .

M . P .

M E R. Neque illud , sed in scemore gestavit partū, illum videlicet ex Semele receptum. N E P. Eugene generosus , ut ille totus nobis , & ex omni parte corporis inpregnando, idoneus atque fecundus est. Sed quænam Semele ista est? M E R. Thebana mulier, ex filiab. Cadmi vna. Huic congressus prægnantem eam reliquit. N E P. Deinde vero ipse pro illa peperit. M E R. Atq; admodum. Etiam si tibi alienum ac mirum videatur. Nam Semelem dolis aggressa Iuno (nosti autem, ut zelotypa est) persuadet illi ut petat à Ioue , quocum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quæ cum verbis huius inducta credidisset venissetq; Iupiter fulmen secum portans , conflagrauit testum, ipsaque Semele ex igne periit. Me autem iubet Iupiter , ut incisa illius aluo , partum ad se afferam, imperfectum illū quidem adhuc, & intra septimum mensem conceptū. Quod ubi fecissem , ille dissecto scemore suo , intro illum recipit

Ερ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύνει τὸ ἐκ τῆς Σιμέλης βρέφος. Ποσειδ. οὐ γὰρ ὁ ἡμιναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ, καὶ πανταχόθι τῷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σιμέλη ὅτι; Ερμ. θηβαία. τοῦ Κάδμου θυγατρὸς μία. ταύτῃ σιωπῶν, ἐγκύμονα ἐποίησιν. Ποσειδ. εἴτα ἐτίκειν ὃ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης; Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παρὰ δόξον εἶναι σοι δοκεῖ. πῶς μὲν γὰρ Σιμέλῃ ὀπιλθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ, ὡς ζήλοτυπὸς ὅτι, πείθῃ αὐτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῇ καὶ ἀσπαρῶν ἡκῆν παρ' αὐτῷ. ὡς δ' ἐπέσθην, καὶ ἤκειν ἔχων καὶ τὸν κισσυνὸν, ἀνιφλέγῃ ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σιμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμόντα πῶς γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπαμυνναῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ' ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντέθησιν,

ἴσθιν, ὡς ὑποτιλεδεῖν ἐν-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἥδη
μὲν ἔξετεκεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὠδίνων
ἔχει. Ποσειδ. νῦν οὐκ ποῦ
τὸ βρέφος ὄσιν; Εἰμ. ἐς τὴν
Νύσαν ἀποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
θέντα. Ποσειδ. ἰκοῦμαι ἀμ-
φότερα τῷ Διονύτῳ τοῦτου
καὶ μήτρῃ καὶ πατρὶ ὁ δὲ
ὄσιν; Εἰμ. ἔοικεν. ἀπειμι
δ' οὐκ ὕδαρ αὐτῷ πρὸς τὸ
τραῦμα οἶσων, καὶ τὰλλα
ποιήσω, ὅς αὖ νομίζεται
ὡς περ λεχῶν.

Εἰμὺ καὶ Ἡλίου.

Ὡ ἦλιε μὴ ἐλάσης τήμε-
ρον, ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ τὴν αὔρι-
ον, μὴ δ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν,
ἀλλ' ἐνδον ἴσθιν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρά.
ὥς ἀνέτωσαν μὲν αἱ ὄραι αὖ
θις πρὸς ἱππους. σὺ δ' ὁ σέ-
σον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαιε διὰ
μακροῦ σιαυτόν. Ἡλ. καί-
να

cipit, ut ibi perficeretur.
Atque ita iam tertio, post
quam factū illud est, men-
se, denuo illum peperit,
& nunc ex doloribus ali-
quantulum languidus est.
N E P. Vbi igitur infans
ille iam est? M E R C. In
Nysam hinc ablatum, tra-
didi illum nymphis enu-
triendum, Dionysium co-
gnominatum. N E P. Er-
go utrunque, Dionysij
huius & pater & mater il-
le est. M E R C. Ita vide-
tur. Abeo igitur, ut illi
aquam ad vulnus afferam,
ac cetera ea quæ ex more
atque consuetudo fieri so-
lent, quasi puerperæ pro-
curem.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie currū
agas, inquit Iupiter, neq;
in crastinum neq; etiam in
diem perendinum, sed in-
tus mane, fiatque interea
perpetua vna nox longa.
Quare equos quidem ite-
rum soluant Horæ, tu ve-
ro restingue ignem, &
nunc tandem post longū
interuallum temporis te
ipsum recrea. S O L. No-
ua

ua hæc atque omnino aliena denunciāns venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atq; id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? M. R. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consue- to longiorem. S. O. L. Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, vt hæc nunciāres mihi? M. R. Ex Βασίλεια, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. S. O. L. Amator illius? atq; ita illi satis non est nox vna? M. R. Nequaquam. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnum, atque multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur vna nocte absolui ac perfici impossibile est. S. O. L. Sed absoluat atque ad exitum perducatur ille, quod faustum felixq; sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, nō fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

γὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παρρηγιῶν ἀλλὰ μὴ παρβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ πῶς νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι δέεσθαι; Ερμ. οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αὐτὸ τοῦτο ἔσαι. δέχεται δὲ τινὲς αὐτὸς ὀπμηκεῖραν γινέσθαι τοὶ πῶς νύκτα. Ηλ. ποῦ δὲ καὶ ὅστις, ἢ πῶθεν ἔξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ηλί, παρὰ τῇ Ἀμφιτρυόνος γυναικὶς, ἣ σώζειν. Ηλί. ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; Ερμ. οὐδαμῶς. τεχνῶμαι γάρ τινα δέει ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολιάθλον δεῖν. τοῦτον οὖν ἐν μῶς νυκτὶ ὑποτελεῖσθαι ἀδύνατον. Ηλί. ἀλλὰ τελεσιουργεῖται μὲν ἀγαθὴ τύχη, ταῦτα δ' οὐκ ὦ Ερμῆ οὐκ ἐγένετο ὅτι τοῦ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν.

οὐδ'

οὐδ' ὑπόκοιτος ἐκείνος πρὶν ἢ
 Πέας κῶ οὐδ' ὑπολιπὼν αὖ ἢ
 οὐρανὸν ἐν θήκαις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν κῶ ἢ ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὥ-
 ραις. ξένον δὲ ἢ παρελλαγ-
 μόνον οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 νῶνστέ ποτε ἐκείνος θνητῇ
 γυναικί. γὰρ ὅτι δυσκέρου γυ-
 ναίου ἔνικα, καὶ ἀνερράφθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπιστέ-
 ρους μὲν ἡμέρας τοῦ ἵππους
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτρεκέῃ μόνου-
 σαν ἔξῃς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ
 δ' ἀνθρώπου ἀθλίως ἐν σκο-
 τεῖνῳ διαβιοῦν; τοιαῦτα
 ὑπολαύτονται τῇ διὸς ἐρώ-
 των; καὶ καθιδοῦνται πει-
 μένοντες. ἐς' αὖ ἐκείνος
 ὑποτελέσει τὸν ἀθλητὴν ὃν
 λέγεις, ὑπὸ μακροῦ πρὸς Ζε-
 φφ. Εἰμ. τίωπα ὦ Ἥλιε, μή
 τι κακὸν ὑπολαύτης τῇ λθ-
 γων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σι-
 λλῳ ἀπελθὼν, καὶ τὸν
 ὕπνον, ἀπαγγελῶ κακί-
 ροις, ἀπὲρ ὁ Ζεὺς ἀπέσει-

λε,

Neque ille tum à Rhea di-
 uertebat, aut seorsim cu-
 babat, neque etiam relicta
 cælo Thebis dormiebat.
 Sed dies quidem tum dies
 erat, nox autem ad suum
 certum spacium, secundum
 proportionem horarum
 agebatur. Peregrinū vero
 autem immutatum nihil.
 Neque ille tum vnquam
 cū muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nunc
 infelicis mulierculæ cau-
 sa, oportet omnia sursum
 & deorsum verti. Ace-
 quos quidem præfractio-
 res & difficiliores fieri,
 ob ocium & desidiam, vi-
 am autem asperiores eo
 quod toto triduo nō vsur-
 pabitur, homines præte-
 rea misere in tenebricoso
 viuere. Hoc boni ex amo-
 ribus Iouis consequen-
 tur illi scilicet, sedebunt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quem
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. M a r. Ta-
 ce ὦ Sol, ne quid malè
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnum, renunciabo et-
 iam illis, quæ Iupiter man-
 dauit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorant longam adeo noctē hanc fuisse.

λε, πλὴν μὲν χολῇ προσαίψην,
τῷ δ' ὕπνον μὴ ἀγίναται τὸ
ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι
μακρὰν οὕτω πλὴν νύκτα γε-
γεννημένῳ.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, ὦ Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspectes Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? L v. Interroga ὦ Venus filium tuum, qui mihi harum rerū autor est. V e n. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idā adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilem fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fracturam esse me ipsius &

arcus

Αφροδίτης καὶ Σε- λιώς.

Τί ταῦτα, ὦ Σελιώη, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπότ' ἀν μὲν τῇ Καρίαν ἔλθῃ, ἵσταναι μὲν σε τὸ ζεύγος, ἀφορῶσαν ἐς τὴν Ενδομίωνα καθιεύδοντα, ὑπαιθριον ἄτε κυνηγέτι πλὴν ὄντα, ἐνίοτε δ' ἢ καὶ λαβαίνην ἐπ' αὐτῷ ἐν μέσης τῇ ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὴν σὸν υἱόν, ὅς μοι τέτων αἴτιος. Αφρ. ἔα, ἐκείνος ὑβριστής ἐστιν. ἐμὲ γοῦν αὐτῷ τῇ μητέρι διαδέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς πλὴν Ἰδῶν κατέλαβον Ἀγχίμου ἕνεκα τῇ Ἰλιάδι, ἄρτι δ' ἐς τὴν Λίβανον, ὅπῃ τὸ ἀσύριον ἐκείνο μέγα κίον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέραςον ποίησας, ὅς ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥς τε πολλάκις ἡπέλησα, εἰ μὴ πάνσεθεν τοιαῦτα ποιεῖν, κλάσθην μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα

τόξα καὶ πλὴν φασγάνων, περιαιρήσιν ὃ καὶ τὰ πτερά. ἤδη ὃ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέτεινα εἰς τὰς πρυγὰς τοῦ σανδαλῶ. ὁ δὲ, ἐκ τοῦδ', ὅπως τοπαρευτική διδίδως καὶ ἱκιστῶν, μετ' ὀλίγον ἐπλήλυσαι ἀπάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων ὅστις; εὐπαρμύθηλον γὰρ οὗτω τὸ δῖον. Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς ὁ Ἀφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστ' ὅταν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πύργου πλὴν χλαμύδα καθύδη τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἢ δὲ ἐν τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα. ἢ δεξιὰ δὲ περὶ πλὴν κεφαλῇ ἐς τὸ ἄνω ἐπιεκκλασμένη ἐπιπρέπῃ; τοῦ προσώπου περικειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβροσίον ἐκείνου ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀποφθίκαλιούσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκῆσα, ὥς αὐτὸν ἀνεγρόμενος ἐκπλαραχθεῖν. οἶδα, τί αὐτῷ σοὶ λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα. πλὴν πολλοί μαι γὰρ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussi sandalio, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicans, paulo post obliuiscitur omnium. Verum dic mihi formosus ne Endymion iste est? Nam hoc quidem solatio fuerit malo huic. ΕΥΡ. Mihi quidem etiam admodum formosus, ὁ Venus, videtur, & maxime quando instrata super rupem chlamyde dormit, laeva tenens sagittas, paulatim e manu prolabentes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexi, decorem affert faciei, cui circumfunditur. Ipse vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine vlllo strepitu descendens, ac summis digitis insistens, ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post haec dictura fuerim, sed perco equidem amore.

Αφρο-

C

Vene-

Veneris & Cupidin-
nis.Αφροδίτης καὶ
Ερωτός.

Cupido gnate , vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ te
impulsore mortales in ter-
ra, vel in se quisque vel
inuicem alij in alios faci-
unt, verum de his ago,
quæ apud superos quoq;
designas, qui quidem lo-
nem varias assumere for-
mas ostendis, vertens in
quodcunq; tibi pro tem-
pore visum fuerit. Lunam
vero è cælo deuocas.
Quin & Solem aliquoties
compellis lentum apud
Clymenem cessare, auri-
gandi muneris oblitum.
nam quicquid iniuriæ in
me matrem etiam cõmit-
tis, audacter tanquam tu-
to facis. Verum tu quidẽ
ò deorum omnium confi-
dentissime, Rheam insu-
per ipsam iam anũ, præ-
terea deorum tam multo-
rum parentem eo perpu-
listi, vt pusionem adamet,
atq; in Phrygium adole-
scentulum illũ depereat,
ac tua iam opera insanit,
iunctisq; leonibus, adhi-
bitis item Corybantibus,
quip-

Ω τέκνον ἔρως ὄρα, τία
ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέ-
γω, ὅποσα τοῦ ἀνθρώπου
ἀναπείθεις, καθ' αὐτῶν ἢ κατ'
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν οὐρανώ. ὅς τὸν μὲν
Δία πολύμορφον ἐπιδεδυ-
νεις, ἀλλά πᾶν ἐς ὃ, τι αὐτοῖ
ὅπῃ τ' χερσὶ δοκῇ. πῶ σεν
λιώβῳ ἢ καθαρῆς ἐκ τ' οὐ-
ρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδυῶν ἐποίησε
ἀναγκάζεις, ὅππῃ ληισμῶν
τῆς ἱππασίας. ἂ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ πῶ μντέρα ὑβρίζεις,
δαρξῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ
τολμηρότατε, καὶ πῶ Πέ-
αν αὐτῶν γεαυῶ ἦδη, καὶ
μντέρα τοσούτων θεῶν,
ἀνέπεισας παιδερασεῖν,
καὶ τὸ φεύγον μερά-
κιον ἐκείνο ποδεῖν. καὶ
νῦν ἐκείνη μέμνην ὑπό-
σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβῶσα καὶ
τοὺς Κορύβαντας ἅτε μα-
γικούς

νικᾶς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω
 καὶ κάτω πλὴν ἰδὼς περιπο-
 λῶσιν, ἢ μὴ ἐκλογίζουσα ἐ-
 πὶ τῷ Ἀττή. οἱ Κορύβαντες δ',
 ὁ μὲν αὐτῇ τέμνεται ξίφει
 τὸν πῆχυν, ὁ δὲ ἄνδρ' αὐτῷ
 κόμην, ἔται μεμηνὼς διὰ
 σφ' ὄρων. ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέ-
 ρατι. ὁ δ' ὀπποῦ μὲν τῷ τυμ-
 πᾶν, ἢ ὀπκτυπῇ τῷ κυμ-
 βάλῳ. καὶ ὅλως δόρυχος καὶ
 μαρία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
 ὄντα. δέδια τῶν αὐτῶν ἅπαν-
 τα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὸν τακοῦσα, μὴ
 ἀπομανεῖσά ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μάλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, κελύσῃ τὸν κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι
 παραβελῆν. ταῦτα δέδια,
 κινδυνεύοντά σε ὄρωσα. Ερ.
 θάρξει μήτιρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 ναβὰς ὅπ' τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κίμης λαβόμενος,
 λῶσιον αὐτοῦς. οἱ δὲ σαί-
 νουσί με, καὶ πλὴν χεῖρα

διχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montem sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa qui
 dem Attis amore ciulans.
 Cæterum Corybantum
 alius suum ipse penem
 ense defecat, alius demissa
 coma per montes fertur
 insanus, alius cornu ca-
 nit, alius tympano tonat,
 alius cymbalo perstrepat.
 breuiter, omnis vndiqua-
 que Ida tumultus atque
 insanix plena est. Pro-
 inde cuncta timeo, me-
 tuo nec tale quid accidar,
 quæ magnum malum ge-
 nerans, ut si quando re-
 sipiscat Rhea, vel potius
 si pergat insanire, Cory-
 bantibus imperet, ut te
 correptum discerpant,
 aut leonibus obijciant.
 Hic me sollicitat metus,
 quod videam tibi pericu-
 lum imminere. C v r.
 Ocioso animo esto ma-
 ter, siquidem leonibus et-
 iam ipsis iā familiaris sum
 factus, ita ut sæpenumero,
 consensu eorum ter-
 gis, præhensaq; iuba, e-
 quitis ritu insidens illos
 agitem. At vero illi inre-
 rim mihi caudis abblandi-

C 2

natur,

untur, ac manum ori insertam receptant, lambuntq;, deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rheæ ipsi, quando tandē vacauerit, ut me vlciscatur, cum in Atre sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neq; tu posthac Martem ames, neque ille te? V E N. Ut es peruicax, & nulla in re non superas? Attamen horum quæ dixi aliquando meminervis.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Desinite ô Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à cōuiuio deorū. H E. Ac vis, ô Iupiter medicamentariū istum priore loco accumbere, q̃ me? A E S. Quid ni, per Iouē melior quoq; enim sum. M E R. In quo igitur

διχόμενοι ἐς τὸ σόμα, πειλιχμυσάμενοι σποδιδασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότι αὖ ἐκείνη χολῶν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὁλοῦσα ἐν τῷ Ἀθῆναι; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δίκην δὲ τὰ καλὰ, οἷά ᾧστιν; ὑμεῖς δ' μὴ ἐφίειδε τ' καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων. ἢ θέλεις σὺ ᾧ μήτις αὐτὴ μηκέτι ἐρεῖν, μήτι σὲ τοῦ ἀρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Ἀφροδῶς δ' ἐνὶ εἴ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων, ἀλλὰ μιμήθη μου ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ
Ἡρακλέους. Ζεύς.

Παύσασθαι ὁ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντις πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπειπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῆς διῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ᾧ ζῶντος τοῦτον τ' φαρμακεία προκατακλίνεισθαι μου. Ἀσκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τί ᾧ

τί ὧ ἐμβρόντητε ; ἢ δίο-
 τισι ὁ ζῶνς ἐκτραύνησιν ,
 ἀμὴν δέ μοι ποιοῦντα , νῦν
 δὲ κατ' ἑλίου αὐθις ἀθα-
 νασίας μετέληπας ; Ασ-
 κλήπιος. ὅπλ' ἐλῆπται γὰρ
 καὶ σὺ ὦ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
 τη καταφλεγείς , ὅτι μοι
 ὀνειδίζεις τὸ πῦρ. Ἡρα.
 οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βε-
 βίωται ἡμῖν , ὅς Διὸς μὲν
 υἱὸς εἰμι , τσαῦτα δὲ πε-
 πόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βί-
 ον , θνητὰ καταγωνιζόμε-
 νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς
 τιμωρούμενος. σὺ δὲ ἐι-
 ζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης.
 νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
 ποις χεῖσιμος ὀπδήσειν
 τῶν φαρμάκων , ἀνδρῶδες
 δὲ οὐδὲν ὀπιδεδειγμένον.
 Ασκλη. εὐ λέγεις. ὅτι σου
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην ,
 ὅτε πρώτῳ ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτος , ἔσ' ἀμφοῖν
 διεφθαρμένος πρὸ σώμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
 τὰ τοῦτο τοῦ πυρὸς. ἐγὼ
 δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο , οὐ-
 τε ἰ-

igitur ὁ attonite, an quod
 te Iupiter fulmine aliquan-
 do percussit , eo quod
 quæ nefas erat , feceras,
 nunc autem ex misericor-
 dia iterum immortalita-
 tis particeps factus es ?
 A B S. Oblitus vero et-
 iam tu es Her. quod in
 Oeta conflagrasti , quan-
 do quidem mihi ignem
 obijcis ? H A R. Nequa-
 quam æqualia atq; similia
 sunt quæ uterq; in vita e-
 gimus , ut qui ipse qui-
 dem Iouis filius sim , tan-
 tos autem labores susti-
 nuerim , expurgata vita
 devictis bestiis & homini-
 bus contumeliosis, vindic-
 ta ac pœna affectis , Tu
 vero radicum incisor es &
 circulator , ægrotantibus
 fortassis hominibus utilis
 medicamenta adhibendo,
 virile autem nihil quic-
 quam opere præstitisti.
 A B S. Recte dicis. quo-
 niam & inustiones tuas cu-
 ravi , quando paulo ante
 ascendisti , ad nos semi-
 ustulatus corpore utrinq;
 corrupto ac perdito , & à
 tunica , & post illam, etiā
 à flamma. Ego vero quod
 si nihil aliud , tamen ne-

que seruiui, quēadmodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam infans, occidi liberos & uxorem, H E R. Nisi definas conuiciari, statim admodum senties quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, ē celo precipitem dabo te, ut ne ipse quidem Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. I V. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambobus hinc ablegabo vos ē conuiuio. Quanquam etiam æquum est, ὁ Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? A P O L. Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. M E R C. Dignum quidem maiore hoc, sed

tu

το ἰδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὐτε ἔξαινον ἱερὰ ἐν Λυδίᾳ, πορφυρέϊδα ἐνδιδυκὼς, καὶ παιδὸς ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χευσσὼ σαιδάλῳ. ἀλλ' οὐδ' ἔμελλ' ἀπαγγεῖλαι ἀπέκτενα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. H E R. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, εἴπω ὅτι κεφαλὴν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὥς μὴδὲ τὸν παῖδα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον σωτηριέμεντα. Ζεὺς. παύσαδε, φημί, καὶ μὴ ὀπιταράτῃτε ἡμῖν πλὴν ζωοουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίῳ. καὶ τοι εὐγνωμον ὦ Ἡρακλῆς προκατακλίνεσθαι σου τὸν ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθάνοντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλων.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Ἀπολλων; Απόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δυσσχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικαῖς. Ερμ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον οὐτον

οὐτον. σὺ δὲ τί δυσυχής; ἢ
 τὸ κ' ἴπλυν δάφνην σε λυπεῖ
 ἔτι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἐρώμιον πινῶ τὸν λάκω-
 να τὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνη-
 κε γδ, εἰπέ μοι, ὁ ὑάκυνθος;
 Απο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὧ Απολλον; ἢ τίς οὕτως
 αἶρεστος ὤ, ὥς ἀποκτεῖναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μενέριον;
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὧ Απολ-
 λον; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημα τι ἀκούσιον ἐχρῆτο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γδ ἀκοῦσαι
 τὸν λόγον. Απο. δισκούμεν
 ἐμάνει. καὶ γὰρ σιωπῶν
 αὐτῶν. ὁ δὲ κάκιστα
 αἰμάτων ἀπολούμενος ζέφυ-
 ρος, ἤρα μὲν ἐν πολλοῦ καὶ
 αὐτῶς. ἀμελούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρον πλὴν ὑπερφίαν,
 ἐγὼ μὲν ἀνέρεξα, ὥστε
 εἰώθαμεν τὸν δίσκον εἰς τὸ
 αἶμα. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ ταῦ-
 γέτου καταπνύσας, καὶ
 κεφαλῇ τῷ παρὶ ἐνέ-
 σσει φέρον αὐτὸν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πληγῆς αἵμα
 τι ῥυῖ-

tu quo pacto miser atque
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconem illū
 Oebadi filium: M. r. An
 mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A. p. o.
 Atque admodum. M. r. Vnde
 Apollo? aut quis ita
 ab omni amore alienus
 fuit, ut occiderit formo-
 sum illum puerum? A. r.
 Meum ipsius factum hoc
 est. M. r. Quid igitur,
 insaniuisti? Apo. A. p. o.
 Non, sed infortunium
 quoddam inuito mihi ac-
 cidit. M. r. Quomodo?
 cupio enim audire ratio-
 nem hanc. A. p. o. Disco
 ludere discebat, atq; ego
 una cum illo ludebam.
 Cæterum ventorum om-
 nium pessime perditus
 Zephyrus amabat quidem
 longo iam tempore etiam
 ipse illum. Verum negle-
 cto eo, & contemptum
 istum non ferente, ego
 quidem, quemadmodum
 consueueramus, discum
 in altum sursum versus
 iaculabar, ille autem de-
 orsum Taygeto spirans,

ablatum hunc in caput puero inflixit, ita ut ex ea plaga & cruor manaret affatim, & ipse puer statim sagittis, fugientemque ad montem usque persequendo. Puero autem & tumulum extruxi in Amyclis, ubi discus eum prostravit, & ex sanguine florem, terram induere feci, suavissimum illum quidem Mercuri, atque omnium fragrantissimum, præterea & literas quasdam habentem, quæ mortuum ipsum quasi deplorant. Num tibi igitur præter rationem mœstus fuisse videor? M. v. r. Sane vero Apollo. Noras enim mortalem te comparasse amantissimæ tibi. Quare dolore non debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apollinis.

Itan, autem Vulcanum, cum & claudus ipse sit, & artem adeo fabrilis & contemptam exerceat Apollo, pulcherrimas duas uxores duxisse, Venerem atque Gratiam? A P O L. Felicitas quædam

τε εὖ ἵνα πολὺν, καὶ τὴν παῖδα
ἐνθάδε ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὴν
μὲν ζέφυρον, αὐτίκα ἡμιανά-
μιον κατατοξεύσας, φεύγον-
τι ὀπισθόμενος, ἄχρι τοῦ ὄ-
ρους. τῷ παιδὶ δ', καὶ τὰ φρον
ἐχασάμιον ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβηκε,
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίη-
σα, ἥδιστον ὃ Ἐρμῆ, καὶ εὐαν-
δέστατον ἀνδρῶν πάντων.
ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐ-
παιάζοντα τῷ νικῶντι, ἀεὶ
σοὶ ἀλόγως λειπυπῆσαι δο-
κῶ; Ἐρμ. ναὶ ὦ Ἀπολλων. ἡ-
δεῖς γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Ἐρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῳ
ἔχοντα Ἐάνουσον ὦ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γυναί-
κηναι, τὴν τε Ἀφροδίτην καὶ
τὴν χάριν; Ἀπολ. εὐποτ-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ, πλὴν ἐκεί-
 νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, ἀνέ-
 χριται σωθεῖσας αὐτῶ, καὶ
 μάλιστα ὅταν ὀρεῶσιν ἰδρῶ-
 τι ῥεόμενον εἰς τὴν κάμι-
 νον ὅππῃ κεκυφῶτα, πολλὴν
 αἰθάλιν ὅπῃ τοῦ πορτώπου
 ἔχοντα. καὶ ὁμοῦ τρεῖς ὄντα
 αὐτὸν, περιβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαισῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
 ὦ Ἀπολλον, καὶ καθαρίζε,
 καὶ μέγα ὅπῃ τῷ κάλλει
 φέρονε, καὶ γὰρ ὅπῃ τῇ εὐξίᾳ
 καὶ τῇ λύρῃ. εἴτα ἐπειδὴ
 κοιμᾶσαι δέοι, μόνον κα-
 θυδῶσομεν. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδιτὸς εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά καὶ δύο γυναι-
 κας μάλιστα ὑπερηγάπησα,
 τὴν Δάφνιν καὶ τὴν Ὑά-
 κινθον, ἣ μὲν ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥς εἴλετο
 ζύλον γινέσθαι μάλλον ἢ
 ἐμοὶ σωεῖναι, ὁ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ
 νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους

ἔχω.

dam hæc Mercuri. Verun-
 tamen illud equidem mi-
 nor, quod cum illo rem
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in fornacem
 demittere atq; incur-
 vare sese, multa adeo fu-
 ligine facie illius oppleta.
 Et tamen talis ipse cum
 sit, amplectuntur ipsum,
 & osculantur, & vna dor-
 miunt. M e κ. Hoc & ip-
 se indignor, & Vulcano
 inuideo. At tu comam
 nutri Apollo, ac citharam
 persona, animum ob pul-
 chritudinem elatum atq;
 superbum præ te ferens,
 & ego etiam ob habitudi-
 nem corporis & lyram.
 Ceterum ubi cubitum
 eundum fuerit, soli dor-
 miemus. A ρ ο. Ego ve-
 ro alias quoq; habeo Ve-
 nerem minus propitiam
 ad res amatorias. Quippe
 etiam quos duos maxime
 præter cæteros amavi.
 Daphnen & Hyacinthū,
 illa quidem aufugit, atq;
 edit me adeo ut in lignum
 conuerti maluerit, quam
 mecum rem habere, hic
 utem a disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-

C

ς

ronas

ronas habeo. M ε κ. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. A ρ ο. Noui, atq; etiam Hermaphroditum istum ex te aiunt peperisse ipsam. Veruntamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non æmuletur Venus Gratiā, aut contra illa Venerem? M ε κ. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in cœlo, præsertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum istum curat. A ρ ο. Atq; hæc putas ipsum Vulcanū scire? M ε κ. Scit, sed quid agat cum generosum adeo adolescentem, & præterea militare ipsum esse videat? Quare silentium agit, nisi quod minatur quidem, vincula quædam excogitasse contra illos sese, ijsque ipsos comprehensurum esse, circumdato venuti retibus quibusdam lecto. A ρ ο. Nescio sane. optarim vero ipse ille, qui sic comprehenderetur esse.

Iun.

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην, ἀλλ' οὐ καὶ αὐχέιν. Απο. οἶδα. καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τιτοκέναι. πάλιν ἐκείνῳ μοι εἶπε, εἰτί οἶδα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν χάριν, ἢ ἡ χάρις ταύτῃ; Ερμ. ὅτι ὦ Ἀπολλόν ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σώσιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἀλλ' ὥς τε, πῶς τὸν ἄρῳ ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κείνου ἐξῆ. ὥς ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκῆος τούτου μέλει. Ἀπόλλων. ταῦτα οἶε τὸν Ἡφαιστον εἶδέναι; Ερμ. οἶδεν, ἀλλὰ τί αὐτῷ δρᾶσαι δύναιτο, γενναῖον ὄρῳ νειανίαν, καὶ στρατιώτῃ αὐτόν; ὥς τὴν ἡσυχίαν ἄγει, πάλιν ἀπειλεῖ γὰρ δεισμά τινα ὀπμηχανίσασθαι αὐτῷ, καὶ συλλήψασθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς οὐνῆς. Απολ. οὐκ οἶδα. εὐξαίμην δ' αὖτ' αὐτὸς ὁ ξυλληφθεὶς εἶναι.

Hæc

Ηρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & Latona.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ
 καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.
 Λη. οὐ πάντας ὦ Ηρα τοιού-
 τους τίκτειν δυνάμεθα, ὅ-
 ρος ὁ Ηφαιστός ἐστιν. Ηρα. ἀλλ'
 ὅστις μὲν ὁ χαλὸς, ὅμως χρη-
 σιμὸς γε ὅστις τεχνίτης ὢν ἄ-
 ριστος, καὶ κατακρύπτειν ἡ-
 μῖν τ' οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἔγνημι, καὶ σπουδάζει
 πρὸς αὐτῆς. οἳ δ' οὐ πάντες,
 ἢ μὲν αὐτῇ ἀρξενική, πέρα τ'
 μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τε-
 λευαῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀ-
 πελθούσα, πάντες ἴσασιν
 οἷα ἐδίει ξυνοκλονούσα, καὶ
 μιμουμένη τὸν Σκύδα αὐ-
 τοῦ, ἀνθρώπου φάγους ὄντας.
 ὁ δ' Ἀπόλλων προποιοῖται
 μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
 ξεύειν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
 ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντικῶς.
 καὶ κατασησάμενος ἐργα-
 σῆρια τ' μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν
 Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρω καὶ
 ἐν Διδύμοις, ἔξαπατᾷ τὸν
 χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ
 ἐπαμ

Pulchros enim uero
 Latona & liberos procrea-
 sti Ioui. LAT. Non enim
 omnes, ὁ Iuno, tales pa-
 rere possumus, qualis
 Vulcanus est. I V N. At
 hic claudus quidem, uti-
 lis certe tamen est artifex
 optimus existens, ac cœ-
 lū nobis exornauit quo-
 que, Veneremq; uxorem
 duxit, à qua & studiose
 obseruatur. Contra au-
 tem tuorum liberorum,
 altera quidem virilis ultra
 modum, & montiuaga
 est, & postremo in Scy-
 thiam quoque profecta,
 omnes sciunt, qualia co-
 medat, hospites mactan-
 do, ac Scyrhas ipsos imi-
 rando, qui humana carne
 vescuntur. Apollo autem
 simulat quidem omnia
 scire sese, & iaculari, & ci-
 thara canere, & medicum
 esse & vaticinari. Et ere-
 dis vaticinandi tabernis
 hic in Delphis, illic in
 Claro & Didymis, deci-
 pit consulentes se, obli-
 qua, & in utranq; partem
 quæstionis propositæ incli-
 nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atq; ita ex hoc quæstum facit, & ditescit. Multi enim amentes sunt, seq; ipsos exhibent præstigijs deludendos. Verum non ignoratur utiq; à prudentioribus, quod plerq; falsa ac ficta dictitet, quippe ille ipse vates ignorabat, quod interfectorus amasium suum esset disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idq; adeo formosum atq; comatum, Quare non video, qua causâ pulchriores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. **Λ Α Τ.** At vero liberi hi, hospitum mactatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, ille autem citharam perlopat in convivio, omnibus ipsum admiratione prosequentibus. **Ι ν.** Neque otiosum cōtinere Laton. Illum ne admirantur? **Quæ**
Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου. πολλὰ γὰρ οἱ ἀνέηται, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοντεύουσιν. πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῆς σωιτωτέρας, τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόη, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον πρὸ δίσκου. οὐ προειμαρτεύσατο δὲ, ὡς φεύζεται αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομῆτιον ὄντα, ὥς οὐχ ὀρῶ, καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. **Λη.** ταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα ἡ ξινοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμενός τις, εἶδα, ὅπως λυπῇ σε ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιγα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κινδαιρίζει ἐν τῇ συμποσίᾳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. **Ηφαι.** ἐγέλασα ὦ **Λητοῖ.** ἐκείνος θαυμαστὸς, ὃν ἡ

Μαρσύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ-
 μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 δειξεν αὐτὸν, αὐτὸς κρατήσας
 τῆ μουσικῇ· νῦν δὲ κατα-
 σοφιδῆς ἄδλιος ὑπώλπει,
 ἀδίκως ἁλούς. ἢ ὅ καλὴ σου
 παρθένος οὕτω καλὴ ὅταν,
 ὥς ἐπεὶ ἔμαθιν ὀφθεῖται
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνα, φοβη-
 θεῖσα μὴ ὁ νειανίσκος ὄξυ-
 γοσύνη τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὸν κύ-
 ρας. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
 δὲ τὰς τεκούσας ἐμαυτοῦτο,
 παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα·
 Ἀπ. μέγα ὃ Ἡρα φρονεῖς,
 ὅτι ξυῶει τῷ Διὶ, καὶ συμ-
 βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς. πλὴν
 ἀλλ' ὁ φομαί σε μετ' ὀλίγον
 αὖθις δακρύουσαν, ὅπότεν
 σε καταλιπὼν, ἐς πλὴν γλυ-
 κατὴν, ταῦρος ἢ κύκνος γι-
 γόμενος.

Marſyas, ſi iuſte modo iu-
 dicare Muſæ voluiſſent,
 excoriaviſſet merito, vt qui
 ipſe in Muſica vicerat,
 nunc autem circumuen-
 tus miſer ille periit, iniu-
 ſte ſane damnatus. Hæc
 autem formoſa tua virgo,
 ita formoſa nimirum eſt,
 vt poſteaquam animadu-
 uertit ſeſe conſpectum ab
 Actæone fuiſſe, verita ne
 adoleſcens ille, turpitudi-
 nem ipſius euulgaret, im-
 miſerit illi canes. Vt inte-
 rim non dicam, quod ne-
 que parturientib. oſtetrica-
 tura fuiſſet, ſi virgo vti-
 que & ipſa foret. Λ Α Τ.
 Valde animo elato es Iu-
 no, eo quod cum Ioue
 concumbis, & vna cum
 eo regnas, & propterea abſ-
 que metu contumelioſa
 es. Veruntâmen videbo te
 nō ita multo poſt ruruſum
 lachrymantem, quando
 te relictâ in terram deſcen-
 derit ille, in taurum auſ
 cygnum conuerſus.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ἑρμοῦ.

Apollinis & Mer-
 curij.

Τί γε λῆξ ὃ Ἑρμῆ; Ἑρ. ὅτι
 γελοῖ-

Quid rides Mercuri?
 M. n. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi.
 A P O L. Dic igitur, vt &
 ipse auditis illis, tecum ri-
 dere possim. M E R. Ve-
 nus cum Marte concum-
 bens, deprehensa est, ac
 Vulcanus comprehensos
 illos vinculis constrinxit.
 A P O. Quomodo? Sua-
 ue enim quiddam dicere
 videris. M E. Longo iam
 tempore, opinor hæc sci-
 ens venatus est illos, &
 lecto occultis quibusdam
 vinculis circumdato, abi-
 ens ad fornacem opus fa-
 ciebat. Post hæc Mars in-
 greditur secreto vt quidẽ
 ipse putabat. Videt autem
 ipsum ex alto Sol, & rem
 ad Vulcanum defert. Vbi
 igitur lectum conscendisse-
 rent, & in opere essent,
 & iam intra retia teneren-
 tur, circumuoluuntur ip-
 sis quidem vincula, astat
 autem Vulcanus. Illa igi-
 tur (nam & forte tum
 nuda erat) pudore affe-
 cta, non habebat, quo se
 tegeret. Mars vero, ab ini-
 rio fugere tentabat, spe-
 rabatq; se vincula illa dis-
 rupturum esse. Ceterum
 posteaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοιότατα. ὦ Ἀπόλλων εἶ-
 δον. Ἀπο. εἰπέ μοι, ὥς καὶ
 αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγε-
 λᾶν. Ερμ. ἡ ἀφροδίτη ξυμ-
 οὔσα τῷ Ἀρει, κατέειληπται,
 καὶ ὁ Ἡφαῖστος ἔδησεν αὐτὰς
 ξυλλαβῶν. Ἀπο. πῶς; ἡ-
 δὴ γὰρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Ερμ.
 ἐν πολλοῖς, ὄμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθήρουν αὐτοὺς,
 καὶ φεῖ τὴν σύνῳ ἀφανῆ
 δισμὰ περιθεῖς, ἐργάζετο
 ἀπιθῶν ὅπῃ τὴν κάμινον.
 εἶτα ὁ μὲν Ἀρης εἰτέρεχεται
 λαθῶν, ὥς ᾤετο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαῖστον. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβρισαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, ἡ ἐντὸς ἐγ-
 γήνωτο τῷ Ἀρεῖ, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δισμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαῖστος, ἐκείνη μὲν
 οὐκ, καὶ γὰρ ἔτυχεν γυμ-
 νῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη. ὁ
 δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἥλ-
 πιζε ῥῆξεν τὰ δισμὰ.
 ἐπει-

ἔπειτα δὲ σωφίης ἐν ἀφύ-
πτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέ-
ται. Απο. τί οὖν ἀπέλυ-
σιν αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγκαλέτας
τοῦ θεοῦ, ὅπως εἴκνυται τῷ
μοιχείᾳ αὐτοῖς. οἳ δ' ὅ γυμνοὶ
ἀμφοτέτεροι κατὰ νενουκότις,
ζυωδεδεμένοι ἐρυθριῶσι. καὶ
τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μονονουχί αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς κήρυξ, οὐκ εἰδείται
καὶ αὐτὸς ὅπως εἴκνυται
τῷ αἰσχύνῃ τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅσῃ καὶ ὅπως
γὰρ αὐτοῖς ἐφιστάς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ ᾗ τὰ ληϊδὲς εἴ-
πῃν, ἐφθόνοισιν τῷ Ἀρει, μὴ
μόνον μοιχρῶσάντι τῷ καλ-
λίστῳ θεῷ, ἀλλὰ καὶ δεδε-
μῶν μετ' αὐτῷ. Απολ. οὐκ-
οὖν καὶ δεδεῖναι αὐτὸν ὑπέ-
μεινας ὅτι τοῦτω; Ερμ.
οὐ δ' οὐκ αὐτὸν ὁ Ἀπολλων;
ἰδὲ μόνον ἐπιβλῶν. ἐπαι-
νέσομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖ ἴ-
δῶν.

Hec

neque effugere quòquam
posse, supplicare cœpit.
A P. Quid igitur, soluit
ne ipsos Vulcanus? M E.
Nondum, sed conuoca-
tis dijs, spectandum ipsis
exhibuit adulterium. Illi
autem nudi ambo, & col-
ligati mutuo, inclinatis
deorsum capitibus erube-
scebant. Atque adeo spe-
ctaculum hoc dulcissimū
mihi visum est, cum tan-
tum non ipsum opus ex-
hiberent. A P O. At fa-
ber ille, an non pudore
afficitur etiam ipse, cum
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugij.
M E R. Per Iouem, quip-
pe qui etiam arrideat ipsis
astans. Ego vero, si opus
est verum dicere, inuide-
bam Marti, non solum
quod cum formosissima
dea adulterium exercuif-
set, sed etiam, quod colli-
gatus cum ipsa vna esset.
A P O. Proinde & tu li-
gari hoc pacto sustineres?
M E R C. Tu vero non
Apollo? Aspice modo &
accedens, collaudabo e-
nim te, si non eadem ipse
quoque optabis, vbi vi-
deris.

Iuno

Iunonis & Iouis.

Et quidem erubescerem ὁ Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebriare. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimum autem cum insanis mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. I V P. At vero hic mitratus & mulierosus nō solum ὁ Iuno, Lydiam subiugavit, & eos qui ad Tmolū habitant, cepit, præterea & Thraces sub se redegit, verum etiam contra Indos profectus, cum muliebri isto exercitu & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis utendo lederaceis, ebrius interea, ut ais, atq; furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Εγὼ μὲν ἤν, ἀνδρὶ μὲν αὖ ὥς ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ὡς υἱὸς, δηλὸς οὕτω, καὶ διπθαρμῶς ὑπὸ τῇ μέθῃ. μίτρα μὲν ἀναδεδιμῶς πῶς κόβω, τὰ πολλὰ δὲ μαينوμένης γυναιξὶ σωὼν, ἀβρότερος αὐτῇ ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων. καὶ ὅλως παντὶ μάλλον ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζεῦ. καὶ μὲν οὕτως γε ὁ δηλυμῆρης, ὁ ἀβρότερος τῇ γυναικῶν, οὐ μόνον ὥς Ηρα πῶς Λυδίαν ἐχέρεάσατο, καὶ τῷ καλοικοῦντας τῇ Τρωῶν ἐλαβε, καὶ τὰς δεῖκας ὑπεργάγίλο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ πατριωτικῷ πῶς τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τῇ χώρας ἐκράτησε, καὶ τῇ βασιλείᾳ πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τόλμησάντα, αἰχμάλωτον ἀπήγαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὁρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων, δούροισι χρώμενος κισθίνοισι μεθύων, ὥς φησὶ, καὶ ἐνθάδ' ἔστων.

εἰ δέ τις

εἰ δὲ τις ἐπιχέρισε λοιδορή-
 σαδὺς αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς πλὴν
 τελευτῶν, καὶ τῶτον ἐτιμωρή-
 σατο, ἢ καὶ ἀδύνατος τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διασπαδίῳ ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῷ μητρὸς ὥσπερ νε-
 βρὸν ὀρεῖς ὡς ἀνδρεία ταῦτα,
 καὶ ἔκ αὐτὰ ξία τῷ πατρὶ; εἰ
 τὸ παῖδα καὶ τρυφὴν ἀπόσειν
 αὐτοῖς, οὐδὲν φθόνος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λοχίσαι τό τις, οἷος
 αὐτῷ γήφων αὐτοῦ ἴδιον, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ηφαί.
 σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὐρεῖν αὐτῷ πλὴν ἀμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὀρεῖν
 οἷα οἱ μεθυδιέντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν
 τρεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνη-
 νότις ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν
 γοῦν Ἰκάριον, ὃν ἀπὸ τῷ ἔδω
 καὶ τὸ κλήμα, οἱ ξυμπόται
 αὐτοῖς διέφθειραν, παύοντες
 ταῖς δικάλλαις. Ζεύς. οὐδὲν
 ταῦτο φῆς. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ τὸ ἀμεινῶν τῷ πόσει, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἐμφορεῖν τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὐτὸς ἐμ-

am illum conuiciari ag-
 gressus sit, contumeliose
 de sacris illius loquendo,
 etiam hunc vlscisci solet,
 vel palmitibus ipsum im-
 plicando, vel à matre, per-
 inde vt hinnulum, lacera-
 ri faciendo. Vides quam
 virilia hæc, & me patre
 minime indigna. Si vero
 lusibus quoq; & delicijs
 inter hæc indulget, non
 est, quod inuideas, & ma-
 xime si quis cogiter, qua-
 lis hic sobrius futurus e-
 rat, quando etiam ebrius
 hæc facit. I v. Tu mihi vi-
 deris etiam laudare inuen-
 tum ipsius, vitem videli-
 cet, & vinum, & hoc cum
 videas, qualia inebriati
 isti facitent, titubantes,
 & ad contumeliam prola-
 bentes, & in summa, in-
 sanientes præ vino. Itaq;
 & Icarium illum, cui pri-
 mo donauit palmitem,
 ipsi compotores perdid-
 erunt cædentes ligonibus.
 I v p. Nihil hoc dicis.
 Non enim vinum hæc,
 neq; ipse Dionysius effi-
 cit, sed immoderatus po-
 tus, & ultra quâ decet, &
 satis est, replemi mero. Cæ-
 terum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidem & suavior fieri solet. Quaelia vero Icarus passus est, tale nihil ulli compotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem ea res Dionysij calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

αὐ' ἐμμετρεῖα πόνη, ἱλαρότερος μὲν, καὶ ἡδίστον χροίτ' αὖ οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἐπαθεῖν, οὐδὲν αὖ ἐργάσασθαι οὐδένα τῆς ἑυμποτῆς. ἀλλὰ σὺ δῆτις λοτυπεῖν ἔοικας ὦ Ἥρα, καὶ Σιμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in causa est, Cupido, ut cum reliquos Deos omnes adoratus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me denique matrem, ab una Minerva temperes, utque aduersus hanc nec vllum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tum & ipso arcu careas, neque iaculari noris? C v. Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoque aspectu, ac ferocitate quadam supra modum virili. prinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam quatens, expauescit me, & tremet-

Ἀφροδίτης καὶ Ἐρώτος.

Τί δὴ ποτε ὦ Ἐρως, τοῦ μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγανίσω ἅπαντας, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Πέρην, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἦ δᾶς, κινή δὲ οὐρανὸν ἡ φαιέτρεα, σὺ δὲ ἄτοχος εἶ καὶ ἄσοχος; Ἐρως. δέδια ὦ μήτις αὐτῷ. φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χερσὶν, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν, οὐκ ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτῷ, δῆτις οὖσα τὸν λόφον. ἐκπλήθει με, καὶ ὑπὸ τῷ

ὑποτρέμος γίνομαι, καὶ ἀ-
πορῶμι μου τὰ τοξόματα
ἐκ τῶν χειρῶν. Αφρο. Λησ-
γὰρ οὐ φοβερώτερος ἔω, καὶ
ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ
νικήηκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεί-
νος ἐκὼν προσέτιταί με,
καὶ προσκαλεῖται, ἡ ἀθνη-
τὰ δὲ ὑφορᾷται. αἰεί. καὶ
ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως πα-
ρέπιπυ, πλοσίον ἔχων πύ-
λαμπάδα, ἡ δὲ, εἰ μοι πρό-
σει, φησὶ, νῆ τῶν πατέ-
ρα τῶ δροατῆρ σι διαπεί-
ρατα, ἡ τοῦ ποδὸς λαβο-
μένη, καὶ ἐς τὸν τάρτα-
ρον ἐμβάλουσα, ἡ αὐτὴ δι-
απασαμένη, διαφθερῶ.
πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησι.
καὶ ὅρῳ δὲ δριμύ, καὶ
ὅπῃ τοῦ σῆθους ἔχει πρό-
σωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδ-
ναις κατάκομον, ὅππερ ἐγὼ
μάλιστα δέδια. μορμολύτ-
ται γάρ με. καὶ φύγω
ὅταν εἶδω αὐτό. Αφρο.
ἀλλὰ πῶ μὴ ἀθλιωῶν δέ-
διας ὡς φης, καὶ πῶ Γορ-
γόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
θείς

tremebundus fio, sic ve
arma mihi è manibus ex-
cidant. V E. Atqui Mars
an non erat hac formida-
bilior? & hunc tamen su-
peratum exarmasti? C V.
Imo ille cupide me reci-
pit, atque vltro etiam in-
uitat, verum Minerva
semper adductis superci-
lijs obseruat. quin aliquan-
do, temere ad illum ad-
uolauī, facem propius ad-
mouens, at illa, siquidem
ad me accesseris, inquit,
per parentem Iouem,
quouis modo te confe-
cero, aut lancea te trans-
figam, aut pedibus arre-
ptum in tartara dabo
precipitem, aut ipsa te
discerpam. Plurima item
id genus comminabatur.
Ad hæc acribus obtuetur
oculis, postremo & in
pectore faciem quandam
gestat horrendam, vipe-
ris capillorum vice coma-
tam, hanc nimirum ma-
gnopere formido, terri-
tat enim me, fugioq; quo-
ties eam aspicio. V E N.
Esto sane Minervam me-
tuis, vt ais, atque huius
gestamen Gorgona refor-
midas, idq; cum Iouis ip-

fus fulmen non formida-
 ueris. Ceterum Musæ
 quam ob causam abs te
 non feriuntur, atq; à tu-
 is iaculis tutæ agunt? num
 & hæ cristas quatiant, aut
 Gorgonas prætendunt?
 C V P. Reuertere eas, ô
 mater? Graues enim
 sunt, & semper aliquid
 curant, & cantionibus a-
 nimum intentum gerunt,
 quin ipse etiam non raro
 illis assisto, carminis sua-
 nitate delinitus. V E N.
 Esto, nec has adoriris
 propterea quod sint re-
 uerendæ. At Dianam qua
 tandem gratia non vulne-
 ras? C V P. Vt breuiter
 dicam, hanc ne deprehen-
 dere quidem vsquam sum
 potis, quippe perpetuo p
 montes fugitantē, ad hæc
 alterius cuiusdam sui cu-
 pidinis illa tenetur cupidi-
 ne. V E. Cuius ô gnate?
 C V. Venatu ceruorum
 & hinnulorum, quos infle-
 ctatur ut capiat, ac iaculo
 figat. Ac prorsum tota rerū
 huiusmodi studio tenetur
 tametsi fratrem eius q
 mirū arcu valet & ipse fe-
 ritq; eminus. V E N. Te-
 neo gnate, cū szpenumero
 sa.

Δεῖς τὸν κραιναὶνὸν τοῦ Διὸς.
 αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι
 ἀπρωτοί, καὶ ἔξω βελῶν
 εἰσιν; ἢ καὶ κείναι λόφους
 ὀπισθεύουσιν, καὶ Γοργόνας
 προφαίνουσιν; Ερμ. αἰ-
 δοῦμαι αὐτὰς ὡς μήτε-
 ρεσθαι γὰρ εἰσι, καὶ ἀεί-
 τι φροντίζουσι, καὶ περὶ
 ὧδ' ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
 ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς,
 κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
 λους. Αφροδ. ἔα, καὶ
 ταύτας, ὅτι σεμναί. τίς
 δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα
 οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ
 μὴ ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν
 αὐτὴν οἶόν τι, φύγουσαν
 αἰεὶ διὰ τῆς ἑρῶν, εἴτα καὶ
 ἰδίον τινα ἔρωτα ἥδ' ἑρῶ.
 Αφροδ. τίνος ὦ τέκνον;
 Ερμ. Δίος καὶ ἐλάφων
 καὶ νεβρῶν, αἰετῶν τι δι-
 ὤκουσα, καὶ κατατοξού-
 οιν; καὶ ὅπως πρὸς τῷ τοι-
 οὔτῳ ἔαν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελ-
 φον αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῳ
 καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκκρόλον.
 Αφρο. εἶδα ὦ τέκνον, πολ-
 λα

λα ἰκάνον ἐτόξευσας.

ro sagitta vulnerasſi.

Θεῶν κρίσις
Ζεύς.

Deorum Iudici-
um.

Ερμῆ λαβὼν τουτὶ τὸ
μῆλον, ἀπιδίεσ τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ, καὶ λέγει πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σὺ Πάρι, κε-
λεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
διαῖς, ἣ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίστη ὅσῃ. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὥρα δὲ ἦδη καὶ ὑμῶν
αὐταῖς ἀπίεσαι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαυδοῦ-
μαι τὴν δίκαιαν, ὅπῃς
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἶγε οἷόν τι λῶ, ἠδέως αὖ
ἀπάσας νινικίας εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστεῖον ὑποδόντα,
πάντως ἀπιχθάνεσθαι ταῖς
πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐ-
τὸς οὐκ ὀπιτήδειος ὑμῖν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit autē
in Ida monte, qua parte
Gargarum vocant, Ac
dic illi, Iupiter, inquires,
ὁ Pari iubet te postquam
& ipse formosus es, & re-
rum amatoriarum do-
ctus, sententiā ferre in-
ter deas, quæ nam illarum
omnium formosissima sit.
Certaminis autem præ-
mium, ea quæ vicerit, po-
mum accipiat. Hora vero
iam, ut & ipsæ vos abea-
tis ad Iudicem. Ego vero
ablego à me arbitrium, ut
qui ex æquo omnes vos
amem, ac si modo possi-
bile foret, libenter omnes
vos victrices videre vel-
lem, præsertim quando
& necesse est, qui vni pul-
chritudinis summam ad-
iudicabit, tum omnino
in odium cæterarum plu-
rium incurrare. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Ceterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putaverit. V a n. Ego vero Iupiter, etiamsi Momum ipsum præstituas nobis iudicem, præsentī animo itura sum iudicem mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I v n. Neq; nos, Venus timeamus quicquam etiam si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I v r. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne infestiores fiatis iudici, quæcunque victæ fueritis, neue malum aliquod inferatis ipsi adolescentulo.

Neque

κατ'ἑς. ὁ δὲ νιανίας αὐτὸς ὁ
φρὺξ, ἐφ' ὃν ἀπιτι, βασιλι-
κὸς μὲν ἔστι, καὶ Γανυμήδους
τούτου ξυγγενὴς. τὰλλα δὲ
ἀφελὴς καὶ ὄρειος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιῶσκει τοι-
αύτης δέας. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὦ ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μὲν-
μον αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἡμῶν
δικασίῃ, θαρξέουσα βαδισ-
μαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί
γὰρ αὖ καὶ μωμῆσαι τὸ μου;
καὶ ὅτι καὶ ταύταις ἀρέσκειν
τὸν ἀνθρώπον. Ηρα. οὐδ'
ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη διδία-
μεν, οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης ὁ σὸς
ἐπιτραπὴ τὴν δίσταν, ἀλ-
λὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἦ, τὸν πάρεμ. Ζεὺς. καὶ
σοὶ ταῦτα ὦ θυγάτηρ
συωδοεῖ; τί φῆς; ὑποτρέ-
φῃ, καὶ ἐρυθείᾳ; ἔστι μὲν
ἰδίον τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ἢ παρθέ-
νων, ὅλην γὰρ δὲ ὁμῶς. ἀ-
πιτι οὖν. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νι-
κημέναι, μήδε κακὸν
ἐν τῇ φηδὲ τῷ νιανίσκῳ.

οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἶόν τι δήποτε εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. προΐ-
ωμιεν εὐθὺ τῆς φευγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρξέετε, οἶδα
ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας
ὄν καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρεί-
νεν ἱκανώτατος, οὐκ αὖ
ἐκείνος δικάσει κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἀγαθόν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δὲ δίκαιον ἡμῖν εἶ-
ναι τὸν δικαστὴν. πότερα
δὲ, ἀγαμὸς ὅστις οὗτος,
ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σώει-
ται; Ερμ. οὐ πάντε-
κὼς ἀγαμὸς ὅστις, ὃ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ σωρικεῖν ἰδαία γυ-
νὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος
δὲ, καὶ δεινῶς ὄρεος,
ἀλλ' οὐ σφόδρα ποσέ-
χεν αὐτῇ ἔοικε, τίνας
δ' οὐκ ἐνικα ταῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμεν. Αθην. παρα-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M E R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequimini
me, & bono animo este.
Noui ego Paridem hunc,
adolescens est formosus,
& quod ad cætera atti-
net, amoris deditus, & ad
taliam disceptandam maxime
idoneus, neque ille facie
iudicauerit male. V E.
Hoc quidem totum be-
ne, adeoque per me nar-
ras, iustum videlicet no-
bis iudicem. Vtrum au-
tem & vxore adhuc caret
hic, an mulier quæpiam
ipso cohabitât? M E R.
Non omnino absq; vxore
est Venus. V E. Quo-
modo hoc dicis? M E R.
Videtur quædam cum eo
habitare mulier Idæa, sic
satis formosa, cæterum
rustica atq; inter montes
male consuetâ. Sed non
admodum adhibere ani-
mum ipsi videtur. Cuius
igitur gratia hæc interro-
gas? V. Nullus sane rei,
sed ita temere in mentem
venit. M I. Male legatio-

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M A R. Nihil mali. Minerua hoc, neq; etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M I N. Quamobrem igitur hoc superstitione adeo illa curas? M A R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentē venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M A R. Non videtur. M I N. Quid autem, bellicę rei studio aliquo tenetur, atq; amans glorię est, an nihil aliud quam bubulcus est? M A. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illū cupere, ac velle præcipuum in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc conqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim nūc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M A R. Etiā hęc ferme eadem interrogauit me, quamobrem grauius ne feras, neue pu-

tes

πιστεύεις ὃ οὗτος ἰδία ταύτῃ κοινολογούμενος; Ερ. οὐδὲν ὃ Αἰῶν δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' ἤρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄν; Αἰν. ὡς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Ερ. μήν. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐὼ ὅτι ἄλλως ἐπιλθόν, οὐκ ἔξεπίτηδες ἤρετό με. Αἰν. τί οὐὼ ἄγαμός ὄν; Ερ. οὐ δοκεῖ. Αἰν. τί δὲ σὺ πολέμικῶν ὄντιν αὐτῷ ὀπίσθια, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν. ἐκάζεν δὲ χεῖρ, νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι αὐτὸν πρῶτον εἶσαι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅρῳ οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδία λαλεῖν, μιμησμοίων γὰρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερ. καὶ αὕτη σχιδόν τὰ αὐτά με ἤριτο διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχει, μήδ' οἶον μειο-

μνησικτεῖν, ἔτι καὶ ταύτη
κατὰ τὸ ἀπλουῦς ἀπικρι-
νάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἤδη πολὺ προΐόντις, ἀ-
πιστάσταμην ἤν' ἀσέβων, καὶ
χεδὸν γὰρ κατὰ πλὴν φεγγί-
αν ἐσμύ. ἐγὼ δὲ καὶ πλὴν
ἰδὼν ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον
ὅλον ἀκριβοῶς. εἰ δὲ μὴ ἔξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
Ἡρα. ὅπου δὲ ὄσιν; οὐ γὰρ καί-
μοι φαίνεται. Εἰμ. ταύτη ὦ
Ἡρα. πρὸς τὰ λαοὶ σκόπει,
μὴ πρὸς ἀκρὸς τὰ ὄρει. πα-
ρὰ δὲ πλὴν πελοποννήσου, εἰς τὸ
αὐτὸν, καὶ πλὴν ἀγέλλῳ ὀ-
ρεῖς; Ἡρα. ἀλλ' οὐχ ὄρω πλὴν
ἀγέλλῳ. Εἰμ. τί φῆς, οὐχ ὀ-
ρεῖς βοῦδια κατὰ τὸν ἑμὸν
οὐτως δάκτυλον, ἐν μέσων
ἤν' πετρεῶν προερχόμενα;
καὶ τίνα ἐν τῷ σκοπέλου κα-
τάθροντα, καλαμῶνα ἔχον-
τα, καὶ αὐτὴν μὴ πρὸς
σω διασκίδνασθαι πλὴν ἀγέ-
λλῳ; Ἡρα. ὄρω νυν, ἔγωγε
ἐκείνης ὄσιν. Εἰμ. ἀλλ' ἐκεί-
νος. ἐπειδὴ δὲ πηλείων ἐσ-
μύ

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Verū
interea dum sermones ce-
dimus, iam multum pro-
gressi, reliquimus post
nos stellas, & propemo-
dum Phrygiam contingi-
mus. Ego vero etiam I-
dam video, adeoque totum
Gargarum exacte, & si
non fallor, ipsum quoque
iudicem vestrum Paridē.
I v n. Vbi autem is est,
neque enim ipsa etiam
video illum. M x r. Hac
versum, Iuno ad sinistram
respice, non ad summum
montem, sed secundum
latus ubi antrum illuc, &
armentum vides. I v n.
At non video armentum.
M x r. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
medijs rupibus progre-
dientes, & quendam a
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I v n. Video
nunc tandem, si modo
ille est. M x r c v. Ille
vero. Sed quia prope iam

sumus, in terram, si videtur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, superne ex improviso deuolando. I V. Recte dicis, atque ita faciamus. Cæterum posteaquam descendimus, tuum iam est Venus, ut præzas, ac viam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum perita es, quippe quæ sæpius, ut fertur fama, huc ad Anchisem descenderis. V E N. Non admodum, Iuno, me tua ista mouet dicacitas. M E R. Atque igitur ego vos ducam. nam & ipse frequenter in Ida versatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum istum Phrygem, ac sæpius huc veni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem, & cum iam in aquilam conuersus esset, vna quoq; cum ipso aderam, & vna formosum illum subleuabam. Et si modo satis memini, ab hac ipsa rupe illum in sublime abrupit. Nam hic quidem forte dum fistula canebat ad ouile, Iupiter autem

ἰὼν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰδοκὲς, κατασάντις βαδίζωμιν, ἵνα μὴ διαλαράζωμεν αὐτὸν ἀφ' οὐραίου. ἔξ ἀφανοῦς κατιπλάμινοι. Ἡρα. οὐ λέγεις, καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἐπεὶ δὲ κατιβέβηκαμεν, ὥρα σοι Ἀφροδίτῃ προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῶν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὥς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ ὅχλου, πολλάκις, ὥς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς ἀγχιόλυ. Ἀφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ἡρα, τοῦτοίς ἀχθομαι τῶς σκώμασιν. Εἰ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐσθιέει ψατῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μεγαλίου ἔφρουγος. καὶ πολλάκις δούροισιν ἦλθον, ὡς ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ὀπισθοκοπῶν παῖδος. καὶ ὅτε τι ἦδε ἐν τῇ ἀητῇ ἡμῶν, συμπαραπλάμινον οὐτῷ, καὶ συμκοφίζον τὸν καλόν. καὶ εἶγε μέμνημαι, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρης αὐτὸν ἀνέρεπασιν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτι χεῖρ σφίγγων πρὸς τὸ ποιμνίσιν. κατιπλάμινος ὅστις αὐτὸς ὁ Ζεὺς, κούφας

κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι πι-
 ρισαλῶν, καὶ τῷ σώματι πλὴν
 ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δα-
 κῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τι-
 ταραγμένον, καὶ τῷ τραχή-
 λῳ ἀπιδραμύμῳ ἐς αὐτὸν
 ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ
 πλὴν σύριγγα ἔλαβον, ἀποβί-
 βλῆκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ
 δέοντος. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτη-
 τὴς οὕτως πησίον, ὥς τε
 προσείπωμεν αὐτὸν. χῆρε
 ὦ βουκίλι. Πάρι. νῆ καὶ σύ-
 γε ὦ νιανίτκι. τίς δὲ ὢν
 δεῦρο ἀφίξει πρὸς ἡμᾶς;
 ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς
 γυναικας; οὐ γὰρ ὅπτι δεισῆαι
 ἔρισπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι
 καλαί. Εἰμ. ἀλλ' οὐ γυναι-
 κες εἰσὶν. Ἦσαν δὲ ὦ Πάρι,
 καὶ Αθηνᾶν καὶ Αφροδίτην
 ὀρεῖς, καὶ μὲ τὸν Ερμῆν ἀπέ-
 σειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέ-
 μεις, καὶ ὠχεῖς; καὶ μὴ
 δέδιθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν.
 κελύνη δὲ σε δικαστῶν γενέ-
 σθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐ-
 πειδὴ γὰρ φησι καλὸς τι
 αὐτὸς εἶ καὶ σαφὸς τὰ ἐρω-
 τικὰ.

autem à tergo ipsi deuolans, leniter admodum vnguibus circumiectis, & ore in tiaram, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbatum, & ceruice reflexa in ipsum inuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam præ timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Salue bubulce. Paris. Et tu certe adulescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos aduenis, aut quas nam has adducis mulieres? Non enim eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commodè queant, formosæ adeo cum sint. M. v. r. At non mulieres sunt. Iunonem vero ὁ Πάρι, & Minervam & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metus, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rei amatoriarum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc pomò. P A R. Cedo, vt videam quid sibi etiam velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, ô here Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorum atque vrbanoꝝ magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuuenca num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile absistere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt, ceu

τι καὶ σοὶ πῶς γινώσκῃς ὅτι τρέ-
πω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθ-
λον εἶσῃ, αἰαγνοῦς τὸ μῆλον.
Παρ. φέρε' ἴδω τί καὶ βού-
λεται. ἢ καλή, φησι, λαβέ-
τω. πῶς αὖ οὐκ ὦδέωτα
Ερμῇ δυνηθείω ἐγὼ θνητὸς
αὐτὸς καὶ ἀχροῖκος ὢν, δικα-
σῆς γενέσθαι παραδόξου θέας,
καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκό-
λον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνεν
τῆς ἀβρῶν μάλλον, καὶ ἀσυ-
κῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἴγα μὲν
αἰγὸς ὀποτέρα ἢ καλλίων,
καὶ δάμαλις ἄλλης δαμά-
λεως, τάχ' αὖ δικάσαιμι
κατὰ πῶς τέχνῃ. αὐτῇ δὲ
παῖσαι τι ὁμοίως καλαί, καὶ
οὐκ οἶδ' ὅπως αὖ τις ὑπὸ τῆς
ἐτέρας ὅπῃ πῶς ἐτέραν με-
ταγάγοι πῶς ὅψιν ὑποπαά-
σας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστα-
σαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ
ἀπὸ τῆς τῶν πρῶτον, τοῦ-
τον ἔρχεται, καὶ τὸ πα-
ρὸν ἐπαινεῖ. καὶ ἐπ'
ἄλλῃ μεταβῇ, καὶ κείνην
καλὸν ὀρεῖ, καὶ παραμέ-
νει, καὶ ὑπὸ τῆς πλη-
σίον

εἶον παραλαμβάνεται. καὶ ὅπως φεικέχεται μοι τὸ κάλλος αὐτῆς, καὶ ὅλον φειέ-
 ληφέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι
 μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Αργεὺς
 ὅλῳ βλέπειν δύναμαι πρὸ
 σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι
 καλῶς δικάσαι, πάσαις
 ὑποδύς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ
 αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶ-
 ναι συμβέβηκε τῷ Διὶ ἀδελ-
 φῷ καὶ γυναικί, ταύτας
 δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ
 χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;
 Ερμ. οὐκ οἶδα. πλὴν οὐχ
 οἶόν τε ἀναδύωαι πρὸς τοῦ
 Διὸς κεκλευτμένον. Ἀλέ.
 ἐν τῷτο ὦ Ερμῆ πεῖται αὐ-
 τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν
 μοι τὰς δύο, τὰς νικηημένας,
 ἀλλὰ μόνων τῆς ὀφθαλμῶν
 ἡγεῖσθαι πλὴν διαμαρτίαν.
 Ερμ. οὕτω φασὶ ποίησιν.
 ὅρα δέ σοι ἤδη περαίνειν
 μὴ κρίσιν. Ἀλέ. πείρατό-
 μεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθος
 τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον
 εἰδέναι βούλομαι, πότῃ
 ἔξαρκέσῃ σκοπῇ αὐτὰς, ὥς
 ἔχου-

ceus per successionem ex-
 cipitur. Et in summa, cir-
 cumfusa mihi est pulchri-
 tudo ipsarum, & totum
 me complexa tenet. Ac
 doleo, quod non & ipse,
 quemadmodum Argus
 ille, toto corpore videre
 possum. Videor autem
 mihi, bene tum iudicasse,
 si omnibus primum hoc
 reddidero. Nam & rursus
 illud quoque accedit, quod
 hæc quidem Iouis soror
 & coniunx est, illæ vero
 filix. Quomodo igitur
 non periculosum etiam
 hoc pacto iudicium hoc
 fuerit? M x κ. Nescio,
 nisi quod non licet detre-
 ctare Iouis imperiū. P λ.
 Vnum igitur hoc, Mercu-
 ri, persuade ipsis, ne suc-
 censeant mihi duæ illæ
 reliquæ, quæcunque victæ
 fuerint, sed quicquid pec-
 catum videbitur, id solis
 oculis imputent. M x κ.
 Ita facturas se aiunt, tem-
 pus autem iam tibi est,
 ut peragas iudicium. P λ.
 Faciemus periculum. quid
 enim agat quispiam? Cæ-
 terum illud primum sci-
 re volo, utrum satis erit
 spectare ipsas, ut nunc
 sunt

sunt, vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius examinari eo possint. M e R. Hoc tuum officium erit videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam volēs. P a R. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. M e R. Exuite, heus, vos. Tu vero inspice eas. Ego intesim auertam me. I v N. Rēctē ὁ Paris. Atq; prima certe exuam me; ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neq; etiam magnos & angustos oculos prae me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & uniformiter pulchra. P a R. Exue & te ὁ Venus. M i. Ne prius ipsam exueris, ὁ Paris, quā cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te praestigijs circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neq; etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot colorib. fucatam esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam for-

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἔξετάσεως; Εξ. τοῦτο μὲν σὺν αὐτῇ τοῦ θεασοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλῃς. Πα. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Εξμ. ἀποδυτέ ὧ αὐταί, σὺ δ' ὅπῃ σκόπη. ἐγὼ δ' ἀποτραφείλω. Ηξ. καλῶς ὧ Πάρι. καὶ πρῶτη γὰρ ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλένας λευκάς, μηδὲ τὰ βροῦπις εἶναι μέγα φρονεῖ. ὁπίσης δ' εἰμι πάντα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὧ Αφροδίτη. Αθ. μὴ πρότερον αὐτῇ ἀποδύσης ὧ Πάρι, πρὶν αὖ τὸν κιστὸν ἀπέδῃται. φαρμακὶς γάρ ὅτι, μὴ σε καταγοντοῦν δι' αὐτοῦ. καὶ τοι γὰρ ἐχθρῷ μὴ δ' οὕτω καὶ κἀλωπιμένῳ παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντισημένῳ χρώματι, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅτι-

ωαωω

ὀπιδεικνύειν. Παρ. οὐ λέ-
γουσι τὸ πρὸ τοῦ κισοῦ, καὶ
ὑποδοῦ. Αφροδ. τί οὐκ οὐ-
χὶ καὶ αὐτὴ Ἀδ' ἡμεῖς πῶς κέ-
ρω ἀφελούσα, φιλικῶς πῶς
κεφαλῇ ὀπιδεικνύεις, ἀλλ'
ὀπιδεύεις τὸν λόγον, καὶ
τὸν δικαστὴν φοβῆς; ἢ
δέδιας, μὴ σοι ἐλέγχεται
τὸ γλαυκὸν ἥν' ὀμμάτων
αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ βλέπόμε-
νον; Ἀθ. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς
αὐτῇ ἀφίηται. Αφροδ. ἰ-
δοὺ σοι καὶ ὁ κισός. Ηρα.
ἀλλ' ὑποδυτάμεθα. Παρ.
ὦ Ζεῦ τεράσις τῆς θεᾶς, τῆς
καίλου, τῆς ἠδονῆς. ὅσα μὲν
ἡ παρθέρος; ὡς δὲ βασιλι-
κὸν αὐτῇ καὶ σιμνὸν ὑπολάμ-
πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
Διός; ὡς δὲ ὄρεα ἠδέως, καὶ
γλαφυρὴν τι καὶ προσάγω-
γὸν ἐμειδίᾳσιν. ἀλλ' ἤδη
μὲν ἄλλοι ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
καθ' ἐκάστην ὀπιδεῖν βού-
μαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβο-
λός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς
ὃ, τι καὶ ὑποβλέψω, πάντη
τάς

nam nudā exhibere spe-
ctandam. P A K. Recte
lane admonent illud de
cesto, atq; etiam deponē
illum. V E N. Cur non
igitur & tu Minerua galea
deposita, nudum caput
spectandum exhibes, sed
concutis conum, & per-
terres iudicem. An me-
tuisti, ne tibi obijciat & re-
prehendat cœruleū istud
oculorum, si dempto ter-
ribili isto aspiciatur? M I.
Ecce tibi galea hæc abla-
ta. V E N. Ecce tibi &
cestus hic. I V. Sed ex-
uamur tandem. P A K.
O Iupiter monstrifice,
quod spectaculum? quæ
pulchritudo? quæ volu-
pras? qualis virgo hæc?
ut vero regalis illa & ve-
nerabilis effulget, adeoq;
vere digna Ioue. Tuetum
autem suave quiddam &
iucundum, ac blandum
& illecebrosū etiam ar-
riscit. Sed iam satis habeo
felicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiam se-
orsim unamquamque in-
spicere volo, quoniam
nunc certe ambiguus sum
neque satis scio, ad quid
etiam me referam, visu

in omnes partes distracto.
V E N. Ita faciamus.
P A R. Abscedite igitur
 vos dux. Tu vero luno
 hic mane. **I V N.** Maneo.
 Ac posteaquam me dili-
 genter inspexeris, tempus
 tibi erit & cætera iam spe-
 ctare, num pulchra victo-
 riz meæ dona proposita
 tibi. Nam si me Pari for-
 mosiorem esse iudicaue-
 ris, vniuersæ eris Asiæ do-
 minus. **P A R.** Non do-
 nis nostra hæc geruntur.
 Sed tamen abi. Agetur e-
 nim, quicquid æquum vi-
 sum erit. Tu vero accede
 Minerua. **M I N.** Adsum
 tibi. Quod si igitur me ô
 Pari, formosam esse iudi-
 cio declaraueris, haud vn-
 quam ex pugna victus
 abibis, bellatorem enim
 te, & victoriarum com-
 potem efficiam. **P A.** Ni-
 hil, Minerua, opus mihi
 est bello, & pugnis. Pax
 enim vt vides, in præsen-
 tia tenet Phrygiam ac Ly-
 diam, & ab hostibus quie-
 tum est patris imperium,
 Sed tamen confide, neque
 enim eo minus feres, tam
 etsi ob munera nequa-
 quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὁψείας περιπαύμενος.
 Αφροδ. οὕτω ποιῶμι. Παρ.
 ἀπιτι οὐκ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
 Ηρα. περιμένε. Ηρα. ὤει-
 μῶν. καὶ περὶ αὐτὸς ἀκρίβως
 ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
 ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοὶ
 τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
 μῆς. ὡς γὰρ με ὦ Πάρι δι-
 κάσης εἶναι καλῶ, ἀπά-
 σης ἔση τῆς Ασίας διασώ-
 τής. Παρ. οὐκ ὅτι δώροισ
 μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
 ἀπιθι. πτωρὰς γὰρ, ἀπὲρ
 αὐτοῦ. σὺ δὲ πτωρὸς θι Αθην-
 αῖ. Αθην. παρέστηκά σοι. κα-
 τα ὡς με ὦ Πάρι δικάσης
 καλῶ, οὐποτε ἦθ' ἄπει
 ἐν μάχῃ, ἀλλ' αἰετῶν.
 πολεμιστῶν γὰρ σὶ, καὶ νικη-
 φέρον ἀπεργάζεσθαι. Παρ.
 οὐδὲν Αθηνῶν δέ μοι πολέ-
 μου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ,
 ὥς ὁρᾷς τὰ νῦν ἐπείχει πλὴν
 Φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
 ἀπολέμντος ἡμῖν ἢ τοῦ πα-
 τρός ἀρχή. δάξσει δέ. οὐ
 μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ ἂν μὴ
 ὅτι δώροισ δικάζομεν.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἔνδουσι ἥδ', καὶ ὀπίθου
 πλὴν κέριον, ἱκανῶς γὰρ εἶδον.
 πλὴν Ἀφροδίτῃ παρῆναι
 καίριος. Ἀφροδ. αὐτὴ σοι ἐγὼ
 πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκά-
 στῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἀκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάσαι ὀρεῶσά
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὅποιον
 οὐκ οἶδα, εἰ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγία τέφει, μακαρίζω
 μὴ τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντῃ τοῦ
 σκοπέλου, καὶ ταῦτα σὺ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυζιν, ἀλ-
 λά διαφθείρῃν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὴ γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις τῶν ὀρεῶν; τί δ'
 αἶψά ἀπόναινο τοῦ τοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπειτα δὲ
 ἥδη σοι γεγαμμέναι, μὴ
 μὴ τοι ἀχροικόν τινα,
 καὶ χερσίν, οἶαι κατὰ
 πλὴν Ἰδῶν αἱ γυναῖκες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλά-
 δος, ἢ Ἀργείων, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λακωνῶν, οἶά-
 πτε

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Eccam meipsum
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodq; di-
 ligenter, nihil cursu præ-
 teruehendo, sed immoran-
 do singulis etiā membris,
 Quod si vero placet ὁ for-
 mose, etiā hæc mea dicta
 accipe. Ego enim iamdu-
 dum aspiciens te iuuenem
 adeo & formosum, & qua-
 lem nescio, an vllum ali-
 um nutriet Phrygia, bea-
 tum quidem te puto ob
 pulchritudinē, reprehē-
 do autem, quod non reli-
 ctis hisce rupibus & saxis,
 in vrbe alicubi vitam de-
 gis, sed corrumpi pulchri-
 tudinem istam finis in so-
 litudine. Quid enim tu
 frueris his montibus? Aut
 quid proficiunt pulcritu-
 dine tua ista boues? De-
 cebat autem te iam & vxo-
 rem duxisse, non tamen
 rusticam aliquam aut in-
 digenam quales per Idam
 passim mulieres sunt, sed
 ex Græcia aliquam, vel
 Argiuam vel Corinthiam
 vel Lacænam, cuiusmo-

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in deditionem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. P A R. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubens audiero, omne quicquid est, de illa te narrantem. V A. Est hęc filia quidem Lede, formosior illius, ad quam Iupiter e coelo deuolauit, in cygnum conuersus. P A. Qualis autem aspectu est? V A. Candida quidem, qualem consentaneum est esse, e cygno progenerata, tenera autem, ut quę in ouo enutrita fuerit, nuda plerunque exerceens sese, & palestricę rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit cum Theseus nondum nobilem illam rapuisset. Veruntamen postquam

ad

περ ἡ Ελένη ὤν, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἑμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον διασφαυτό σε, οἷδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα, καὶ παραχρῆστα ἑαυτῷ ἐκδοτόν, ἔφεται, καὶ συνοικήσει. πάντας δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. Πάρε. οὐδὲν ὦ Αφροδίτη. νῦν δὲ ἡδέως αὐτὸ ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Αφροδ. αὐτῇ θυγάτηρ μὲν ὅτι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπην, κύκνος γενόμενος. Πα. ποῶς δὲ τις ἔοψεν; Αφροδ. λευκὴ μὲν, οἷαν εἶπὸς ἐν κύκνου γεγεννημένῳ. ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ὥῳ τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολλὰ, καὶ παλαεστική. καὶ οὕτω δὴ τι περιπούδας, ὥς τε καὶ πώλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θήσεως ἄερον ἔτι ἀρπάσαντες. οὐ μὲν, ἐλλ' ἐπερ

δήπερ

Νῦν γὰρ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀριστοὶ τῆς ἀχαϊῶν δὴ τὴν μνηστῆραν ἀπλῶς τῶσαν, προικεῖν δὲ Μενέλαος τοῦ Πιλοπιδῶν γένους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. Πά. πῶς φης, τὸν τῆς γιγαμηνίδης; Αφροδ. νῦν εἰ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ ἔδα, ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δεῖν. Πά. πῶς; ἰδέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Αφροδ. σὺ μὲν ἀπὸ δημήσις ἐπὶ θῆαν δὲ τῆς Ἑλλάδος, καὶ περὶ δὲν ἀφίκη εἰς τὴν Λακιδαίμονα, ὅψεται σε ἡ Ελένη. τοῦντοῦδιν δὲ, ἐμὸν αὖ εἰν τὸ ἔργον, ὅπως ἐξαδέσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιποῦσαν τὴν ἄνδρα, ἰδιλῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ σιωτικλοῦσαι. Αφροδ. θάρσει τούτου γὰρ ἔνεκα. πᾶσι γὰρ μοι ἐστὶν δύο καλῶ, ἡμέρος καὶ ἔως. τούτω σοι παραδώσω ἡγεμό-

νι τῷ

ad florem ætatis peruenisset, optimi quique Achiuorum ad perendas illius nuptias sese obtulerunt. Antepositus autem reliquis tum Menelaus fuit, ex genere Pelopidarum natus. Quod si autem voles, ego tibi conficiam has nuptias. P A. Quid narras? eius ne quæ iam nupsit alteri? V E. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego vero noui, quo pacto talia perficere conueniat. P A. Quomodo? cupio enim & ipse scire. V E. Tu quidem proficisceris ad perlustrandam Græciam, atque vbi Lacedæmona perueneris, videbit te Helena. Post illa vero, meum iam opus erit, efficere, quo illa amore tui capiat, teq; sedetetur. P A. Hoc ipsum etiam incredibile mihi videtur, ut illa relicto coniuge, cum homine barbaro atq; hospite à patria nauigare, in animum inducat. V. Bono animo esto. Nam huius certe rei gratia, liberos duos habeo pulchros, Amabilitatē & Cupidinem videlicet. quos tibi tra-

E 2

dam,

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidam, totus subingrediens illam vi coget amare mulierem. Amabilitas autem tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratias, quo & illæ comites se præbeant, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. P A R. Quomodo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quæ pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciam, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V R. Ne prius ama ueris Pari, quam pronubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ comitem factam adesse vobis, & celebritatē peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim li-

cet

κε τῆς ὁδοῦ γεννησάμην. καὶ ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναικα ἐρεῖν. ὁ δ' ἱμερος αὐτῇ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅτις ὄειν, ἱμερόν τι δήσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, διήσομαι καὶ τῇ χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες οὐτὴν ἀπακείσομιν. Πά. ὅπως μὴ ταῦτα χωρήσει, ἀδελφον ὦ Αφροδίτη, πλὴν ἐρεῖ γὰρ ἥδη τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ἐρεῖν αὐτὴν οἶμαι. καὶ πλείω οὐδὲ τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὁπδημῶ, καὶ ἐπαυεῖμι ἔχων τὴν γυναικα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἥδη ποιῶ. Αφροδ. μὴ πρότερον ἐραδῆς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνηστρίαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ μὲν νικηθεὶς ἡμῶν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ μὰ θεῶν ἅπαντα γὰρ ἐνίστ

ἔτι σὺ, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸ γάμον, τοῦτο τοῦ μήλου φέρων. Πά. δέδοικα, μή μου ἀμειλίχης μὲν ἔκρίσιν. Αφροδ. βούλει οὖν, ἐπομβόσῃ; Πά. μηδ' αὖτως, ἀλλ' ὑπόχου πάλιν. Αφροδ. ὑποχρῆμαι δὴ σὺ πλὴν Ελένῃ παραδώσῃ γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσῃ γε ἐπ' αὐτῇ, καὶ ἀφίξῃ παρ' ὑμᾶς εἰς πλὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὴ παρήτομαι, καὶ συμπράξω μὰ πάντα. Πά. καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἔμπερον καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφροδ. θάρσει. καὶ τὸ πόνον, καὶ τὸ ὑμῶσιον πρὸς τῶ τοις παραλήφομαι. Πά. ἔκ οὖν ὅπῃ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ὅπῃ τέτοις λάμβανι.

Αἰώς καὶ Εὐμῆ.

Ἡκουσας ὦ Εὐμῆ, οἷα ἡ-
πέλησιν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑ-
περοπλικά καὶ ἀπίθανα; ὡς
ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν
τοῦ οὐρανοῦ σφαιρὰ καθήσω,
ὑμεῖς δ' ὡς ἀποκρημαθέντες,
καταπαῖον βιάζεσθε με. μὰ
πλὴν

cet tibi hæc, & amorem
& formam, & nuptias po-
mo isto mercari. P. A. R.
At metuo, ne me post la-
tum iudicium negligas &
contemnas. V. Vis igitur,
ut iurem tibi? P. Nequa-
quam, sed tantum promit-
te denuo. V. E. Promitto
igitur, Helenam traditu-
ram me esse uxorem tibi,
& futuram comitem pro-
ficiscenti ad ipsam, deinde
& Ilium venturam esse ad
vos, & ipsa adero, & ad-
iuuabo omnia. P. A. Etiam
Cupidinem & Amabilita-
tem & Gratias tecum ad-
duces? V. E. Bonum ani-
mum habe, quia & desi-
derium & Hymenæum
præterea comites assumā.
P. A. R. Ob hæc igitur do
tibi pomū, ob hæc accipe.

Martis & Mercu- rij.

Audistis? Mercuri, cu-
iusmodi nobis minatus
sit Iupiter, quam super-
ba, quamque dictu ab-
surdum? Ego, inquit, si
voluero catenam ex æ-
there demittam, unde si
vos suspensi me vi detra-

E 3 here

here conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum traheris. Contra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quæ audisti. At ego, si quidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, haudquaquam negaverim. verum unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neutiquam crediderim. M. a. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, ne quid forte mali nobis conciliemus petulantia. M. a. Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo, quem linguæ cōtinentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem haudqua-

πῶ πονήσιτί. οὐ γὰρ δὲ καδιγκύσιτι. ὁ δὲ ἐγὼ δειλίσαιμι ἀνιγκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ πῶ γῆν ἅμα καὶ πῶ θάλασσαν συναρτήσας μετιταρῶ. καὶ τᾶλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ καὶ ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰχυροτέρους ὄντι, οὐκ αὖ ἀρνηθεῖμ. ὁμοῦ δὲ τῶ τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβρῆσειν αὐτὸν, καὶ πῶ γῆν καὶ πῶ θάλασσαν ἀποσλάβομιν. οὐκ αὖ πενθήμ. Εξμ. εὐφήμεῖ ὁ ἄρτι. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολαύσωμιν τῆς φλυαρίας. Α. ρησ. οἶει γὰρ με πρὸς πάντας αὖ τοῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σε, ὅν ἐχίμυθεῖν ἠπιστάμην. ὁ γοῦν μάλισα γιλοῖον ἔδοξέ μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σε.

στ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἡρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπιβούλευσαν ξυυδῆσαι αὐτὸν λαόντας, ὡς παντοῖος λῦθιδιὼς καὶ ταῦτα, πρὶς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γι' ἡ Θέτις κατελιήσασα ἐμάλεισεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρειων ἐκατόγχερα ὄντα. καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κίραυνῶν καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆε μοι γιγῶντι τῇ καλλιρρήμοσυνῃ αὐτοῦ. Ερμ. σιώπα, εὐφύμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

queam apud te reticere. Etenim memineram, quū non ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conijcere, quantopere formidavit, utque in omnem speciem lesa verterit, idque cum tres duntaxat essent dij. quod ni Thetis misericordia commota, Briareum contimannum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamque. Μ α κ. Tace, bona verba neque enuntutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Πάνος καὶ Ερμῆ
Πάν.

Panis & Mercurij.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ. Ερμ. νῆ καὶ σύ γι'. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σοὶ πατήρ; Παν. οὐχ ὁ Κυλλῆνιος Ερμῆς ὁ τυγχάνεις; Ερμ. ἢ μάλα. πῶς οὖν ὅς ἐμός εἰ; Παν. μοιχί-

Salve ὁ pater Mercuri. Μ α κ. Salve utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? Π α. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? Μ α κ. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? Π. Adul.

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M. x. Per
Iovem hirci fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulteriū cognovit. Nam
meus quō fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbam hirtam,
& pedes bifidos, hircinos-
que, præterea & caudam
supernatibus? P. A. Quæ-
cunque in me conuician-
do dicis, ijs tuum. ipse
filium, pater, probrosum
ac turpem declaras, imo
potius reipsum qui eius-
modi generas & tales li-
beros procreas. Ego vero
extra culpam sum. M. x.
Quam autem etiam ma-
trem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P. A. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riam reuoca, num in Ar-
cadia quandoq; puellam
liberam per vim stupraris.
Quid mordendo digitum,
queris ac diu dubitas? I-
cari filiā dico Penelopen.
M. x. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hirci si-
milem te peperit? P. A.
Dicam tibi, quæ ex illa
ipsa audiui. Quando enim

me

μοιχίδιές εἰμι, ὅξ' ἔρωτός
σοι θυμῖνος. Ερ. νῦν Δία
πράγῃ ἴσως τινὲς μοιχά-
σαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ
πῶς κέρατα ἔχων, καὶ
ῥίνα τοιαύτην, καὶ πώ-
γωνά λάσιον, καὶ σκέλη
διχλήα καὶ τραγικά, καὶ
οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;
Πάν. ὅσα αὖ ἀποσκάψῃς
εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ ὕδν
ὦ πάτερ ἐπονείδισον ἀπο-
φαίνῃς, μᾶλλον δὲ σιαυ-
τὸν, ὃς τοιαῦτα θηριῶς,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀναιτίης. Ερμ. τίνα δὲ
καὶ φῆς σου μητέρα; ἤκου
ἔλαδον, αἶγα μυχούσας
ἐγωγε. Πάν. ἴα αἶγα ἐμοί-
χεύσας, ἀλλ' αἰάμνησον σι-
αυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ
παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί
δακὼν τὸν δάκτυλον ζῆλεις,
καὶ ὀπιπολὺ ἀπορεῖς; τίω
Ἰκαρίου λέγω Πρωτόπλῳ.
Ερ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη
αὐτ' ἐμὸς πρᾶγῃ σε ὅμοιον
ἔτικεν; Πάν. αὐτῆς ἐκεί-
νης λόγον σοι ἐξῶ. ὥτε γάρ
μι

με ἔξέπιμπεν δὴ τὴν Ἀρ-
καδίαν, ὃ παῖ, μήτηρ μὲν
σου, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πηνε-
λόπη ἡ παρτιάτις, τὸν
πατέρα δὲ γίνωσκε διδόν
ἔχων Ἑρμῖον τὸν Μαίαιας καὶ
Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
καὶ παρασκευὴς εἶ, μὴ λυ-
πέτω σε. ἐπότε γὰρ μοι
συμῶν ὁ πατήρ ὁ σὸς, πρέ-
γνυ' αὐτὸν ἀπείκασιν, ὡς
λάθοι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
ἀπέβης τῷ πρέγνῳ. Ἑρμ.
νὴ Διὰ μέμνημαι ποιήσας
τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὃ δὴ
κάλλῃ μέγα φρονῶν, ἔτι
ἀχρῆτος αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
τὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλω-
τα ὀφλήσω παρὰ πατρίν
δὴ τῇ εὐπαιδίᾳ. Παν. καὶ
μὴν οὐ καταγινώσκω σε ὦ
πάτερ, μουσιῶς τι γὰρ εἶ-
μι, καὶ συρίζω πάντῃ κα-
πυρόν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν
ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύνάται,
ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασά-
πην ποιήσκει με, καὶ ἡγοῦ-
μαι αὐτὸς τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
παίγνια δὲ, εἰ διάσαιό μου
ἐπὶ

me in Arcadiam ablega-
bat, O puer, inquit, Ma-
ter quidem tua ego sum,
Penelope, ex Sparta nata.
Cæterum patrem noris
habere te deum, Mercu-
rium illum Maixæ ac Iouis
filium, Quod si igitur cor-
nutus ipse es, ac pedes
hircinos habes, ne id æ-
gre feras. Quando enim
mecum rem habebat pa-
ter tuus, hircus seipsum
assimilauerat, quo facilius
lateret, & ob id similis
hircō tu quoque euasisti.
Ma. Per Iouem, memini
me tale quiddam facere.
Ego igitur formosus ille,
qui ob formam ac pul-
chritudinem animum elat-
um præ me fero, qui ad-
huc imberbis ipse sum pa-
ter tuus vocabor? & ab
omnibus risu accipiar ob
præclaram liberorum pro-
creationem. Pa. At vero
dedecori tibi pater non
sum. Nam & Musicus
sum & fistula cano, admo-
dum pleno spiritu. Et
Bacchus ille nihil absque
me facere quicquid potest,
sed & socium & consulta-
torē fecit me, & duco ipsi
chorū. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M E R. At dic mihi duxisti ne vxorem iam? Hoc enim opinor, disſtant te. P A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū una aliqua rem habere contentus forem. M E R. Capras videlicet conscendis. P A. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studioſe ab illis obſeruor. M E R. Scis igitur quid te gratificari mihi, ſili, omnium velim? P A. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiant. M E. Et accedas ad me,

&

ὅποσα περὶ Τέγαι καὶ αὐτὸ
τὸ Παρθένιον ἔχω, πάν-
τη δέσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρ-
καδίας ἀπάσης. ἤρως δὲ
καὶ ἀθληταῖς συμμαχίους,
οὕτως ἤρως, ἐν Μαρα-
θῶνι, ὥστε καὶ ἀριστῶν ἤρως
μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
πῶλαιον. ἡ γοῦν ἐς ἀδύ-
νας ἔλθης, εἴη ὅσον ἐκείνῳ
Πανὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ δέ
μοι, γιγάμηκας ὦ πᾶν ἡ-
δῆ; τοῦτο γὰρ ἔμαι, κα-
λοῦσί σε. Παν. οὐδαμῶς ὦ
πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι,
καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσασιν συ-
νὼν μίαν. Εἰμ. ταῖς οὐκ
αἰξί. δηλαδὴ ὀπιβαίνεις.
Παν. οὐ μὲν σκῶπεις. ἐγὼ
δὲ τῇτι Ἡχῶ καὶ τῇ Πί-
τυϊ συνώμι, καὶ ἀπάσας
ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινά-
σι. καὶ πάντῃ πουδάζομαι
πρὸς αὐτῇ. Εἰμ. οἶδα
οὐκ ὅ, τι χάρις ὦ τέκνον
τὰ πρῶτα αἰτουῦτί μου.
Παν. πρὸς αὐτῇ ὦ πάτερ,
ἡμεῖς δὲ ἰδωμεν ταῦτα.
Εἰμ. καὶ πρὸς αὐτῇ μοι,
καὶ

καὶ φιλονοφρονοῦ, πατέρες ὅ-
ρα, μὴ καλέσης με, ἀκού-
οντός γε τινός.

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquam au-
diente.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διονύσου.

Apollinis & Bac-
chi.

Τί αὖ λέγομεν ὁμομο-
τίους ὃ Διόνυσος ἀδελφούς
εἶναι, Ἐρωτα καὶ Ἑρμαφρόδι-
τον καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους
ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ὀπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
δυνάμειν οὐ μικρὰν περιβί-
βλημένος, ἀπάντων ἀρχων.
ὁ δὲ Δῆλος, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβολος πῶς ὄψιν.
οὐκ αὖ διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
ρός ὅστις, εἴ τι καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ ἐν περιπό-
νδριος ὁ Πρίαπος. Διὸ
μὴδὲν θαυμάσης ὃ Ἀπολ-
λον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπου
γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὅμῃ ἀρσένω,
ἡ δὲ Δῆλα, ὥσπερ ὑμεῖς, γί-
νεται. Ἀπο. ναί. ἀλλ' ἡμεῖς
ὁμο-

Quid igitur dicendum
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinem, Herma-
phroditum & Priapum?
adeo dissimiles forma &
studijs cū sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua compa-
rata sibi, omnibus impe-
rat. Ille autem mulierosus
ac semiuir, ambiguā quo-
que faciem præ se ferens,
vt non facile dignoscas,
adolescens ne sit, an vir-
go. Hic vero & supra mo-
dum virilis est Priapus vi-
delicet. B A. Ne mireris
Apollo, non enim ipsa
Venus in causa est, sed pa-
tres, qui diuersi fuere.
Quandoquidem & ij qui
eodem patre, eademque
matre nascuntur, sæpenu-
mero alius vir, alius fœmi-
na, quemadmodū & vos,
nascuntur. A P O. Ita sa-
ne est vt dicis, sed nostra
men

men similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarij enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris ægrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in Tauricam aduenerit, ut cum eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas, B A C. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem urbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitauit ne te? B A C. Hu-

iuf-

ὁμοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διόν. Μέχρι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ δ' Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὁμοία. ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτινεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τῶν κάμνοντας. Ἀπολ. ἦει γὰρ τίς ἀδελφῶν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἦγε καὶ παρισκύσας, ὡς τις ἑλλῶν ἀφίκεται ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, σωικπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσσπορῶν τὰς σφαγὰς. Διό. εὖγε ἐκείνη ποιῶσα. ὁ μὲν γὰρ τοι Πείριππος, γελοῖον γὰρ τοι διγγύσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῃ γρόμενος. ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδιξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνιπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποτίῳ ἱκανῶς ὑποβιβηγμῆναι. κατ' αὐτάς ποινάς νύκτας ἐπαναστάς ὁ γυνᾶος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Ἀπο. ἐπαίρασσι; Διό.

την

τοιοῦτον ὄνα. Απολ. οὐ δὲ
τί πρὸς ταῦτα ; Διό. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα ; Απο. οὐ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, ἢ
καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεί-
ρα. Διό. τούτου μὲν οὐκ
ἔνικα καὶ ὅπῃ σε αὖ, ὃ Α-
πολλων ἀγάγοι πῶς πείραν.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης,
ὥς καὶ τήφοντα αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ὀπχειρῆσαι. Απο.
ἀλλ' οὐκ ὀπχειρήσει γι ὃ
Διόνυσσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόμης καὶ τῆς.

iustmodi quippiam est. Α.
Quid tu autem porro ad
hæc ? Β Α C. Quid enim
aliud, quam risi. Α, Re-
cte sane, quod neq; acerbè
be, neque rustice quic-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitaui. Β Α C. Huius
igitur gratia, etiam te, Α-
pollo, sollicitatum meritò
venerit, Formosus enim
& tu, & præterea comas-
tus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. Α Ρ.
Sed non aggredietur Bac-
che, me facile. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Maiæ.

Ἔστι γάρ τις ὃ μήτερ ἐν
οὐρανῷ Διὸς ἀδελιώτερος
ἐμεῖ ; Μαῖ. μὴ λέγε ὃ
Ερμῇ τοιοῦτον μὴδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μόνος κάμ-
ων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
πηρεσίας διασπώμενος ; ἔω-
διν μὲν γὰρ ὄξανα πάντα,
σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διαφάσαντα πῶς ἐν-

καλῶ

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior ? Μ Α. Causè
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. Μ Β. Quid
non dicam ? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dij compotant. Tum ubi
curiam

curiam in qua consultant, vndique strauero, ac singula ita, vt oportet, composuero, Ioui necessum est assistere, ac perferendis illius mandatis toto die sursum ac deorsum curitare, & redeuntem insuper, puluerulentum ambrosiā apponere. Porro priusquam nouitius iste pocillator aduenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium indignissimum, soli omnium æ noctu quidem agere quietem licet, Verum id quoque temporis necesse habeo defunctorum animas ad Plutonium deducere, manumque gregi me ducem præbere, tum autem & tribunalibus assistere. Neque enim mihi sufficiebant scilicet diurna negotia, dum versor in palæstris, dum in concionibus præconis vices ago, dum oratores instruo, ni hæc quoque præuincia accedat, vt simul etiam vmbrarum res disponam. Atqui Lædæ filij alternis inter ipsos vicibus apud superos atque inferos agitant. Mihi

κλησίαν, εἴτα εὐδιτῆσαν-
τα ἕκαστα, παριστάει τῷ
Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ
αὖν καὶ κάτω ἡμεροδρο-
μουῦντα καὶ ἐπαγελδύοντα
ἔτι κεκοιμηθόν, παρτι-
δέναι τῷ ἁμφοτέρῳ. πρὶν
δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον εὐ-
ροχόν ἥκειν, καὶ τὸ νέκ-
ταρ ἐγὼ εὐρίχθην. τὸ δὲ
πάντων δεινότατον, ὅτι
μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μέ-
ρος τῆς ἄλλων, ἀλλὰ
δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλού-
τωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
κρόπομπον εἶναι, καὶ πα-
ριστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡ-
μέρας ἔργα, ἐν παλαί-
στραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥή-
τορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδια-
φράττειν μεμειρισμένον.
καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λή-
δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
ραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν ᾧδου εἰσίν. ἐμοὶ
δὲ,

Ἄ, καθ' ἐκάστῃ ἡμέρᾳ καὶ
 ταῦτα καλεῖνα ποιεῖν ἀνάγ-
 χῶν. ὁ μὲν Ἀλκμήωνος καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐν γυναικῶν δυ-
 σλῶν γινόμενος, σὺν χοῦν)
 ἀφρογτιδίδι, ὁ δὲ Μαΐας τῆς
 Ἀτλαντος, διακονοῦμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
 με παρὰ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ἐφύμενον ὅ, τι
 παρὰ πῃ ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πνεύσαντα, πέπομφεν αὐ-
 τῷ ἐς τὸ Ἀργος, ὅπως ἐφύ-
 μενον ἔδανάλῳ, εἴτ' ἐκεί-
 νῳ, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
 θὼν, ὅ, παρὸδῳ τῷ Ἀγρί-
 πῳ ἰδεῖ, καὶ ὅλως, ἀπηγύ-
 ρονκα ἡδὴ. εἰ γοῦν μοι δωα-
 τὸν ᾧ, ἡδέως αὖ ἡξίσσα
 περὶ αὐτοῦ, ὥσπερ ἐν γῇ κα-
 χῶς δουλεύοντες. Μαῖ. ἔα
 ταῦτα ὅ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ὑπορετῇν τῷ πατρί,
 ναιτίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἀργος,
 εἴτα ἐς τῷ Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πληγὰς βραδυῶν λάβοις.
 ἔξυχοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

hi necesse est quotidie tū
 hoc tum illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 mena ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o-
 ciosi in conuiujs accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mini-
 stro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone &
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella, neque respirantem
 legauit rursum in Argos
 inuisurum Danaem. Rur-
 sum inde in Bœotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam parituum
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 cto fecissem, id quod so-
 lent ij, qui in terris duram
 seruiunt seruitutem. Ma.
 Missa fac ista gnate, de-
 cet enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuenis, ac nunc quo
 iussus es, Argos contende,
 deinde in Bœotiam,
 ne si cessaris, fuerisque
 lentior, plagas etiam au-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

Doridis & Gala-
teæ.

Formosum amantem Galatea, nemp̃e Siculum istum pastorem aiunt amore tui deperire. G A L. Ne ride Doris, nam qualis qualis est, Nept. patre p̃gnatus est. D. Quid tum postea, si vel Ioue ipso sit progenitus, cum vsque adeo agrestis atq; hispidus appareat, quodq; est omnium deformissimum, v-noculus. An vero credis genus illi quicquam profuturum ad formam? G. Ne isthuc quidem ipsum, quod hispidus est atq; agrestis, vt tu vocas, illum deformat, quin virile magis est. Porro oculus decet etiam frontem, quo quidem nihilo segnius cernit, quam si duo forent. D O. Videris Galatea non amantem habere Polyphemum, sed illum potius adamare, sic eū prædicas. G. Equidē haud adamo, sed tamen insignem istam vestram insultandi op-pro-

Δωρίδ' καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐρασῶν ὃ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμένα ὀπιμιμύναται
σοι. Γα. μὴ σκῶπῃς Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ὅστις, ὁ-
πῶτος αὖ ἦ. Δω. τί οὐκ εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὦν,
ἄχριος οὕτω καὶ λάστιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἄμορ-
φώτατον, μονόφθαλμος.
οἷσι τὸ χῆρος ὀνηῆσαι αὖ τι αὐ-
τὸν πρὸς πλὴν μορφῆς; Γα.
οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτῷ, καὶ ὡς
φῆς ἄχριον, ἄμορφόν ὅστις.
ἀνδρῶδες γάρ. ὃ, τι ὀφθαλ-
μὸς ὀπιπρέπει πρὸς μετώπῳ,
οὐδὲν ἐλπίστειρον ὄραν, ἢ εἰ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασῶν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφη-
μον, οἷα ἐπαινῆς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πᾶ-
ν ὀνηδισικὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρει

εἶναι ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπιάς παιζούσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡίδνας, ἐν ταῖς
 ἀρκέσιν τῆς Αἴτης, καὶ διὰ
 μεταξὺ τοῦ ἔρους καὶ τῆς
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομυ-
 κνύεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἄρ' ἀ-
 πασῶν ἡ καλλίστην ἔδοξα,
 ἣ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέειχε τὸν
 ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νιῶ· δαῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 εἶμι, καὶ ἀξίεραστος. ὑμεῖς
 δὲ παρώφθιντε. Δω. εἰ ποί-
 μνι καὶ ἐνδείη καλὴ πλὴν
 ὅφιν ἔδοξας, ὀπίφθινος οἷοι
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοὶ ἐπαινεῖσαι ἔχιν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 το οἶμαι, ἅτι ξυμῆθης ὅτι
 τυρῶ καὶ χάλακτι. πάντα
 οὐ τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖ-
 ται καλά. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπότε ἀν' ἐπιλήσεως μα-
 δεῖν οἷα τυγχάνεις οὔσα
 πλὴν ὅφιν, ὑπὸ πέτρης τινὸς,
 ὃ ποτὲ γαλήνη εἴη, ὅπ-
 κνύσασα

probrandiq; petulantiam
 ferre non queo. ac mihi
 nimirum invidentia qua-
 dam isthuc facere videmi-
 ni, propterea quod ille
 quum forte aliquando gre-
 gem pasceret suum, nosq;
 littorali specula in littore
 ludentes cerneret in pro-
 minentibus Aetnae pedi-
 bus qua videlicet inter
 montem & mare litus se-
 se in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem, ac
 ego omnium una visa sum
 formosissima, eoque in v-
 nam me coniecerit oculo.
 Ea res vos male ha-
 bet, nam argumentū est,
 me forma præstantiorem
 esse ac digniorem quæ a-
 mer, vos contra fastiditas
 esse. D o κ. An istud tibi
 putas invidendum videri
 si primum pastori, deinde
 lusco formosa visa sit?
 quanquam quid aliud ille
 potuit in te præbere præter
 candorem? Is illi placet,
 opinor, quod caseo & lacte
 afflueverit, proinde quic-
 quid his sit simile, id proxi-
 mus pulcrum iudicat. Ali-
 oqui ubi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piam, si quando serenitas

despectans in aquā, temet ipsam contemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem. verum is quidem non probatur nisi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. **GA L.** Atqui ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem quum interim è vobis nulla sit, quam vel pastor vel nauta, vel portitor aliquis miretur, ceterum Polyphemus (ut alia ne dicam) etiam canendi peritus est. **D O R.** Tace ó Galatea, audiuius illum canentem, quum nuper pruriret in te, sed ó sancta Venus asinum rudere dixisses. Nam lyrae corpus simillimum erat cervino capiti ossib. renudato, tum cornua perinde quasi cubiti prominebant, ijs iunctis, inductisque fidibus, quas ne Collope quidem circum torquebat, agreste quiddam & absonum cantillabat, quum aliud interim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita ut temperare nobis nequiverimus, quin rideremus amatoriam illam canuonem

κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὼ
στιαυτῶ, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χεῖραν λευκῶ ἀκρεβῶς. οὐκ
ἐπαινῆται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
ὀπιπρέπη αὐτῇ καὶ τὸ ἐρυθρι-
μα. **Γαλ.** καὶ μὴ ἐγὼ μὲν
ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως
ἐρασίῳ καὶ τοῦτον ἔχω. ὑ-
μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡς τινα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναῦτης, ἢ πορ-
θμὸς ἐπαινῇ. ὁ δὲ Πι-
λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μουσικὸς ὄντι. **Δω.** σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
τοῦ ἄδοντος, ὁπότε ἐκώ-
ματε πρῶτω ὀπίσει, Ἀφροδί-
τη φίλῃ, ὅνον αὖ τις ὀγκᾶσθαι
ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικτὶς,
οἷα κρατίον ἐλάφου γυμνόν
πρὸ σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέ-
ρα τὰ, πῆχεις ὥστε ἦσαν.
ζυγώτας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλ-
λοπι περιερίψας, ἐμειλῶσαι
ἄμουσόν τι καὶ ἀπώδον,
ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λύρα ὑπὸν χεῖ. ὥστε οὐδὲ
κατέχειν τὴν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅτι πρὸ ἐρωτικῶ
ἐκεί-

ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν ἀρ' ἠχῶ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠδελειν, οὕτω λάλος οὔσα βρυχυμένη, ἀλλ' ἠχύνετο, εἰφανεῖν μιμουμένη τραχεῖαι ᾧδῶν καὶ καταγέλασεν. ἔφερε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ αὖ φθονήσει σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἔρασος. Γαλά. οὐκοῦν σὺ Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τ' σταυτ', καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾧδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ὅπως ἄμεινον. Δω. ἀλλ' ἔρασης μὲν οὐδεὶς ἐστι μοι, οὐδὲ σιμνωῖμαι ἐπέρastos εἶναι. ταυῦτος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ὅτι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ βράγος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τὰς ἐπιδημουῦσας τῆς ξένων, σοὶ ἤροίτο, καὶ σὺ ἀντιρώης ἀπ' αὐτοῦ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶνος.

ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ

tionem. Nam Echo ne respondere quidem illi voluit balanti, quum sit adeo garrula, imo pudisset, si visa fuisset imitari stridulum eantum & ridiculum. Ad hæc gestabat in vlnis amasius ille delicias suas, vrsi catulum pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem non inuideat amicū illum Galatea? GAL. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicum nobis commonstra, qui eo sit formosior quique doctius ac melius vel voce canat, vel cithara? DOR. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iactō, quasi sim vehementer amabilis, verumtamen istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tum crudis vititans carnibus, & hospites, si qui appulerint, deuorans, tibi habeas, eumque tu mutuum ames.

Cyclopi & Neptuni.

O pater, qualia passus sum ab execrabili isto

iste hospite, qui me inebriatum excecavit, somno grauatum aggressus. N E P. Quis vero est, qui isthac facere ausus fuit, Polypheme? C Y C. Principio quidem seipsum. Ne minem vocabat, postquā autem effugit, atq; extra tela, vt dicitur, fuit, Vlysem nominari se aiebat. N E P. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto huc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C Y C. Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnū) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensis ipsorū quibusdam, vt par erat, deuoravi, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlyses fuit, dat mihi bibere, in-

fuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὅς μεθύσας ἐξιτύφλωσέ με, κοιμημένῳ ὀπχειρήσας. ΠΟ. τίς δὴ ὁ ταῦτα τολμήσας ὁ Πολύφημος; ΚΥ. τὸ καὶ πρῶτον οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπικάλεῖ. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ᾧ βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζειται ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλεῖ. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; ΚΥ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐτῷ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνατρέψας, πολλοὺς τινὰς ὀπβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις ἐπὶ ᾧ ἔθικα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἔσι μοι παμμιγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφώνησαν ἀπεκρύπτειν αὐτοὺς περιώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ ἐκὼς ᾧ, κατέφαγον λησὰς ὄντας. ἐν ταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκείνος, εἴτε οὐτίς, εἴτε Ὀδυσσεὺς ᾧ, δίδω-

δω-

δασίμῃ φάρμακόν τι
 ἐγγχείας, ἡδὺ μὲν καὶ εὐοσ-
 μον, ὑπερβολυτότατον δὲ καὶ
 ταραχώδεσταιον. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἐδοκεῖ μοι περιφέ-
 ρειν. καὶ τὸ σπύλαιον
 αὐτὸ ἀνιπρέφειτο. καὶ οὐκ ἔτι
 ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἦμην. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατιπλά-
 θην. ὁ δὲ ἐποθύσας τὸν
 μοσχλὸν, καὶ πυρώσας γῆ,
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 θύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσι-
 δον. Ποσ. ὡς βαδίων ἐκοι-
 μήης ὦ τέκνον. ὃς οὐκ ἔξέ-
 δοξας μεταξὺ τυφλούμενος.
 ὁ δ' οὐὼ Οδυσσεύς πῶς δέ-
 φυγιν; οὐ γὰρ αὖ οἷδ' ὅτι
 ἐδυωήθη ὑποκινῆσαι πλὴν πε-
 τσαν ἀπὸ τ' ὀφθαλμοῦ. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξινόντα. καὶ κα-
 θίσας παρὰ πλὴν ὀφθαλμοῦ, ἐθή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας.
 μόνα παρῆς τὰ πρὸβατα
 ἐς πλὴν νόμιον, ἐστειλόμενος
 τῷ χειρῶν, ὅπρῳ ἐχελὼν πρὸς
 τῇ αὐτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαρ-
 τὰν

fuso quodam veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, ceterum ad insidias
 struendas presentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inverte-
 batur, & prorsum apud
 me amplius ipse nō eram.
 Postremo autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuoato vecte, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam excecavit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Neptune. N E P. Ve-
 ste nimis dormijisti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum excecaberis. V-
 lysses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, sat
 scio, potuit dimouere
 saxum a foribus. C Y C.
 At ego amoui ipsum, quo
 facilius illum comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus, & arie-
 ti negotio dato, quænam
 ipsum agere pro me oport-
 teret. N E P T Y. Intel-

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducent. At ceteros certe Cyclopes conueniebat te inuocare contra ipsum. CYCLO. Conuocaui illos, pater, atq; etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Nemi- nem esse, insanire me ar- bitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposu- it mihi execrabilis, nomi- ne. Et quod maxime mi- hi ægre fuit contumelio- se obiecta mihi clade hæc, Ne pater quidem Neptu- nus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTV. Confidi filii, vlcisar enim ipsum, vt sentiat, etiam- si cæcitatem oculorum mederi impossibile, navi- gantes certe tamen ser- uare vel perdere, penes me esse, navigat autem adhuc.

Alphei & Neptu- ni.

Quid hoc, Alpheë, quod tu solus aliorum in mare delapsus, neq; cum sanguine misceris, per- inde

θάνατον ὑπὲρ ἐκείνοις, ὅτι γὰρ ἔλαθιν ὑπεξιθάναι σε. ἀλλὰ τὸν ἄλλους ἵε Κύκλωπας ἔδει ὀπιθεύσασθαι ἐπ' αὐτόν. Κὺ, σωικάλισα ὦ πατέρ, καὶ ἡκόν. ἐπεὶ δ' ἤρουντο τῷ ὀπιθουλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐ τις ὄντι, μελαγχολῶν οἰκδέντες με, ὥχοντο ἀπὸντες. οὕτω κα- τισοφίστατό με ὁ κατάρσα- τος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλι- στα ὠίασέ με, ὅτι καὶ ὄφειδ' ἔ- ζων ἐμὸν πλὴν συμφεραίν, οὐδ' ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. θάρσει ὦ τέκνον. ἀμυνεῖμαι γὰρ αὐ- τὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῆ- ξωσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γούνην πλε- ὤντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύειν, ἐπ' ἐμοὶ ἀνέσσει. πλεῖ δὲ ἐτι.

Αλφειῶ καὶ Πο- σειδῶνος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειέ, μόνος τ' ἄλλων ἐμπιστῶν εἰς τὸ πέ- λαγος, οὐτε ἀναιμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ

ἄλμῃ , ὡς ἔδος ποταμοῖς
 ἅπασιν, οὐτε ἀναπαύεις σι-
 αυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάττης ζῶντας, καὶ
 γλυκὺ φυλάττειν τὸ ῥέθρον,
 ἁμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἐπεΐγῃ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 θιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ
 λάξοι καὶ ἑρῶδιαι, εἰκας
 ἀνακύνειν σου, καὶ σῶθις
 ἀναφαίγῃν σιαυτὸν. ΑΛ.
 ἑρωτικὸν τι τὸ πρᾶγμα
 ὄζειν ὧ Πόσειδον, ὥςτι μὴ
 ἔλεγχῃ. ἡράδης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλάκις. Ποσειδ. γυ-
 ναικὸς ὧ Αλφειῇ ἢ νύμφης
 ἑρᾶς, ἢ καὶ τῆς Νηρηίδων
 αὐτῆς μᾶς; ΑΛΦ. οὐκ ἄλ-
 λὰ πηγῆς ὧ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτῇ ῥῆ; ΑΛΦ. νησιῶτις
 ὅρα σικελική. Ἀρέθουσαν
 αὐτὴν καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἄμορφον ὧ Αλ-
 φειῇ πλὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ
 διαμυγῆς τέ ὅρα, καὶ διὰ κα-
 θαρὸν ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ὅπῃ ἔπει τὰς ψηφί-
 σιν, ἔλκεν ὑπὲρ αὐτῆς φαινό-
 μνον

inde ut solent cetera flu-
 mina omnia, neque diffu-
 sus, sed per mare, velut
 concretus, ac dulci cu-
 stodito fluore, incorru-
 ptus etiam & purus cursu
 laberis? Nescio quo loco
 rum in profundum te ip-
 so quemadmodum ga-
 uix atque ardeat faciunt,
 submerso, ac videris rur-
 sum emergere quoque
 glibi, & te ipsum iterum
 spectandum exhibere.
 A L P. Amatoria quidā
 res hæc est, Neptune,
 quamobrem ne mihi vi-
 tio veritas. Amasti autem
 & ipse sexpenumero. N x.
 Mulierem ne, Alphecē,
 an nympham amas, an
 etiam Nereidum aliquarum
 unam aliquam? A L P.
 Non, verum fontem Ne-
 ptune quendam. N x P.
 Vbi igitur terrarum ille
 manat? A L P. Insularis
 est, in Sicilia, Arethusam
 ipsum vocant. N x P.
 Scio. Non deformem sa-
 ne. A L P H. Arethusam
 amas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiam
 calculi gratiam addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-
 gen-

gentes apparet. A L P H. Ut vere nosti fontē hunc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. N E P. Sed abi quidem, & feliciter vtere amore. illud autem mihi dic, vbi tu Arethusam conspicias es. Arcas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet? A L P H. Propterantem me moraris, Neptune, curiose nimis interrogando. N E P. Probe dicis. Abi igitur ad amaram. Ac emergens iterum ē mari, eodem aluco cum fonte illo miscearis & in vnam aquam redigamini.

μῦθον ἀργυρείδης. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς εἶδα τὴν πηγὴν ὃ Πρωτείδον, παρ' ἐκείνου οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΡΩ. ἀλλ' ἀπίθι μὲ, καὶ εὐτύχοις ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρχὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ὄσιν. ΑΛ. ἐπιγόμενον με κατέχεις ὃ Πρωτείδον. περιεργα ἔρωτῃς. ΠΡΩ. εὖ λέγεις. χάρις παρὰ τὴν ἀγαπωμένῳ. καὶ ἀναδύς ὑπὸ τῆς θαλάττης, ξυμυλῖα μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδαρ γίνεαι.

Menelai & Protei.

Μενελάου καὶ Πρωτεῖως.

At in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeo non est, marinus utique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, praeterea & in leonem aliquando muteris licet tamē neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cū in mari habites, hoc omnino miror, neq; adducor, ut cre-

Αλλὰ ὕδαρ μὲν σὲ γίνεσθαι, ὃ Πρωτεῖδ', οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἐτι φορητὸν, καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὁμῶς οὐδὲ τοῦτο ἔξω πείσεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς
 ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ.
 Μι. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι
 δοκῆς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς
 σε; γοητεῖαν τινὰ προτάγην
 πρὸ πρᾶγματι, καὶ τοῦ ὀφθαλ-
 μούς Ἰξαπατᾶν καὶ ὀρών-
 των, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γι-
 γνόμενος. Πρω. καὶ τίς αὖ ἢ
 ἀπάτη ἐπὶ καὶ οὕτως ἐναρ-
 γῶν ἦροιστο; καὶ ἀντιγόμενοις
 τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς
 ὅσα μεταποιήσα ἑμαυτὴν;
 εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαν-
 τασία τις πρὸ καὶ τοῦ ὀφθαλ-
 μῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν
 πῶς ἤρωςμαι, προσένεγ-
 κέ μοι ὦ ἡγοναύτατε πλὴν
 χεῖρα. εἴση γάρ, ὅρῳμαι μόνον,
 ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι
 πρόσσιςιν. Μι. οὐκ ἀσφα-
 λὴς ἡ πείρα ὦ Πρωτέρῳ. Πρω.
 σὺ δὲ μοι Μενέλαε δοκῆς
 οὐδὲ πολύπου ἐωρακέναι
 πώποτε, οὐδ' ὁ πάχρ' ὁ ἰχ-
 θὺς οὗτος εἶδέναι. Μι. ἀλ-
 λὰ τὰν καὶ πολύπου εἶδον,
 καὶ πάχρ' δὲ, ἡδύως αὖ μά-
 λιστα

credam. P r o t. Ne mi-
 reris Menelaë, fieri enim
 soleo. M e n e. Vidi &
 ipse, veruntamen vide-
 ris mihi (dicitur enim hic
 apud te) prestigias quas-
 dam adhibere rei, atque
 intuentium oculos deci-
 pere, cum interim ipse ni-
 hil tale fias. P r o t. Et
 quænam adeo deceptio in
 rebus sic manifestis fieri
 queat? An non apertis o-
 culis vidisti in quam mul-
 ta ipse me transformave-
 rim? Quod si vero non
 credis, & res hæc tibi falsa
 videtur, nempe apparen-
 tia quædam inanis ante o-
 culos obuersans, postea-
 quam ignis factus fuero,
 applica mihi, heus gene-
 rose tu, manum. Nimi-
 rum senties, videar ne
 tantum ignis, an & vren-
 di vim habeam. M e n e.
 Periculosum est experi-
 mentum hoc Proteu.
 P r o. At tu Menelaë vi-
 deris mihi neque Poly-
 pum vidisse unquam, ne-
 que etiam quid pisci huic
 accidere soleat, scire. M e.
 Verum Polypum ipsum
 quidem vidi, quæ vero
 accidunt illi, libenter ex

te cognouerim. P R O. Cuicunq; saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus iuhæsit cirramentis, illi se ipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. M E N. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. P R O. Nescio, Menelaë, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. M E N. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atq; aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad cœnam in Theffalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? G A L. Haud conuiuata equidem vobiscum tum fui. Nam me

Ne-

δοιμι παρά σου. Πρω. ὅποια αὐτὴν παρὰ σου ἐλθὼν ἀερόση τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταίας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει πῦρ χεῖραν, μιμούμενος πῦρ πέτραν, ὥς αὐτὴ λάβη κατὰ αἰτίας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἰοικῶς πρὸ λίθου. Με. φασὶ ταῦτα. τὸ δ' ὅσον πολλῷ παραδοξότερον ὧ παρὰ τοῦ. Πρω. οὐκ οἶδ' αὖ, ὧ Μενέλαε. τίτι αὐτὴν ἄλλω πισύσσης. τῆς σιαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν οἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὴν αὐτὴν πυρὶ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Εἶδες ὧ Γαλήνη χεῖρας, οἷα ἐποίησιν ἡ Εἰς παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θηβαίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυνεσιώμην ὑμῖν ἔγωγε. ὁ γὰρ Πο-

Ποσειδῶν ἐκέλευε με ὦ
 Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν το-
 σούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαι-
 γος τίδ' οὐκ ἐποίησεν ἡ Εἰς
 μὴ παροῦσα; Παν. ἡ Θέτις
 καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπειληλύθησαν
 εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶτος παραπεμφθέντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα
 πάντας, ἐδωμήθη δὲ ἑῷ δί-
 ως, ἧς μὲν πινόντων ἐνίον
 δὲ κροτουμάτων, ἢ τῶ Α-
 πύλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς
 μούσαις ᾄδούσαις προσε-
 χόντων τὸν νοῦν, ἐπέβαλεν
 εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πάγκαλον χρυσοῦ ὅλον ὦ
 Γαλιών. ἐπιγέγραπτο δὲ, ἡ
 καλὴ λαβέτω. κυλινδού-
 μενον δ' αὖτο ὥσπερ ὄξι πί-
 ττις, ἤκειν ἐνθα Ἡρα τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθήνα κατε-
 κλινοντο. καὶ πρὶν δὲ ὁ Εὐμῆς
 ἀνελόμενος ἐπιλέξατο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηί-
 δες ἡμεῖς ἀπετιωπήσαμεν.
 τί γὰρ ἔδδ' ποιεῖν, ἐκείνων πα-
 ρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο
 ἐκάστη,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cum præ-
 sens non adesset? PAN.
 Thebis ac Peleus concess-
 erant intro in thalamum
 deducuntibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terca autem Eris, clam cæ-
 teris omnibus (id quod
 facile illi tum fuit, alijs
 bibentibus, quibusdam au-
 tem applaudentibus, vel
 Apollini citharam perfo-
 nanti, vel Musis ore mo-
 dulantibus adhibendo a-
 nimum) projecit in con-
 vivium pomum quoddā
 admodum pulchrum, au-
 reum totum, ὁ Galene.
 Inscriptum autem erat
 his verbis, Formosa acci-
 piat. Dum igitur voluta-
 tur hoc tanquam ex com-
 posito iactum, pervenit
 eo loci, ubi Iuno & Ve-
 nus & Minerva accumbe-
 bant. Deinde ubi Mercu-
 rius sublato illo, legit ea,
 quibus illud inscriptum e-
 rat. Nos quidem Nerei-
 des cum silentio sedeba-
 mus, quid enim agendum
 erat, illis præsentibus?
 Illæ vero inter se conten-
 debant

debant, ac quolibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen illæ ipsum iudicare velent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, utpote elegantior studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. G A L. Quid igitur ad hæc Dex illæ, Panope? P A N O. Hodie arbitror, in Idam abeunt. G A L. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? P A N. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino excutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquarum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι πρὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς δίδωσιν αὐτὸς, καὶ ἄλλοι χερῶν προύχοντες τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ, φησὶ, πρὸς τοῦτον, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίω. ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδμῦ παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τις διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. Γα. τί οὐαὶ αἱ διαί, ὦ Πανόπη. Πα. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδμῦ. Γαλ. καὶ τις ἡξεί μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Πα. ἤδη σοι φημι οὐκ ἄλλα κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνισομένης. ἢ μή τι πάτερ οὐ διαίτητις ἀμβλυώθη.

Τρίτων, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Ποσειδῶν, παραγίγνῃ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευτομένη παρὰ Δίνας

θένος, πάγκαλόν τι χῆμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω
 παῖδα ἰδάν. Πρσ. ἔλκυθέ-
 ραν τινα ὃ Τρίτον λέγεις,
 ἢ Δερῆ παινά τις ὕδροφβος
 ὅστιν. Τρί. οὐ μῦθον ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
 τος, μία ἦν πινθήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμόνη τοῦνο-
 μα. ἐπυθόμην γὰρ, ἥ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ ἦθος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγῇ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτοῦργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ
 τε ἀρυσσομένης, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκτους ἐί-
 ραι αὐτάς. Πρσ. μὴ
 ὃ παρεγγίνεται μακρὰν οὐ-
 τω πλὴν ὁδὸν ἔξ Αργους ἐς
 Λέρναν; Τρί. μὴν. πολυ-
 δίψιον δὲ τὸ Αργος, ὥς οἶ-
 दा, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὕδρο-
 φορεῖν. Πρσ. ὃ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διατράξας, εἰ-
 πὼν τὰ περὶ τῆς παιδὸς ὥς
 ἴσμεν ἐπ' αὐτῇ. Τρί. ἴσ-
 μῃ. ἤδη γὰρ καὶ εὐς τ' ὕδροφο-
 ρίας. καὶ χερδὸν πον κατὰ
 μέστω πλὴν ὁδὸν ὅστιν, ἴουσα
 ἐς πλὴν

dem scio, formosiorē
 vllam puellam vidisse me.
 N E P. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serva quæ
 priam est, quæ aquam fer-
 re solet. T R I. Minime
 vero, sed Danaï illius fia-
 lia, una ex quinquaginta
 istis, etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gai enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 riendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 pigræ ipsæ ut sint. N E P.
 Solane autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam usque?
 T R I. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N E P. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, ὁ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T R I. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-

do Lernam. N E P. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illiquam celerrime prouehar. T K I. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N E P. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natan- do consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidijs ero, tu autem speculando obserua, quando illam accedentem sentias. T K I. Eccam tibi, prope est. N. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A M Y. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarius quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrē vocabo. T K I. Tace Amymone, Neptunus hic est. A M Y. Quid Neptunum mihi nar-

ἔς τιν' Λέρναν Ποσειδ. οὐκ οὐὲ ζῦξον τὸ ἄρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τιτὸ διατρίβειν ὑπάγειν τὸν ἵπ- πους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρ- μα ὀπισθενάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκείων παρέστησον; ἐπιπ- πάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τά- χιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὗτο- σι ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Ποσ. εὖ γι ἀπιλαίνωμεν. σὺ δὲ παρατήχου ὦ Τρίταν. καὶ περὶ παρρημὸν ἐς τιν' Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐν ταῦτά σου, σὺ δ' ὑπο- σκίπτει, ὅπουτ' αὐ αἰὶν πο- σιούσαν αὐτῷ. Τρί. αὐτὴ σοι πλησίον. Ποσ. καλὴ ὦ Τρίταν, καὶ ὥραία παρθένος. ἀλλὰ συλληπτήρα ἡμῖν ὅστιν. Αμυ. ἀνδρῶπι ποῖ με ξυ- ναρπάσας ἄγεις; ἀνδρα- ποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θείου ὀπιπιμφθῆναι. ὥτε βοήσο- μαι τὸν πατέρα. Τρί. σιω- πησον ὦ Αμυμώνη. ποσ. δῶν ὅστι. Αμυ. τί ποσειδῶν λέ-

λέγεις ; τί βιάζη με ὁ ἄνθρω-
πος , καὶ ἐς τὴν θάλαπταν κα-
θέλκεις ; ἐγὼ δ' ὑποπνιγύσο-
μαι ἢ ἀθλία καταδύσασθαι. Πο-
θάρξει , οὐδὲν δεινὸν πάθης ,
ἀλλὰ καὶ πηγυλὸν ἐπώνυμόν σου
ἀναδοθιῶμαι ἐάσω ἐσταῦθα.
πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν
πέτραν , πλοσίον τοῦ κλύσ-
ματος . καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ
τι καὶ μόνη τῇ ἀδελφῶν οὐχ
ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα .

Νότα καὶ Ζεφύρυ.

Ταύτῃ δὲ Ζέφυρε τὴν
δάμαλιν τὴν διὰ τῆς πελάγους
ἐς αἴγυπτον ὁ Εὐμεῆς ἄγει , ὁ
Ζεὺς διεκρίνησεν , ἀλλοὺς ἔρω-
τι ; Ζε. ναὶ ὦ Νότα , οὐ δά-
μαλις δὲ τότε , ἀλλὰ παῖς
τῷ τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου .
καὶ ὅτ' ἡ Ἡρα τοιαύτῃ ἐποί-
ησεν αὐτῷ ζηλοτυπήσασα ,
ὅτι καὶ πάντ' ἑώρα ἐρῶντα τῷ
Δία . Νό. καὶ οὐκ ἔτι ἐρᾷ
τῆς βοῆς ; Ζε. καὶ μάλα . καὶ
διὰ τὸτο ἐς αἴγυπτον αὐτῷ
ἔμψεν , καὶ ἡμῖν προσέταξε ,
μὴ κυμᾶν τὴν θάλασσαν .

ἔς' αἴ

narras ? cur mihi ὁ homo
vim facis , atque hinc in
mare abstrahis ? Ego ve-
ro suffocabor misera , sub-
mersa aquis . N E P . Bo-
no animo sis . Nihil graue
patiaris , sed & fontem co-
gnominem tibi emanare
hic sinam , percussio tri-
dente saxo hoc , iuxta
æstuarium , & tu ipsa felix
atque beata eris , ac sola
sororum obita morte , æ-
quam non gestabis .

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre , iu-
uencam , quam per mare
in Aegyptum Mercurius
ducit , Iupiter , amore ca-
ptus , vitiauit ? Z E P H .
Hanc ipsam , Note , sed iu-
uencam tum non erat , sed
puella , Inachi fluuij filia .
Nunc autem Iuno talem
ipsam effigiauit , æmulatio-
ne amoris cōmota , propte-
rea quod videbat Iouē il-
lām prorsus deperire . N O .
Proinde etiam nunc bo-
uem illū amat ? Z E P H .
Atque admodum , & pro-
pterea in Aegyptū ipsam
misit , nobisque dixit , ne
conturbaremus mare , do-
nec

nec illa transnataſſet, vt quæ illic paritura ſit, fert autem vterum modo, Deusque fiet, cum ipſa, tum quod ex ea partum erit. N o t. An iuuenca Deus? Z e p h. Atq; admodum Note, imperabitque, inquit Mercurius, nauigantibus, ac noſtra erit domina. vt quemcun que noſtrum volet, emit- tat, vel prohibeat alpira- re. N o t. Colenda igitur obſeruandaque nobis erit Zephyre, iam domi- na certe cum ſit. Nam per Iouem, beneuolentior eo paſto nobis erit. Z e p h. Sed enim iam traiecit, & in terram enatauit. Vi- des, vt non amplius qua- drupes incedat, ſed ere- ctam ipſam, Mercurius denuo mulierem, formo- ſam prorfus reddidit. N o t. Mira nimirum hæc Zephyre, nuſquam amplius neq; cornua illi- us, neque cauda, neque tibiæ biſidæ, ſed amabilis puella eſt. Cæterum Mer- curio quidnam accidit, qui ſe ipſum mutauit, & ex adoleſcente factus eſt quiſpiam, caninam faci- em

ἐς' αὐτὴν διανέχεται, ὡς ἀ- ποτικοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐ- τὴ, καὶ τὸ τιχθέν. Νό. ἡ δάμαλις θεός; Ζεφ. καὶ μάλα ὦ Νότι. ἄρξει τι ὁ ἐρμῆς ἔφη τῷ πλειόν- των, καὶ ἡμῶν ἔσαι δεσ- ποίνα, ὃν τινα αὐτῶν ἐθέ- λη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὀππενεῖν. Νό. διεπραγματοί- τοι γαρὺν ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὔσα, τῇ Δία. εὐνοῦντα γὰρ οὕτω χροί- το. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὰρ δι- επέρασι, καὶ ἔξενευσεν ἐς τὴν γῆν. ὅρῳ ὅπως οὐκέτι μὴ τετραποδισί βα- δίζει; ἀνορθώσας δ' αὐ- τὴν ὁ Ἑρμῆς, γυναικα παγκάλῳ αὐτῇς ἐποίησε; Νό. παράδοξα γοῦν ταῦ- τα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχλῆλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' επέραςος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τι παθὼν, μεταβέ- βληκεν ἑαυτὸν, καὶ αἰετὶ νεανίου κυνοφρόσωπος γε- γήνηται.

ῥήναι. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μοῦσθαι, ὅτι ἄμεινον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ πρακτέα.

Ποσειδῶν καὶ
Δελφίνων.

Εὖγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰ-
φιλάνθρωποι ἐσσι, καὶ πάσαι
μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ὅππῃ
τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσασατε, ὑπο-
δεδάμεινοι ὑπὸ τῆς Σκίρωνί-
δων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
πισθόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθα-
ρωδὸν τοῦτον τὸν ἐν Μιθύ-
μνης ἀναλαβὼν, ὅξεν ἤξω ἐς
Τάιναρρον αὐτῇ σκευῇ καὶ
κιθάρα. οὐδ' ὥς αἰεὶ δίδες, κακῶς
ὑπὸ τῆς ναυτῆς ἀπολλύμερον.
Δελφ. μὴ θαυμάσῃς ὦ Πό-
σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους
εὖ ποιοῦμεν, ὅξεν ἀνθρώ-
πων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
νέσθωσι. Ποσ. καὶ μέφομαι
γε τῷ Διονύτῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίσας μετέβα-
λε, δέον χερσὶ σταδίαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπεργά-
γιστο. ὅπως γὰρ τὰ μὲν τὸν
Αἰγίον

em prae se ferens. Z e p.
Ne curiosi persequamur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda sint,
nouit.

Neptuni & Delphi-
num.

Laudo, recte facitis Del-
phines, quod semper a-
mantes hominum estis.
Nam & olim Inonis filiū
in Isthmum portastis, ex-
ceptum a Scironijs scopu-
lis, unde cum matre prae-
cipitatus fuerat. Et nunc
tu Citharædo isto Me-
thynensi, cum ipso orna-
tu & cithara recepto, in
Tænarum enatasti, neque
passus es indigne a nautis
perire illum. D e l p. Ne
miseris Neptune si homi-
nib. benefacimus, nam &
ipsi ex hominibus pisces
facti sumus. N e p. At-
que equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod
vos nauali prælio supera-
tos ita transformauit, cum
deberet captiuos solum
in deditiōnem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum

G

Ario-

Arione hoc, quod accidit, sese habet? D 2 1. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accerlebat artis gratia. Ille autem diues iam factus à tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Mæthymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traijciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad medium ferme Aegeum peruentum fuit, insidiari illi nautæ ceperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium nautando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentē finire præcipitare me ipsum. Concesserunt nautæ. Tū ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, enataui

Ἀρίωνα τοῦτον ἐχρήλο ὃ δειλφίν; Δειλ. ὁ Περικλῆς, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλὰς μετιπέμπετο αὐτὸν ὅπῃ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τῷ τυραννικοῦ ἐπεθύμησε πλοῦσας οἰκάδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ὅπως εἰδῶς τὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως πορθμείου τινος κακούργων αὐδρῶν, ὡς ἐδίδχετο πολλὴν ἄγων χρυσὸν καὶ ἀργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐχρήντο, ὅπως βουλόμενοι αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἡκροώμενος ὅτι πάντα, παρὰ τῶν τῶν σκάφει, ἐπεὶ τὰ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τί μὲν σκευὴ ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θηλώδων τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε εἶψαι ἐμαυτόν. ἐπέτερεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τί μὲν σκευὴ. καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἐπείσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτὴν πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδέμινος αὐτὸν, ἔξενεξάμην

μὴ ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο.
ἔπαινω τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ τὸ μῦθον ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

raui una cum ipso in Te-
narum. N e p. Laudo
studiū erga Muscam tu-
um, dignam enim merce-
dem retulisti ipsi pro eo
quod auscultaras.

Neptuni & Nerei-
dum.

Τὸ μὲν σενὸν τοῦτο, ἐς ὃ
ἡ παῖς κατωέχθη, ἐλλή-
ποντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς ὦ
Νηρηίδες παραλαβοῦσαι,
τῇ Τρωάδι προτενέγκατε,
ὥς ταφῇν ὑπὲρ τῆς ὀπτη-
ρίων. Νηρ. μηδαμῶς ὦ Πό-
σειδον, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῇ
ἐπωνύμῳ πελάγει τιθά-
φθω. ἐλαιοῦμεν γὰρ αὐτὴν, ὅ-
κλιστα ὑπὸ τῆς μητρὸς πε-
πονθῆαν. Ποσ. τὐτο μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη σὺ θέμις. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά σου
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ φάμμῳ αὐτῇ
ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήτῳ τιθά-
ψεται. ἐκείνο δ' παραμύθιον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸς πέσι-
ται, καὶ ἐμπεσῆται ὑπὸ τοῦ

Ἀθά-

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Hellespontus ab ipsa vo-
cetur. Cadaver autem ip-
sum, vos Nereides acce-
ptum, in Troadem aufer-
te, vt ibi ab incolis sepe-
liatur. N e r. Nequaquā,
Neptune, sed hic in cog-
nomini pelago sepeliatur.
Miseremur enim ipsius, ve
quæ miserabilia maxime
a nouerca passa fuerit.
N e p r. At hoc quidem,
Amphitrite, fas non est,
neque etiam alias hone-
stum hic illam alicubi
sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in
Chersoneso mox spelie-
tur. Illud autem pro sola-
tio ei erit, quod paulo
post eadem, ipsa quoque
Ino patietur, & præcipita-
bitur, persequente illam

G 2

Atha-

Athamante , in pelagus
ex summa Citherone, qua
in mare portigitur , vna
cum filio , quem in vlnis
gestabat. N 11 R. Sed &
illam seruare conueniet
gratiam hanc Baccho fa-
ciendo. Educauit enim il-
lum Ino , eademque nu-
trix illius fuit. N 11 P. Nō
decebat , adeo prauam.
Sed tamen Baccho non
gratificari. Amphitrite ,
indignum foret. N 11 K.
Sed quid accidit huic,
quod ab ariete decedit ?
frater autem eius , Phry-
xus tuto vehitur ? N 11 P.
Merito , adolescens enim
est , & contra impetū ob-
sistere potest. Illa vero, eo
quod insueta eius rei e-
rat consensu videlicet ve-
hiculo nouo & inopina-
to , & despiciendo in pro-
fundum immensum, per-
cussa animo, & pauore pa-
riter attonita , præterea
& vertigine correpta ,
præ vehementia & impe-
tu volatus , retinere cor-
nua arietis amplius non
potuit , quibus se eo vsq;
sustentauerat , atque ita
in mare decedit. N 11 R.
An non igitur matrem
ipſi-

Αθάμαντος διωκομένη εἰς
τὸ πέλαγος, ἀπ' ἀκροῦ τοῦ
Κιθαιρώνος, καθόπις, καθύ-
κει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχου-
σα καὶ τὸν υἱὸν ὅτι τῆς ἀγκά-
λης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνῳ σῶ-
σαι δέήσει, χαρισάμενος τῷ
Διονύσῳ. προσὲς γὰρ αὐτοῦ
καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Ποσ. οὐκ
ἐχέω οὕτω ποιηεῖν οὔσαν.
ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν
ὧ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον.
Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦ-
σα κατέπεσιν ὑπὸ τῷ κριοῦ ;
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φρέζος ἀ-
σφαλῶς ὀχεῖται ; Ποσ. εἰκό-
τως. νιανίας γὰρ, καὶ διώα-
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φο-
ρεάν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ὅπι-
κάτα ἐχήματος παραδόξου,
καὶ ἀπιδούσα εἰς βάθος ἀχα-
νὴς, ἐκπλαγῆσα, καὶ τῷ
δάμει ἅμα χιθῆσα, καὶ
ἰλλυγιάσασα πρὸς τὸ σφο-
δρὸν τῆς πῆλτης, ἀκρατῆς
ἐβλήτο τῷ κριάτων τοῦ κριοῦ,
ὧν τέως ἀπέληπτο, καὶ κα-
τέπεσιν εἰς τὸ πέλαγος. Νη.
οὐκοῦν ἐχέω τὴν μητέρα
τὴν

τὴν Νεφέλῳ βουδεῖν πι-
πλοῦσθι ; Ποσ. ἐχέτω. ἀλλὰ
ἢ μῆρα πολλῷ τῆς Νεφέλης
δυνατωτέρα.

Ἰριδὸς καὶ Πο-
σειδῶνος.

Iridis & Neptu-
ni.

Τὴν νῆσον τὴν πλαγω-
μένην ᾧ Πόσειδον, ἀποπα-
θεῖσαι τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ὀπνύχιδαι συμβέβηκε.
ταύτῳ φησὶν ὁ Ζεὺς εἶπτον
ἦδ' ἡ, καὶ ἀνέφηνον, καὶ ποι-
ησον ἦδ' ἡδ' ἡδ' ἐν τῷ αἰ-
γῶν μίση βεβαίως μῦθον,
στρεῖξας πάντῃ ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πεπράξεται τοῦτο ᾧ Ἰρι.
τίνα ὃ ὅμως παρῆξει αὐτῇ
τὴν χρεῖαν ἀναφανῆσαι καὶ
μικέτι πλέουσα. Ἰρις. τὴν
Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ὑπο-
κῆσαι. ἦδ' ἡ γὰρ πονήρας
ὑπὸ τῇ ὠδίνων ἔχῃ. Πο. τί
οὖν ; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐντεκεῖν ; εἰ ὃ μὴ οὐκ, ἀλλὰ
γε πᾶσα ἢ γῆ οὐκ αὖ ὑπο-
δέξασθαι δύναται τὰς αὐτῆς
γυναῖς ; Ἰρις. οὐκ ᾧ Πόσειδον.

ἢ Ηρα

Insulam istam erran-
tem Neptune, quæ à Si-
cilia reuulsa atque vndis
submersa, mari innatat.
Eam, ita iubet Iupiter,
consistere facias iam atq;
apparere, & ut tantun-
dem manifesta atque con-
spicua in medio Aegæo
inconcussa maneat, fun-
data firmiter admodum
illa. Opus enim illa non-
nihil habet. N E P. Fiet
hoc I R I. Sed tamen
quem usum illi præbebit,
manifesta apparens, &
non amplius fluctuans ?
I R I. Latonam in ipsa
oportet parere, iam enim
male habet à doloribus.
N E P. Quid igitur ? an
non sufficit illi cælum,
ut in eo pariat ? Quod si
minus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat ?
I R I. Non Neptune. Nā

G 3

Iuno

Iuno obstrinxit iureiuran-
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ parturi-
enti vllum receptaculum.
Hæc igitur insula, iura-
mento non tenetur. Ab-
scondita enim tum fuit.
Næp. Intellego rem. Igi-
tur subsiste Insula atq; e-
mergere iterum ex pfun-
do, & non amplius flu-
ctues aut titubes, sed immo-
ta maneat. Ac suscipe, ô
felicissima, fratris mei libe-
ros duos decorum omniū
pulcherrimos. Et vos, Tri-
tones traijcite Latonem
in ipsam, omniaque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem istum, qui nunc ve-
luti cestro exagitat illam,
perterrefaciendo ipsi in-
fantes posteaquam in lu-
cem editi fuerint, aggre-
dientur, ac matrem vindi-
cabunt. Tu vero vade re-
nuncia Ioui, omnia bene
habere. Stabilita est Insula.
Veniat Latona ac pariat.

Xanthi & Ma- ris.

Suscipe me, ô Mare,
gravia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.
ΜΑΡ.

ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλῳ κα-
τέλαβε τὴν γυνῶ, μὴ παρα-
χρῆν τῇ Λητοῖ τῇ ὠδίνῳ
ὑποδεχέσθαι. ἡ τῶν τῶν νῆτος
αὐτὴ ἀνώμαλός ἐστιν. ἀφανὴς
γὰρ ἔστι. Ποτ. σωμῆμι. εἴθι ὅ
νῆσι, καὶ ἀνάδουθι αὐθις ἐκ τῆ
βυθού, καὶ μηκέτι ὑποφέρου,
ἀλλὰ βεβαίως μένει. καὶ ὑπο-
δεξαι ὅ ἐν δαίμονισάτη τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, καὶ
καλλίστους τῆς θεῶν. καὶ ὑ-
μεῖς ὅ τρεῖς τῶν, διαπορ-
θμύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐ-
τὴν, καὶ γαλλυὰ ἅπαντα
ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὅς
νυν ἔξοισρεῖ αὐτὴν φοβῶν τὰ
νιογὰ, ἐπιδὼν τεχθῆ, αὐ-
τίκα μέττεισι, καὶ τιμωρήσῃ
τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγελλε
τῷ Διὶ, πάντα εἶναι εὐφρι-
πῆ. ἔστηκεν ἡ Δήλος. ἡκέτω
ἡ Λητὴ, καὶ τιπτότω.

Ξάνθῳ καὶ Θα- λάσῃ.

Δέξαι με ὅ θάλασσα,
δεινὰ πιπονθότα, κατὰ-
σβίσθ' μου τὰ τραύματα.
ΘΑΛ.

Θάλ. τί τοῦτο ὃ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ηφαιστος. ἀλλ' ἀπώληρά-
 κυμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων,
 καὶ ζέω. Θάλ. διατί δέ
 σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξάν.
 διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτι-
 δος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα
 πῦρ φρύγας ἰκέεσται, ὃ
 δ' οὐκ ἐπαύτατο τῆς ὀρ-
 γῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νεκρῶν
 ἀπέφραττε μοι τὸν ῥοαῦ,
 ἐλεήσας πῦρ ἀθλίους, ἐπῆλ-
 θον, ὅππῃ κλύσαι θέλων, ὡς
 φοβηθείς ἀπέχοιτο τῆς αἰ-
 δρῶν, ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστος,
 ἔτυχε γὰρ πλησίον πον-
 τῶν, παῖς ὅσον οἶμαι πῦρ εἶ-
 χε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ,
 καὶ εἶποθι ἄλλοθι, φέρον,
 ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἕκαυτε
 μὴ τὰς πτελέας, καὶ μυρ-
 ρίκας. ὥπλητε δὲ καὶ πῦρ
 κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ
 τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιή-
 σας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξη-
 ρὸν εἶργασαι. ὅρῳ δ' οὐκ
 ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆς
 ἐκ-

M A R. Quid hoc rei est
 Xanthe? quis te deussit?
 X A N. Vulcanus, sed ig-
 ne candesco prorsus mi-
 ser, & efferuelco. M A R.
 Cur autem iniecit tibi ig-
 nem? X A N. Propter fili-
 um Thetidis. Postquam
 enim occidentem illum
 Phrygas, supplex depre-
 catus sum, ille autem ab
 ira nihil remisit, sed occi-
 sorum corporibus etiam
 obstruxit mihi alueum,
 ego misertus miserorum,
 occurri, ut aquis inunda-
 rem atq; inuoluerem illū,
 quo eo periculo absterri-
 tus, ab occisione virorum
 cessaret. Ibi igitur Vulca-
 nus, (aderat enim prope
 forte existens) vniuerso
 igne, quantum, opinor,
 visquam habebat, quan-
 tumq; & in Aetna, & si
 quib. alijs locis, illius est,
 allata, processit obuiam,
 ac exussit equidē vltimos,
 & myricas, assauit aptem
 & infelices pisces & an-
 guillas. Me vero, cum ef-
 feruescere fecisset, parum
 abfuit, quin totum ari-
 dum ac siccum reddide-
 rit. Vides nimirum quo
 pacto exustionibus istis

deformatus sim. M A R. Turbidus es, ὁ Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaue-ribus, calore autem, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum im- petum feceris, non veri- tus, quod Nereidis filius ille esset. X A N. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum a- deo meorum? M A R. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij.

Doridis & Theti- dis.

Quid lacrimaris Thetis?
T H E. Pulcherrimā Dori, puellam vidi, in arcam à patre cōiectam, tū ipsam, tum infantem ab ea paulo ante genitum. Iussit autē pater nautas, arcam illam acceptam, postquam in altum de terra prouecti essent, abijcere in mare, vt ita periret & misera il- la, & infans vna cum ea. D O. Quamobrem autē, ὁ soror, hoc? quandoqui- dem

ἐμκαυμάτων; Θά. Θολι- ρὸς ὁ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ δέρεμ δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὁ Ξάνθε, ὅς ὄπῃ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ξάν. οὐκ ἔδῃ οὐδ' ἐλεῖσαι γείτο- νας ὄντας καὶ φεύγας; Θάλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῖσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

Δωρίδῃ καὶ Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι. Θέ. καλίστῳ ὦ Δωρὶ κέρει εἶδον ἐς κιβωτὸν ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτηγύνητον. ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ καὶ ναύτας ἀναλαβόντας τὴν κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον τῆς γῆς ἀποπάσσωσιν ἀφεῖ- ναι ἐς πλὴν θάλασσαν, ὡς ἀ- πόλοιστο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τίνοσ δ' ἔ- νικα ὦ ἀδελφεῖ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρι-

ἀκριβῶς ἅπαντα ; Θεί. Ακρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστῳ οὖσαν, ἐπαρθέ-
νουν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβάλων. ἦτα τὸ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δ' οὐκ τὸν Δία χρυσὸν ἡρῶμενον, ἐν-
λῶσαι διὰ τοῦ οὐρόφου ἐπ' αὐτῷ. διξαυθῶν δ' ὁκεί-
νῳ ἐς τὸν κόλπον καταρ-
ξέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμο-
να ἡμέδαι. τοῦτο αἰσθό-
μενος ὁ πατὴρ, ἀχρὶς τις καὶ ζηλότυπος γέγων, ἡ-
γανάκτησε. καὶ ὑπὸ τι-
νος μεμοιχεῦσθαι οἰσθεὶς αὐτῷ, ἐμβάλλει ἐς πλὴν κισσῶν ἄρτι τετοκῆαν. Δωρ. ἢ δὲ, τὶ ἐπαρήεν ὧ Θετί, ὁπότε κατίκε-
το ; Θεί. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἴργα ὧ Δωρὶ, καὶ ἔφερε πλὴν καταδίκῳ. τὸ βρέ-
φος δὲ παρητῆτο μὴ ἀπο-
θανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῷ πᾶππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλῃσον ὄν. τὸ δὲ, ὑπὸ ἀ-
γίας τῆς κακῶν, καὶ ἐμε-
δία

dem comperta habes ex-
acte omnia. T H E. Pater
illius Acrisius, quia pul-
cherrima erat, in arcum
quendam thalamum in-
clusam, perpetuæ virgini-
tati destinarat. Deinde ve-
rum quidem dicere non
possum, Iouem autem a-
iunt, conuersum in aurū,
delapsum per impluuium
ad ipsam esse. Accipiente
autem illa in sinum deman-
nantem deum, gravidam
ex eo factam fuisse. Quod
cum pater animaduер-
risset, utpote durus qui-
dam & zelotypus senex,
grauiter indignatus est.
Et quia ab aliquo stupra-
tam fuisse illam arbitratus
est, cōijcit in arcam hanc,
cum paulo ante peperis-
set. D O R. Cæterum illa
quid agebat Theti, quan-
do abripiebatur ? T H E.
Pro se quidem nihil dice-
bat, Dori, sed tacite fe-
rebat damnationem, pro
infante autem depreca-
batur ne morti tradere-
tur, lachrymando, atque
illum auo ostentando pul-
cherrimum sane puerum
Dori. Ille autem præ ig-
norantia malorum, et-

iam arridebat matri. Op-
pleo rursus oculos la-
chrymis, cum in mentem
illius venit. D O R. Et
me flere fecisti. Sed nun-
quid iam mortui sunt?
T H E. Haudquaquam,
natat enim adhuc arca cir-
ca Seriphum, viuis illis
custoditis. D O R. Cur
igitur non conseruamus
ipsam, piscatoribus istis
Seriphijis, in retia immit-
tendo? qui extractos il-
los, incolumes præstabunt
scilicet. T H E. Recte di-
cis. atq; ita faciamus. Nō
enim perire decet, neque
ipsam, neque infantem,
adeo cum sit formosus.

Neptuni & Eni- pei.

Minime vero præclara
hæc, Neptune (dicetur
enim verum) qui circum-
uenta amica mea, assimi-
latus in formam meam,
viciasti puellam. Puta-
bat enim illa mecum rem
esse sibi, & ob id exhi-
bebat sese. N E P T V.
Tu enim, Enipeu fastuo-
sus es & tardus, qui pu-
ella adeo formosa quoti-
die

δία πρὸς τὴν θάλασσαν,
ὑποπύμπλαμοι αὐτῆς πρὸς
ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη-
μονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ με-
δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη
τιθῆσιν; Θέ. οὐδαμῶς,
νήχεται γὰρ. ἔτι ἡ κιβωτὶς
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐ-
τὴν φυλάττει. Δω. τί οὖν
οὐχὶ σώζομιν αὐτὴν, ταῖς
ἀλκυσι τοῖς τοῖς ἐμβαλοῦσαι
ἐς τὰ δίκτυα ταῖς Σεριφίοις,
οἱ δ' ἀνασπάσαντες, σώσουσι
δηλονότι. Θέ. εὖ λέγεις,
οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέ-
θω μή τι αὐτῇ, μήτε τὸ
παῖδιον οὕτως ὃν καλόν.

Ποσειδῶν καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσει-
δον. εἰρήσι) γὰρ τὰ ληθές. ὑ-
πιθῶν μου ἢ ἐρωμῆλυ, εἰκα-
σθεὶς ἐμῇ, δακρύουσαι ἢ παῖ-
δα. ἢ δ' ὥς τοι ὅτι ἐμοὶ ταῦ-
τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο
παρῆλθιν ἐαυτῶν. Πο. σὺ γὰρ
ὦ Ενιπεῦ, ὑπερηφανὸς ἦσθα,
καὶ βραδύς, ὅς κενεῖς οὕτω κα-
λῆς

λῆς φοιῶσης ὁττιμέραν παρὰ
 δὲ, ὑπολυμμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρεις λυπῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὀχθας ἀλύ-
 ουσα, καὶ ἐπιμυαίνουσα,
 καὶ λουομένη, ἐσίοιτε εὐχε-
 τὸ σοι ἐντυχῆν. σύ δ'
 ἐδρεύπλου πρὸς αὐτῷ. **Ενι.**
 τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχρῶ
 σε προσαρπάσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι
Ενιπέα αὐτὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσαι-
 ναι τὴν Τύρῳ ἀφελῇ κέ-
 ρῳ οὖσαν; **Ποσειδ.** ὃ δὲ
 ζηλοτυπίης ὦ **Ενιπεῦ**,
 ὑπερέπλινε πρὸτερον ὢν. ἢ
 Τυρῶ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πεί-
 τονθιν, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακικορῆσθαι. **Ενι.** οὐ-
 μενουῶν; ἔφη γὰρ ἀπιδὼν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦν αἰ. ὃ καὶ
 μάλιστα ἐλύπησιν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραί-
 νου τότε, καὶ περιεή-
 σας πορφύρεόν τι κῦμα;
 ὅπερ ὑμᾶς σμυλέκρῃσι,
 ἄμα

die ad te nante, ac prae a-
 more pereunte, despex-
 ris illam, & gavisus sis, si
 posses illi xgre facere. Illa
 vero iuxta ripas mœrore
 affecta, atque ibi inambu-
 lans, selesque lauans,
 non semel optabat in con-
 spectum sibi venire te.
 Tu vero lasciuiebas con-
 tra eam. **ENI.** Quid igi-
 tur an propterea oport-
 gebat te præripere amo-
 rem mihi, & velut histrio-
 nem aliquem pro Neptu-
 no, Enipeum te gerere,
 atque ita decipere Tyron
 istam, puellam adeo sim-
 plicem. **NE.** Sero nunc
 vero zelotypus es, Eni-
 peu, cum prius superbum
 & contemptorem te ges-
 seris. Ipsa autem Tyro ni-
 hil graue passa est, quan-
 do se putauit à te viciatam
 esse. **ENI.** Nihil autem?
 Dixisti enim abiens Ne-
 ptunum esse te, quod vel
 maxime dolore affectit ip-
 sam, atque ipse eo abs te
 iniuria affectus sum, quod
 & quæ mea esse debue-
 rat, eam voluptatem per-
 cepisti tu, & præterea
 composito circa vos flu-
 ctu purpureo, sub quo ab-
 scon-

ſconditi iacuiſtis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buiſti. N E P. Tu enim
non volebas Enipeu.

Tritonis & Nerei- dum.

Balæna iſta veſtra, Ne-
reides, quam contra filiam
Cephei Andromedam e-
miſiſtis, neq; puellam ip-
ſam iniuria aliqua affecit,
perinde vt vos putatis, &
ipſa iam mortua eſt. N E. A quo, Triton?
Num Cepheus, tanquam
illectamento aliquo pro-
ſita puella, aggreſſus illam
occidit, ex inſidijs cum
multa vi adortus? T R I.
Non. Sed noſtis, arbitror,
Iphianassa, Perſeum il-
lum, Danaës puerum il-
lum paruum, quem vna
cum matre in arca abie-
ctum ia mare ab auo ma-
terno, conſeruatiſtis, miſer-
ta illorū videlicet. I P H.
Noui quem dicis, Con-
ſentaneum vere, illum
iam adoleſcentem factum
eſſe, atque admodum ge-
neroſum, & pulchrum
aſpectu. T R I. Hic occi-
dit Balænam. I P H. Quā-
obrem

ἄμα ſυνῆδα τῇ παιδὶ αὐτ'
ἑμοῦ. Ποσ. σὺ γὰρ οὐκ ἔθε-
λεις ὁ Εὐνιπῶν.

Τρίτωνος καὶ Νη- ρηίδων.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὁ Νη-
ρηίδης, ὁ ὅτι πλὴν τοῦ Κε-
φείως θυγατέρα πλὴν Ανδρο-
μέδῃ ἐπέμψατε, οὔτε πλὴν
παῖδα ἠδίκησεν ὥς οἴεσθε,
καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη.
ὑπὸ τίνος ὁ Τρίτων, ἢ ὁ
Κηφούς καθάπερ δέλεαρ
προθίεις, πλὴν κόβω ἀπέκλι-
νεν ὀπῶν, λοχήσας μετὰ
πολλῆς θυμίας; Τρί.
οὐκ, ἀλλ' ἴσῃ, εἴμαι, ὁ Ιφι-
άσας, τὸν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
ἐμειλθὲν ἐς πλὴν θάλασσαν
ὑπὸ τῇ μητροπάτορος, ἐσώ-
σατε, οἰκτιρᾶσθαι αὐτούς.
Ιφι. οἶδα ὅν λέγεις. εἰκὸς
δὲ ἤδη νεανίας εἶναι, καὶ
μάλα γυναιὸν τε καὶ κα-
λὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέ-
κτεινε τὸ κῆτος. Ιφι. διατί
ὁ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶτρα
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνην αὐτὸν
 ἐχθρῷ. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φρά-
 σω τὴ παῦ ὥς ἐχρήετο. ἐς ἄλ-
 λην οὗτος ὅπῃ τὰς Γοργόνας,
 ἄλθόν τινα τοῦτον τῷ βα-
 σιλεῖ ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φέκετο ἐς πλὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγιν;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἰέρος. ὑπό-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ὅπου διπτόντο, αἱ μὲν
 ἐκὰς θένον ὄμαι. ὁ δὲ,
 ὑπὸ αμῶν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχετ' ὑποπλά-
 μβρος. Ἰφι. πῶς ἰδών; ἀ-
 θέατοι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλῃ μετὰ
 ταῦτα ἴδῃ; Τρί. ἢ Ἀθη-
 νᾶ πλὴν ἀπὶ δα προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἦκουσα δι-
 γουμβίου αὐτοῦ πρὸς πλὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέαν ὕστερον, ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὅπῃ
 τῆς ἀπὶ δὸς ὑποστειλούσης,
 ὥσπερ ὅπῃ κατόπρου παρέ-
 529

obrem Triton? Neque e-
 nim huiusmodi conserua-
 tionis præmia persolvere,
 nobis debebat. Τρι. Ego
 vobis exponam omnem
 rem, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas,
 ut hoc quasi quoddam cer-
 tam regi perageret. Post-
 quam autem peruenit in
 Libyam. Ἰφι. Quomo-
 do Triton, solus ne, an &
 alios secum socios abdu-
 xit? nam alioqui difficile
 hoc iter. Τρι. Per aërem
 profectus est, alatum enim
 ipsum Minerva reddidit.
 Postquam autem eo loci
 venit, ubi illæ agebant, il-
 læ quidem dormiebant,
 opinor. At hic amputato
 Medusæ capite, iterum
 auolauit. Ἰφι. Quo pa-
 cto autem aspexit illas?
 Aspici enim nequeunt,
 vel quisquis illas aspexerit,
 non amplius quicquam
 posthac aspicit. Τρι.
 Minerva scutū præferens,
 (Talia enim audiui ip-
 sum narrantem apud An-
 dromedam, postea & a-
 pud Cepheum) Minerva
 igitur, inquam, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipse

ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra, arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, abscidit caput illius, atque ita priusquam sorores reliquæ expergiscerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimam hanc Aethiopix oram venisset, terræ iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam, expositam in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, ὃ Dij, promissa coma, & seminudam, longe vsque infra vbera. Ac primum quidem misertus fortunæ illius, interrogat causam damnationis huius. Paulo autem post amore captus, (oportebat enim incolumeni seruari puellam) opem ferre illi statuit. Atque vbi iam Balæna accessisset terribilis admodum & quasi mox absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens manu ad capulum admoto, harpam tenens altera quidem ferit, altera autem Gorgona spectandam proferens, in lapi-

χην αὐτῇ ἰδεῖν πλὴν εἰκόνα
τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβὼν
τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐπορῶν δὲ
πλὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
πην ἔχων, ἀπέταμε πλὴν
κεφαλῇ αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνέ-
χεισθαι τὰς ἀδελφάς, ἀνέπτα-
το. ἐπεὶ γὰρ καὶ πλὴν παρῳλίον
ταύτης Αἰθιοπίαν ἐγγύετο,
ἥδη πρὸς γαίης πετόμενος,
ὄρεα πλὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς
κειμένῳ, ὅπῃ τινος πέτρης
προβλήτος προσπιπαήλας
μυλῶν, καλλίστῳ ὧ θεοῖ, κα-
θήμενῳ τὰς κόμης, ἡμίγυμ-
νον πολὺ ἐνέεθε τῶν μαρῶν.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας
πλὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπα
πλὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
καὶ μικρὸν δὲ ἄλους ἔρατι,
ἐχέτω γὰρ σισώταται πλὴν
παῖδα βοηθεῖν διέγνω. καὶ
ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μά-
λα φοβερὸν, ὡς καταπιού-
μενον πλὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
περαιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος
πρόκωπον ἔχων πλὴν ἄρπην.
τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ
προδίκνυς πλὴν Γοργόνα, λί-
θον

Δὸν ἐποίησεν αὐτό. τὸ δὲ,
 τέδνηκε γούῳ, καὶ πέ-
 πηγεν αὐτοῦ τὰ πτεῖλα,
 ὅσα εἶδε πλὴν Μένουσαν.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ
 τῆς παρθένου, ὑποχὼν
 πλὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδῇ κατιούσαν ἐκ
 τῆς πέτρης, ὀλισθηρὰ οὐ-
 σης. καὶ νῦν γαμῇ ἐν
 τοῦ Κηφείως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀργεῖον. ὥς τε
 αὐτὴ θανάτου, γάμον οὐ
 τὸν τυχόντα εὗρετο. Νη.
 ἐγὼ μὲν οὐ πᾶν τοῦ γε-
 γοῦστος ἄχθομαι. τί γὰρ ἢ
 πᾶς ἡδίκησεν ἡμᾶς, εἴ τι ἢ
 μήτης ἐμυγαλᾷται τότε,
 καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
 Τρί. ὅτι οὕτως αὖ ἡλγυ-
 σιν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μή-
 της γε οὕτως. Νη. μηκέ-
 τι μεμνήμεθα ὧ Δαριδὲς ἐκεί-
 νων, εἴ τι βάρβαρος γυνή
 ὑπὲρ πλὴν ἀξίαν ἐλάλη-
 σεν. ἱκανὸν γὰρ ἡμῖν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖτα ὅτι
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 τοῦ γάμου

Ζεφύ-

lapidem illam conuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunq; Medu-
 sam aspexerunt. At hic so-
 lutis vinculis, quibus vir-
 go alligata fuerat, suppo-
 sitaque manu suscepit il-
 lam, summis pedum digi-
 tis descendentem è rupe,
 ardua illa quidem atque
 proclui, & nunc cum ea-
 dem nuptias peragit, in
 ædib. Cephei, abducetq;
 illam secum Argos. Qua-
 re p morte, nuptias neq;
 eas vulgares illa inuenit.
 Ν η ρ. Equidem non ita
 valde ægrefero factū hoc.
 Quid enim adeo nobis ini-
 uria fecit puella, si ma-
 ter ipsius superbe extulit
 sese tunc, ac pulchrior no-
 bis esse voluit ? Τ ρ ι.
 Quod hoc pacto magnū
 dolorem perceptura fuisset
 ob filiam, mater certe
 illius cum sit. Ν η. Ne
 meminerimus Dori isto-
 rum amplius si quid bar-
 bara mulier, supra quam
 decebat, loquax fuit. Satis
 enim supplicij tulit, quæ
 tantò in metu, filia causa
 constituta fuit. Gratule-
 mur igitur nuptijs.

Zephy-

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquam equidē pom-
pam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo ego
sum, & Spiro. Tu vero nō
vidisti ὁ Note. **N o T.**
Quamnam hanc dicis Ze-
phyre pompam? aut qui-
nam sunt qui illam duxe-
runt? **Z e P.** Suavissimo
spectaculo caruisti, & qua-
le non facile aliud vnquā
videris. **N o T.** Iuxta ru-
brū mare occupatus fui,
afflavi autem & partem
Indiæ nonnullam, quan-
tum videlicet eius terræ
mare adiacet. Proinde ni-
hil eorum noui, quæ tu
dicis. **Z a.** Quid? Sidoni-
um illum Agenorem vi-
disti? **N o.** Eriam, Euro-
pæ patrem scilicet. Quid
tum? **Z e P H.** De illa ip-
sa narrabo tibi. **N o.** Nū,
quod Iupiter iam olim a-
mare puellam cœpit? Nā
hoc etiam pridem scini.
Z e. Igitur quod ad amo-
rem attinet, nosti. Quæ ve-
ro postea consecuta sunt,
ea nunc audi. Descende-
rat Europa ad littus, lu-
dendi gratia, assumptis
secum æqualibus suis. Iu-
piter

Οὐ πόποτε πομπὴν ἐγὼ
μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν
τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ
πνέω. σὺ δ' οὐκ εἶδες ὦ Νό-
τε. **Νό.** τίνα ταύτῃ λέγεις
ὦ Ζεφύρε τὴν πομπὴν; ἢ
τίνας εἰσέμποντες ἦσαν; **Ζέ.**
ἡδίστου διαμάτος ἀπειλείφ-
θης, οἷον οὐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι.
Νό. παρὰ τὴν Εὐρυθεῖαν γὰρ θα-
λασσαν εἰσγάζομαι. ἐπέ-
πνευστα δὲ τε καὶ μέρες τῇ Ιν-
δικῇ, ὅσα παράλια τῆς χώ-
ρας. οὐδὲν οὐκ οἶδα, ὧν λέ-
γεις. **Ζέ.** ἀλλὰ τὸν σιδώνιον
Αγνώρεα οἶδας; **Νό.** γαί. τῇ
τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί
μὲν; **Ζέ.** περὶ αὐτῆς σκείνης
διηγέσσομαι σοι. **Νό.** μὲν
ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐν πολλοῦ
τῆς παιδός; τὸτο γὰρ καὶ πα-
λαι ἠπισάμεν. **Ζέ.** οὐκοῦν
τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μὲν
ταῦτα δ' ἤδη, ἀκουσον. ἢ μὲν
Εὐρώπῃ κατεληλύθει ὅτι τὴν
ἡῶνα παίζουσα, τὰς ἐλπί-
σας παραλαβοῦσα. ὁ
Ζεὺς

Ζεὺς δὲ ταύρῳ ἰσκάσας ἑαν-
 τὸν , συνέπαιζεν αὐταῖς ,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κὸς τε γὰρ ὡς ἀκριβῶς , καὶ
 τὰ κέρατα οὐκαμπῆς , καὶ
 τὸ βλέμμα ἡμερος. ἰσκί-
 τα οὖν καὶ αὐτὸς ὅπῃ τῆς
 ἡϊόνος , καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον,
 ὥς τε πλὺν Εὐρώπῃ τολμῆ-
 σαι καὶ ἀναβλῶσαι αὐτόν. ὥς
 δὲ τοῦτ' ἐχάρετο , δρομαῖος
 μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ὅπῃ
 πλὺν θάλαππαν φέρον αὐ-
 τῷ , καὶ ἐνήχιστο ἐμπε-
 σών. ἡ δὲ πᾶνυ ἐκπλα-
 γῆσα πρὸ πρᾶγματι , τῇ
 λαίᾳ μὲν εἶχετο τοῦ κέρα-
 τος , ὥς μὴ ὑπολιθάνοι·
 τῇ ἑτέρῃ δὲ , λωιμωμέ-
 νον τὸν πέπλον ξυεῖχε.
 Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ
 Ζέφυρε εἶδες , καὶ ἐρωτι-
 κὸν , νηχόμενον τὴν Δία ,
 φέροντα πλὺν ἀγαπωμένην.
 Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
 ταῦτα ἡδῶ παραπολὺ ὦ
 Νότι. ἥτι γὰρ θάλαππα
 αὐδὺς ἀκύμων ἐγένετο ,
 καὶ πλὺν γαλιῶν ἐπιστα-
 σαμένην,

piter autem in formā tau-
 ri assimilatus , ludebat
 vna cum ipsis , pulcherri-
 mus tum apparens. Nam
 & candidus erat , ut nihil
 supra , & cornua habebat
 reflexa pulcre , vultum-
 que præ se ferebat admo-
 dum mansuetum ac pla-
 cidum. Saltabat igitur &
 ipse in littore , & mu-
 giebat suauissime , ita ut
 Europa auderet etiam
 conscendere ipsum. Ce-
 terum vbi hoc factum est,
 citato cursu Iupiter qui-
 dem vna cum illa in mare
 prorupit , atque ibi , ut
 inciderat , natabat. Il-
 la vero admodum percul-
 sa animo ex hac re , fini-
 stra apprehendit ac tenu-
 it cornua , ut ne delabe-
 retur , altera autem ma-
 nu , diffluentem vento
 vestem continebat. Ν ο .
 Dulce hoc spectaculum ,
 Zeph. vidisti , & amatori-
 um , parantem videlicet
 Iouem & ferentem secum
 amores suos. Ζ η . At ve-
 ro quæ consecuta sunt ,
 suauiora multo , Note.
 Nam & mare statim com-
 positis fluctibus quietum
 fuit , & tranquillitate vltro-
 H atra

attracta, placidum ac platum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agentes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulum supra mare ita ut interrim summis pedibus contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæū cantabant. Nereides autem emerſæ vndis, delphinum tergis insidentes ob equitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorū, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus consensu curru, & quasi pronubus incedens, una cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens, nautanti fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehebant in concha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponſæ. Atque hæc à Phœnicia vsque in Cre-

σαμῶν, λείαν παρῆχεν ἑαυτῷ. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡδονῆαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ διαταί μόνον τῆς γιγνομένων παρεκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπιτῶμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τῷ δάλαπῶν, ὡς ἐνίστι ἀκροῖς τοῖς ποσὶν ἐπιπῶμεν τοῦ ὕδατος, ἡμῶν τὰς δᾶδας φέροντες, ἡδον ἅμα τὸν ἱερῆαιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, παρῆπτεον ἐπὶ τῆς διελφίνων ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοὶ αἱ πολλαί. τό, τε τῆς Τριτῶνων γῆρας, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῆς θαλαπῶν ἅπαντα περιεχέουσι τῷ παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπὶ εἰσῆκῶς ἄρματος, παρῆχόμενός τε, καὶ τῷ Ἀμφιτρίτῳ ἔχων, προῶγε γῆρας, προοδὶ παρῶν νηχομένων τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ παῖσι δὲ τῷ Ἀφροδίτῳ δύο Τριτωνες ἔφιζον, ἐπὶ κόγχῃς κατακειμένῳ, αὐτὴ παντοῖα ἐπιπάπουσαν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐκ φαινίχης ἄρχει
τῆς Κρη-

τῆς Κρήτης ἐβόητο. ἐπεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος
οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. ὁπλᾶζό-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ
Δίκταον ἄβυσσον, ἐρυθρίῳσαν,
καὶ κάτω ὄρωσαν, ἠπίστατο
ᾧ ἤδη ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡ-
μεῖς δ' ἐμπισθόντες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διεκυμαίνομεν. Νό. ὦ μα-
κάριε Ζεφυρε τῆς θεᾶς. ἐγὼ
δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
ἰώρων.

Cretam fiebant. Postquā
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem appren-
sam manu Europam, in
antrum Dictzum abdu-
xit, erubescensem, atque
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ira duceretur.
Nos autem incumbentes
mari, alius aliam illius
partem fluctibus agitaba-
mus. N o. O beatum
Zephyre, te, qui isthac
videris. Ego vero interea
Gryphas & Elephantos.
& nigros homines aspicie-
bam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ- ΛΟΓΟΙ.

INFERNI DIA- L O G I.

Διογῆνης καὶ Πολυδά-
κους. Διογῆνης.

Diogenis & Pollu-
cis.

ὦ πολύδευκε, ἐντέλ-
λομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα
ἀνέλθης, σὸν γὰρ ὅστιν οἶμαι
τὸ ἀσπιῶναι αὔριον, ὡς
σου ἰδὼς Μένιππον τὸν κύ-
να, εὖροις δ' αὖ αὐτὸν, ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανίον,
ἢ ἐν Λυκείῳ, τῷ ἐριζόντων
πρὸς

Ο Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reuiuiscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contenden-

tos istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, vbi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non defines constanter atque perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maximè postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque eiulari ab alijs dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscences eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso vt dicas, & vt præterea etiam pera veniat impleta & multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. P o l. At renuciabo hæc, ó Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διογῆνης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶν πλείων ὀπηρελασίμηνον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ σοι ἔτι ὁ γέλως ἰσχύει, καὶ πάλιν τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον, ὅντα ὅσα δὲ, οὐ πάσης βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νυνί. καὶ μάλιστ' ἐπειδὴν ὀρεῖς τὰς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐν μένῃς οἰμαγῆς διαγινώσκοντες. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῆς αἰῶ. ταῦτα λέγει αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον πλὴν πῆραν ἥκειν δέξιμῳ τε πολλῶν, καὶ εἴπου ὄρεοι ἐν τῇ τριόδῳ. Ἐκείνης δὲ πνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρσίῃ, ἥτις τοιοῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγεῖλω ταῦτα, ὦ Διόγενες.

ὅπως

ὅπως ὃ εἰδὼ μάλισα, ὁποῖός
 τις ὅτι τὴν ὄψιν; Διο. γέ-
 ρων φαλακρὸς, τριβούνιον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέ-
 μῳ ἀνὰ πηλὸν, καὶ ταῖς
 ἑπταπυχαῖς ὅς ῥα κίων ποι-
 κίλον, γιγᾶ δ' αἶψα, καὶ τὰ
 πολλὰ καὶ ἀλαζόνες τού-
 τους φιλοσόφους ἐποκώπη.
 Πολ. ῥᾶδιον εὐρεῖν ὑπὸ γε
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεί-
 λωμά τι καὶ φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγει. οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τούτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, πάντες θὰ αὐτοῖς πα-
 ριγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ ὅς
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἡμεῖς ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύσουςι, κατηγοροῦν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
 σὺ δὲ οἰμᾶζειν αὐτοῖς παρ'
 ἡμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὧ Διόγενεις ἀπαγγελοῦ.
 Διο. τοῖς πλουσίοις δὲ ὧ
 φίλ-

Sed quo melius illum ag-
 noscere queam, cuiusmo-
 di facie est? D I O G. Se-
 nex est, caluaster, pallio
 indutus lacero, & vento
 cuius peruiso, præterea
 & diuersorum pannorum
 assumentis variegato. Ri-
 det autem semper, ac ple-
 runque arrogantes istos
 philosophos acerbe per-
 stringit. P O L. Facile erit
 inuenire illum, ex his vti-
 que signis. D I O. Vis
 ne ut ad ipsos quoq; phi-
 losophos illos aliquid tibi
 mandem? P O L. Man-
 des licet, non enim graue
 neque hoc mihi fuerit.
 D I O. In vniuersum, ad-
 hortare illos, ut desistant
 à nugis suis, neque de to-
 to contendant, neq; cor-
 nua sibi mutuo affigant,
 neque crocodilos faciant,
 neque huiuscemodi steri-
 lia atque ieiuna interro-
 gare animum instituant.
 P O L. At indoctum me
 & ineruditum esse dicent,
 qui doctrinam illorum re-
 prehendam. D I O. Tu
 vero plorare illos meo no-
 mine iube. P O L. Et hæc
 nunciabo illis. D I O G.
 Diuitibus autem ὁ lepi-

diffimium caput, hæc nostro nomine annuncies quæso, Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quam vnum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P • L L. Dicentur & hæc ad illos. D i o. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palestrita, quod apud nos neq; flaua coma, nec cœrulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intenti & robusti, neq; humeri laborum tolerantes, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P • L L. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Etiam pauperibus ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) vt neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hæc

φίλτατον Πολυδούκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τι ὧμάταιοι τ' χρεὼν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα δὴ τάλαντοῖς σωθιθέντες, οὓς χρεὼνα ὄβελον ἔχοντας, ἤπειν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυρῶς λέγει. Μεγίλλω τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα δὴ τοῦ προσώπου ἔτι ὄσιν, ἢ νεῦρα εὐτόνα, ἢ ὅμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόκκις φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένθεσιν ὦ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτείροντες πῶς ἀποκρίαν, λέγει μὴ τι δακρύειν, μήτ' οἰμώ-

οἰμῶζεν, διγυησάμενος τὴν
ἐνταῦθα ἰστορίαν. καὶ ὅτι
ἔφονται πρὸς ἐκεῖ πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτῷ. καὶ
Λακεδαιμονίοις δὲ τῶν
σοῖς, ταῦτα εἰδοκῆ, παρ'
ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκ-
λελύσθαι αὐτούς. Πολυμ-
νὴν δὲ Διόγενες πρὸς Λακε-
δαιμονίαν λέγει. οὐ γὰρ ἀνέ-
ξομαί γε. ἃ δὲ πρὸς τοὺς
ἄλλους ἔφηθα, ἀπαγγεῖλω.
Διο. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεί-
πον, ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ
τὸν λόγον.

Πλάτων, ἢ κατὰ Με-
νίππου. Κρῖτος.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλούτων,
Μένιππον τοῦτον τὸν κυῖα
παροικουῦντα, ὥς ἐκεῖνον
ποι κατὰσπον, ἢ ἡμεῖς με-
τοικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον.
Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεῖν ἐξ-
γάζῃ, ὁμόνικρος ὢν; Κρῖ-
τος. ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶζο-
μεν καὶ ἔνομεν, ἐκείνων
μεμ-

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos qui illic di-
uites sunt nihilo meliores,
quam sese hic esse. Lacedæ-
monijs autē tuis, hæc
si videtur, nomine meo
obijcias, molles & ener-
uatos ipsos esse dicittans.
P O L I. Ne de Lacedæ-
monijs, Diogenes quic-
quam dicas, non enim fe-
ram. Sed quæ ad cæteros
mandasti, ea illis renun-
ciabo. D I O G. Mitto
igitur faciamus hos quan-
do tibi ita videtur. Tu ve-
ro quibus antea dixi, ad
eos sermones hos meos
deferas.

Pluto, seu contra
Menippum. Cro-
sus.

Non poterimus ferre
Pluto, Menippū hunc ca-
nem, cohabitantem nobi-
scum. Quapropter aut il-
lum hinc amotū alio loco
collocæ, aut nos hinc alio
conmigrabim⁹. P L V. Quid
autē vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C R O S.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorum

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utro-
te, Midas hic auri, Sarda-
napalus autem multæ vo-
luptatis; ego vero thesau-
rorum, irridet, & cum
conuicijs exprobrat ea no-
bis, mancipia & piacula
nos vocitando. Interdum
autem etiam cantando,
conturbat ploratus no-
stros, & in summa, valde
nobis molestus est. P L V.
Quid hæc audio de te,
Menippe? M N. Vera
Pluto, Odi enim ipsos,
ignavi ac perditii adeo cū
sint, quibus non satis fu-
it vixisse male, sed etiam
mortui, insuper cogitatio
ne atq; animo illis inhx-
rent, quæ apud superos
sunt. Delector itaq; ægre
ipsis faciendo. P L V. Sed
non decet. Dolent enim
non exiguis reb. priuari.
M N. Etiam tu deliras
Pluto, qui gemitus istorū
tuo quoque calculo ap-
probas? P L V. Haudqua-
quam, verum nolim vos
discordes ac seditiosos es-
se mutuo. M N. At ve-
ro, ὁ pessimi Lydorum,
Phrygum, & Assyriorum,
ita de me cognoscite ut q
neque

μνησθῆναι οὐκ ἔχω, Μένειπ-
πε, οὐτοσί τοι χρυσίου.
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολ-
λῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ σφό-
δρα πτωχὸν, ὀπιηλαῖα, καὶ
ἄλλοι διδύκει, ἀνδράποδα, καὶ
καθάρματα ἡμᾶς ὑποκα-
λῶν. εἰς οὗτοι δὲ καὶ ἄδων,
ὀπταρᾶνται ἡμῶν τὰς οἰ-
μωγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὸς ὅστις. Πλου. τί ταῦτα
φασὶν ὧ Μένειππε; Μέ-
νειππε ὧ Πλούτων. μισῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ
ὀλεθρείους ὄντας οἷς οὐκ
ἀπέχρηται βιώναι. κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ὑποδανόντες ἔτι
μένονταί, καὶ σφειέχονται
οὐκ ἔχω. χαίρω τοιγαροῦν
αὐτῶν αὐτοῦ. Πλου. ἀλλ'
οὐ καὶ, λυποῦνται γὰρ οὐ
μικρῶν στερούμενοι. Ms. καὶ
σὺ μαρμαίνεις ὧ Πλούτων
ὁμόφητος ὢν τοῖς τούτων
συναγμοῖς; Πλου. οὐδαμῶς.
ἀλλ' οὐκ αὖ ἐβελήσαμεν σα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὧ
κάκις οἱ Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκεις,
ὡς

ὧς οὐδὲ παυσομένου μου,
 ἔνθα γὰρ αὖ ἴητε, ἀκολουθή-
 σω αἰῶν, καὶ κατὰδων, καὶ
 καταγελῶν. Κρῖ. ταῦτα
 οὐχ ὕβρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
 ὁκείνα ὕβρις ἡ, ἃ ὑμεῖς ἐ-
 ποιεῖτε, προσκυνοῦσθαι ἀξι-
 οῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν
 οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρημεῖς. Κρῖ. πολλῶν
 γε ὧ θεοί, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. ὅσου μὲν ἐγὼ
 χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ
 πρυφῆς. Μέ. οὐ γὰρ οὕτω
 ποιεῖτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινώσκει σαυτὸν
 πολλάκις σωείρων, ἐπάτο-
 μαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μινον.

Μενίππυ, Ἀμφιλόχῃ,
 καὶ Τροφώνιου. Μέ-
 νιππος.

Σφὼ μὲν τοι ὦ Τροφώνιε,
 καὶ Ἀμφίλοχε, γέγραυται ὅντις, ὅτι
 ὦν

neque vnquam defiturus
 sim. Nam quocunq; ab-
 icritis hinc, eodem sequar
 ægre faciendo, cantando
 atq; irridendo vos. C. An
 non hæc contumelia est?
 M e n. Non, sed illa
 contumelia erant, quæ
 vos facere solebatis, quan-
 do & adorari vos voleba-
 tis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebami-
 ni, neq; tum mortis quic-
 quam memores eratis.
 Proinde deplorate nunc,
 omnibus illis despoliati.
 C r o e. Multis certe ὁ
 Dij, & magnis possessio-
 nibus. M i. Quanto equi-
 dem ipse auro? S a r.
 Quanta vero ego volu-
 prate? M e n. Recte sa-
 ne, ita facite, lugete vos
 quidem, ego vero tritum
 illud, Nosce teipsum, idem
 tidem connectendo, vo-
 bis occinam, decet enim
 huiusmodi ploratus, in
 crebro illis accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche, quū
 sitis mortui, tamen haud

H 5 scio.

scio quonam modo phan-
 nis estis donati, vatesque
 credimini, ac stulti morta-
 les deos esse vos arbitran-
 tur. T R O. Quid? an vo-
 bis igitur imputandum, si
 per inscitiam illi de mor-
 tuis huiusmodi opinan-
 tur? M E N. Atqui non
 ista fuissent opinati, ni
 vos, tum quum viueretis
 eiusmodi quxdam porten-
 ta ostentassetis, tanquam
 futurorum fuissetis prae-
 scij, quasiq; praedicere po-
 tuissetis si quae percontan-
 rentur. T K O. Menippe,
 nouerit Amphilechus
 hic, ipsi pro sese respon-
 dendum esse. Ceterum
 ego Heros sum, vatici-
 norque si quis ad me de-
 scenderit. At tu videre
 nunquam omnino Leba-
 diam adijisse, neque enim
 alioqui ista non crederes.
 M E N. Quid ais? equidē
 nisi Lebadiam fuissēm p-
 fectus, ac linteis amictus,
 offam ridicule manu ge-
 stans, per angustum adi-
 tum in specum irrepsis-
 sem, nequaquam fieri po-
 tuisset vt te defunctum es-
 se cognoscerem perinde
 atque nos, solaue praesti-
 gia-

οἱ δ' ὅπως γὰρ κατ' ἐξίωξιν
 τε, καὶ μαύρεις δοκεῖτε. καὶ οἱ
 μάταιοι τῷ ἀνθρώπων, δι-
 οὺς ὑμεῖς ὑπερφύλασιν εἶναι
 Τρο. τί οὖν ἡμεῖς αὐτοί, οἱ
 ὑπὸ ἀνίας, ἐκείνοι τοιαῦτα
 ποιεῖ νεκρῶν δοξάζουσιν;
 Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδόξαζον,
 εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
 αῦτα ἐπετατεύετε, ὥς τὰ
 μέλλοντα προειδότες, καὶ
 προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς
 ἐκπεπυμένους. Τρο. ὦ Μένιππε,
 Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος αὖ
 εἰδένῃ, ὅτι αὐτὸς ἀπεκρίτεον
 ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως
 εἰμὶ, καὶ μακτεύομαι, ὥς τις
 κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
 ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι
 Λεβადίᾳ τὸ πρῶπαν. οὐ
 γὰρ ἠπίεες σὺ τούτοις. Μέν.
 τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν
 γὰρ παρέλθω, καὶ ἐκπεπυμένος
 ταῖς θήναις, γελοῖως μάζαν
 ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐσις πό-
 σω διὰ τοῦ σομίου ταπῖνον
 ὄντος ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ αὖ
 ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς
 εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γο-
 ονταίᾳ

Τεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρω
ᾔσιν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐξ
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σὺ
ᾔσιν. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ᾔσιν, ὡς φῆς, μήτε θε-
ός, καὶ σωμαφότιον ᾔσιν;
νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἰ-
κῆνο ἡμίτομον ἀπεκάλυψε;
Τρο. ἤρᾳ ὃ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὃ
Τροφῶνις ὃ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἰ νεκρὸς,
ἀπερὶ ὧς ἔρῃ.

Ερμῶ καὶ Χά-
ρωνος.

Λογισάμεθα ὃ περ-
μοῦ, εἰ δεκτὴ, ὅποσα μοι
ὀφείλεις ἥδη, ὅπως μὴ αὐ-
τίς ἐρίζωμεν τι πρὸς αὐτῶν.
Χά. λογισάμεθα ὃ Ερμῆ.
ἀμεινον γὰρ ὠρεῖσαι πρὸς
αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσει-
ρον. Ερμ. ἄγκυραν ἐντε-
λαμνῶν ἐκδύμιτα πέντε δρα-
χμῶν. Χά. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. ἐν τῶν Αἰδα-
νεία,

giatura reliquos autecel-
lere. Sed age per ipsam di-
uinandi artem, quid tan-
dem est Heros? neq; enim
intelligo. T R O. Est quid-
dam partim ex homine,
partim ex deo compositū.
M E N. Nempe quod ne-
que sit homo quemadmo-
dum audio, neq; deus, ve-
rum pariter vtrumq; , Er-
go dimidia illa tui, ac di-
uina pars, quo nunc re-
cessit? T R O. Reddit ora-
cula Menippe, in Bceotia.
M E N. Haud intelligo
quid dicas Trophoni, nisi
quod illud plane video, te
totum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationem supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
C H A. Supputemus, M.
Satiū enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negocij. M E N. An-
choram mandaras, com-
paraui tibi quinque dra-
chmis. C H A. Caro di-
cis. M E N. At per Pluto-
nem.

nem, quinq; emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obulis duobus. C H A. Pone quinq; drachmas, & obulos duos. M B R. Et pro refarciendo velo, quinq; obulos ego exolui. C H A. Etiam hos appone. M B. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi si quid reliquum est q̃ me fugit inter computandū. Quando autem hæc redditurum te p̃mit-
tis? C H A. Nunc quidē, Mercuri non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum, cōfertor & frequen-
tes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subtracto clām nonnihil exportorio. M B R. Proinde ego nunc sededo, pessima quæque vt eueniant precando, vt inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides,

νέα, ἥρ' πέντε ἀνησάμην, καὶ τρεπωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀπέβαν ὑπὲρ τοῦ ἱσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίδει. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὥς ὀππλάσαι τοῦ σκαφιδίου. τὰ ἀνωγύτα, καὶ ἥλους δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ πλεῖ ὑπέβαν ἐποίησαι, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. εὖγε ἄξια ταῦτα ἐνήσω. Ερμ. ταῦτά ὅσῳ, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαβεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὐκ ταῦτ' ὑποδώσειν φής; Χάρ. νυνὶ μὲν ὦ Ερμῆ ἀδύνατον. ὡς δὲ λοιμὸς τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀξέβους τινὰς, ἐνε-
σαι τότε ὑποκερδῆσαι ἐν τῷ πλείθει παραλογίζεσθαι τὰ περιθμία. Ερ. νυνὶ οὐκ ἐγὼ καθιδοῦμαι, τὰ κάκι-
σα εὐχόμενος γινέσθαι, ὥς αὖ ὑπὸ τούτων ὑπολαύοιμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ερμῆ, νυνὶ δ' ὀλίγοι ὥς ἐρεῖς ἀφί-
ad

ἀφικουῦνται ἡμῖν. εἰδὼν
 γὰρ. Ερμ. ἀμεινον οὕτως, εἰ
 καὶ ἡμῖν παρεστίνετο ὑπὸ
 σου τὸ ὄφλημα. πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲρ παλαιοὶ ὦ Χά-
 ρον, οἶδα οἷοι παρεγίνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος
 ἀνάπλω, καὶ τραυματίαι οἱ
 πολλοί. νῦν δὲ ἡ φαρμάκω
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὑποθα-
 νῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς πλὴν
 γαστέρα, καὶ τὰ πέλαι. ὡχρεὶ
 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀθύνεῖς, οὐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτῶν διὰ χρέματα ἡκουσιν,
 ἐπισουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς
 εἰκάσι. Χάρ. πάντῳ γὰρ πε-
 रिπόητά ἐστι ταῦτα. Ερμ.
 οὐκουῶ οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι αὐ-
 τὰ μαρτυρεῖν, πικρῶς ἀπαι-
 εῖν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σου.

Πλούτωνος καὶ

Ερμῶς.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν
 πάντῳ γενηακότα λέγω,
 τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃν
 παῖ-

ad nos descendunt. Pax
 enim est. M & κ. Sati-
 us est ita esse, etiam si ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Verā
 enimvero prisci illi, Cha-
 ron, nosti quales adueni-
 re solebant, quam fortes
 atq; animosi omnes, cru-
 ore madidi, & vulneribus
 pleni plerique. Nunc au-
 tem, aut veneno aliquis a
 filio interfectus, aut ab
 vxore, aut prae nimia vo-
 luptate, tumefacto ven-
 tre & cruribus adueni-
 unt. Pallidi enim omnes,
 & ignavi, neque similes
 prioribus illis. Plurimi
 autem ipsorum etiam pe-
 cuniarum causa veniunt,
 factis, ut videtur, mutui
 sibi insidijs. C & λ. Om-
 nino enim expetibiles illae
 sunt. M & κ. Proinde ne-
 que ego videar pescare
 gravius aliquid, si vel a-
 cerbius abs te exigem, ea
 quae mihi debes.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 etate omnino confectum
 dico, Eucratem diuitem
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quàm quinquaginta millia. M. Noui, Sicyoniũ illum dicis. Sed quid postea? P L V. Vivere illum quidem, Mercuri sine, vltra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. M E. Atqui absurdum hoc videri queat. P L V. Handquaquam, imo iustissimum. Quam enim ob causam illi adeo oprant illum mori? nisi quia pecuniã illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamen sacrificaturos sese promittunt, si conualecat denique, & in summa varia quædã adulandi ratio

παῖδες μὴ οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ διηκῶντες, πεντακισμύριοι; Ερμ. καὶ, τὸν σικυώνιον φησ. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὴ ὃ Ερμῆ ζῶ ἕασον ὅπῃ τοῖς ἐνεγκοντα ἔτισιν, ἀβιβώκεν, ὀπμητρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε αἰὼν τι βῶ, καὶ ἔτι πλείω. καὶ δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ καὶ ἄλλους κατάσπασον ἐφελξῆς ἅπαντας. Ερμ. ἄτοπον αὖ δόξης τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐμινουῶ, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ ἡδὲ χρημάτων ἀντιστοιουῦται, οὐδὲν προσήκοντες. ὁ δὲ πάντων ὄζει μαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὁμῶς διεκπαύουσιν ἐν γὰρ πρὸ φανερῶ. καὶ τοσαυτὸς, ἃ μὴ βουλεύονται, πᾶσι ἐρόδῃα, δύσσειν δὲ ὁμῶς ὑποχρουῦται, βῶ ξαίστη. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία

οὗ ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔγω ἀθάνατος. οἱ δὲ, προαπί-
 τωσαν αὐτὲ μάτῳ ἐπιχα-
 νόντες. Εἰ. γελοῖα πείσονται,
 παροῦργοι ὄντες. πολλὰ κῆ-
 κῆνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ
 αὐτοῦ, καὶ ἐπιελπίζει. καὶ
 ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰκῶς, ἔρ-
 ῶται πολὺ μᾶλλον τῷ νέων.
 οἱ δὲ, ἥδη τὸν κλῆρον ἐν σφί-
 σι διηρεμήδου, βοάσονται, ζώω
 μακαρίαν πρὸς ἑαυτοῦ τι-
 δέντης. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
 ἀποδυσάμηνος τὸ γήρας ὁσ-
 περ Ἰόλεως ἀνῆλθῆσάντω. εἶδ'
 ἀπὸ μέσων ἤρ' ἐλπίδων τὸν
 ὄνξοποληθέντα πλοῦτον ἀ-
 πολυπόντης, ἠκέτωσαν ἥδη
 κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
 Εἰμ. ἀμέλησον τὸ Πλούτων.
 μετελεύτομαι γὰρ σοι ἥδη
 αὐτοῦ καθ' ἕνα ἔξῃς. ἐπὶ δὲ
 οἱμαί εἰσι. Πλου. κατὰ-
 πα. ὁ δὲ παραπέμψῃ ἕκα-
 στον, αὐτὶ γέροντας αὖθις
 πρὸς τῆς γῆρας.

Τερψίωνος καὶ
 Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quidem
 immortalis sit, illi autem
 præ ipso abeant, frustra hi-
 antes. M. R. Ridicula
 patientur, scelerati cum
 sint. Sed tamen & ille ad-
 modum scite circumducit
 illos, & spe pascit inani, &c
 in summa semper moritu-
 ro similis, multo validus
 magis est, quam quisquā
 iuuenis. Illi autem hære-
 ditate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam secum ipsi animo
 præcipientes. P. V. Pro-
 inde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Iolaus il-
 le, in iuuenem redeat. Il-
 li autem in ipsa media spe,
 diuitijs illis, quasi per som-
 num spectatis, destituti
 abeant iam huc, mali ma-
 le mortui. M. R. Alias
 res cura, Pluto, iam enim
 accersam tibi illos, alium
 super alium ordine, septē
 autem, opinor, sunt. P. L.
 Deducas licet. Ille autem
 mittat singulos per se, ex
 senec iterum in adolescen-
 tem conuersus.

Terpsionis & Pluto-
 nis.

In

Iustum ne hoc est δ
 Pluto, me quidem è vita
 abijsse, triginta cum sim
 annorum, Tucritum vero
 senem septuagenarium, &
 vitra, adhuc viuere?
 P L V. iustissimum qui-
 dem δ Terps. Nam & si
 ipse uiuit, certe ad nullius
 tamen mortem affectus
 est, tu vero omni tempo-
 re illius hæreditatem ex-
 pectans, cum mori au-
 diissime cupiebas. T x κ.
 Nonne opus fuerat, quū
 senex sis, nequeatque de
 cætero suis vti diuitijs, lo-
 cum dare iuuenib. P L V.
 Nouas δ Terpsio statuis
 leges, quum ad volupta-
 tem diuitijs vti nequeat,
 ipsum è vita decedere.
 Aliter autem & Parca &
 natura statuisse videtur.
 T x κ. Proinde hanc ob
 huiusmodi accuso ordi-
 nem, decebat enim has
 res successionem graduque
 fieri, senem primo, deinde
 qui in ea ætate sequere-
 tur mori. Haudquaquam
 autem exerceri, aut viue-
 re qui senectute decrepi-
 tus esset, qui tres dunta-
 xat dentes habeat, cui vix
 deseruiant oculi, qui cur-

ua-

Τοῦτο δ Πλούτων δίκαιον,
 ἐμὲ μὲν τεθνᾶναι τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, τὸ δ' ὑπὲρ τὰ
 ἐπενήκοντα γέροντα Θούκριον
 ζῶν ἔτι; Πλού. δικαιοτάτον
 μὲν οὖν δ' Τέρψιον, εἴ γε ὁ μὲν
 ζῆμιονδ' ἀνασχόμενος ἀποθα-
 νείν τ' φίλων. σὺ δ' παρὰ πᾶ-
 ντα τὸ χέρον ἐπιβούλευε. αὐ-
 τῷ, περιμένων τ' αἵρεον. Τερ-
 σ. οὐ γὰρ ἐχρῶν γέροντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ
 αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν
 τ' βίου, παραχρᾶς αὐτὰ τῆς
 νέου; Πλού. κενὰ δ' Τέρ-
 ψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
 τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνά-
 μενον, πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσ-
 κειν. τὸ δ' ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ
 ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. οὐκ
 οὐὖν ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως. ἐχρῶν γὰρ τὸ πρᾶγ-
 μα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν
 πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μᾶ-
 τῆτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτόν. ἀναστέφει δ' ὁ μνησ-
 μῶς, μνηδὲ ζῶν μὲν τ' ὑπὲρ γη-
 ρον, ἐδύνας βεῖς ἔτι λοιποῦς
 ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέ-

ταις

ταῖς τετρασίν ὀπκικυφότα,
 κορύς μὲν πῶν ξινά, λήμης
 ὃ τὸν ὀφθαλμοὺς μετὸν ὄν-
 τὰ, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἶδόντα,
 ἔμφυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγελάμενον,
 ἀποθνήσκων δὲ καλλίσους,
 καὶ ἐξωμυρμένας νιανίσ-
 κους. αὐτὰρ ποταμῶν του-
 τόγῃ ἢ τὸ τελευτᾶν εἰδέ-
 ναι ἐχέτω, πόσι καὶ τιθνή-
 ξιται τῆς γιγόντων ἥκαστος,
 ἵνα μὴ μάτῳ αὐτῶν εὐθε-
 ράπυον. νῦν ὃ τὸ τῆς πα-
 ροίμιας, Ἡ ἄμαξα τὸν βουῶ
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὃ Τέρψιον πολὺ
 σωετώτερον γίνεται, ἢ πε-
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπχαί-
 ρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γιγόντων εἰσποιεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοῖς; τοιγαροῦν
 γέλωτα ἐφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπτόμενοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἡδιστον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 δαίνῃν εὐχιδεῖ, τοσοῦτο
 ἀπα-

uatus à quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, haud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 chrum, ab ipsa iuuentute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 fenum quilibet obiturus
 esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 proverbio dici solet,
 Quadriga bouem lepiissi-
 me ducit. P L V. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιο, pru-
 dentius fiunt, quam tibi
 profecto videntur. Verum
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs orba-
 tis, vosmet tantopere in
 adoptionē traditis, quam-
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 fit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, praesertim quidem si liberis sint or bati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suaque spe delusi, dentibus fremunt. T A R. Omnia haec vera sunt, quae de me & Tuccito au-
tomnas. Quantum enim meorum ille deuoravit, quum semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemen-
do, & internum quiddā, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, stridendo. aegritudinem

ἅπασιν ἡδὺ φραποδανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καὶ νῦν γὰρ τινα ταύτῃ τεχνῇ ὀπι-
νυόκατε, γράων καὶ γε-
ρόντων ἐρῶντες, καὶ μάλι-
σα, οἱ ἀτικνοὶ εἰν. οἱ δὲ
ἐντικνοὶ ὑμῖν ἀέρεασι.
καὶ τοι, πολλοὶ ἤδη τῶν
ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν
πῶς πανουργίαν τοῦ ἐρω-
τος, καὶ τίχῃσι παύ-
δας ἔχοντες, μυστῖν αὐ-
τῶν πλάθονται, ὥς καὶ
αὐτοὶ ἐρασᾶς ἔχωσιν. εἴτα
ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπι-
κλείδωσαν μὲν οἱ πά-
λαι δορυφορήσαντες. ὁ δὲ,
παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ
ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι παύ-
των. οἱ δὲ, ὑποσπίουσι
πρὸ ὀδόντας, ὑποσπύ-
ντες. Τίτρεψι ἀληθῆ ταῦ-
τα φῆς. ἐμοὺ γοῦν Θού-
κριτος πῶσα κατέφαγεν, ἀεὶ
τιθνήσκειν δοκῶν; καὶ ὁ πό-
τι ἐτίομι, ὑποσπίνων, καὶ
μύχινόν τι καθάπερ ἔξ ὠοῦ
νεσπῆς ἀτελής ὑποκρῶζων,
ὥς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα
οἶδμε-

οἶόμενος ὁπλίσσειν αὐτὸν τῆς
σοροῦ, ἔπιμπόν τι πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτο με οἱ
ἀντιραςαὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀρχυπνος ἐκείμην ἀριθ-
μῶν ἑκάστα, καὶ διατάττων.
ταῦτα γοῶ μοι καὶ τοῦ ἀπο-
δανεῖν αἴτια γιγνέσθαι, ἀ-
ρχυπνία, καὶ φροντίδις. ὁ δὲ
τοσοῦτόν μοι δέλας κατα-
πιὼν, ἐφισήκει θαηομήνῳ
πρωῶν ὁπυγελῶν. Πλού.
εὐγε ὦ Θούκριτι, ζῶης ὀπι-
μήκισον, πλούτων ἅμα, καὶ
τῶν τοιούτων καταγελῶν.
μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθά-
ναις, ἢ προπέμψῃς πάντας
πρὸς κόλακας. Τερ. τοῦτο
μὴ ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
στον ἦδῃ, εἰ καὶ Χαριάδης
προτεθνήσκειται Θουκρίτου.
Πλού. δάξῃ ὦ Τέρψιον.
καὶ Φείδων γῶ, καὶ Μέλαν-
δος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προ-
ιεύονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
πανῶ ταῦτα. ζῶης ὀπιμή-
κισον ὦ Θούκριτι.

Ζῶω-

simulabat. Vnde quanto
citius eum ad sepulchrum
duci existimabam, tanto
plus illi donorum mitte-
bam, ut ne ij, qui amore
concurrabant, munerib.
me praelaris vincerent.
Plerumque etiam prae ni-
mia sollicitudine insom-
nis iacebam, singula enu-
merans, ac vnumquodq;
disponens. Eaque etiam
causa interitus mihi fuit,
cura & vigiliae. Ille autem
deglutito hoc illectamen-
to meo tanto, adstitit mi-
hi, quando sepeliebar pau-
lo ante, irridens. P l v.
Euge ὦ Tucrite, diutissi-
me viuas, vna & diuitijs
abundans, & huiuscemo-
di homines deridens, ne-
que prius moriaris, quam
hos blanditores cunctos
praemittas. T a κ. Hoc
quidem ὦ Pluto periur-
cundum mihi foret, si an-
te Tucritum Chariades
vita decederet. P l v. Bo-
ni animi sis ὦ Ter. & Phi-
do etiam, & Melanthus,
& omnes penitus ipsum
praecedent, suis ipsorum
curis confecti. T a. Hzc
ego summopere laudo, ὦ
Tucrite diutissime viuas,

I 2

Ze-

Zenophantæ & Callidemidæ.

Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Dinix parasitus cum essem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, non isti, aderas enim morienti. C A L. Aderam Zenophantes. Porro mihi novum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoq; notus est Ptoëdorus ille senex. Z E N. Orbum illum dicis, ac diuitem, apud quem te assidue versari conspicebam? C A L. Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verum quum ea res in longum præferretur, sene videlicet, vel ultra Tithouios annos vivente, compendiarium quandam excogitari viam, qua ad hæreditatem peruenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaseram, ut simulatque Ptoëdorus potum posceret, bibebat autem prolixius, præsentius in cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παρὰ τὸν Δηνίου, πλέον τοῦ ἡκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀπιπνίγην, οἶδα. παρῆς γὰρ ὑποθήσκοντί μοι. Καλ. παρὲν δὲ Ζηνοφάντης. τὸ γὰρ ἐμὸν, παρὰ δόξον τι ἐγλύετο. οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτοῦδωρον τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὥς τι τὰ πολλὰ ἥδην σωόντα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθιγάπουν, ὑπερχνούμενος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ τιθνήζεσθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ὅπποδόν τινα ὁδὸν ὅπῃ τὸ κληρὸν ἐξεῦρον. παριάμενος γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἶνον χύον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοῦδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ὀππικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα

λικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφήσιν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἐθέλεις; πάνυ γὰρ τι παρὰδοχὸν ἔρεῖν εἰκας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύνῃ ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων ἢ μὴ τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὴ τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ ἢ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκ τῆς ἀδύμνει- μιν, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου νικῆς. τί τοῦτο γιγᾶς ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴ οὐκ ἔδειγε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. Ζη. ἀεὶ γὰρ ὦ Καλ- λιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρων ἢ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὴ ὑπελασάχῃ πρὸς τὸ ἀφνίδιον. εἴτα σιωπῇς οἶμαι τὸ γενησιμὸν, ἐγέλα καὶ αὐ- τὸς, οἷά γε ὁ οἶνος ἔργα- σαι. Ζη. πάλιν ἀλλ' οὐδὲ σὲ

τὴν

calicem iniiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manu- missurum. ZE. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddā narraturus mihi videris. C. Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego proritus humi porrectum stratus sum, supposititium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZE. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res euenit. Porro senex ille, quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZE. Recte sane. Tametsi non

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiamsi paulo serius.

ἐπιτομον ἐχρῆτο τραπέδαι.
ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς διω-
φύρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ
ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

Cnemonis & Da- mnippi.

Κνήμον & καὶ Δαμ-
νίππου.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinulus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C N. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu deluso miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quinquam euenit? C N. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbis esset, imminente morte captabā, assidens atq; inseruiens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consultumque, vt testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum heredem insti-

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ονίβρις τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνη. πωδαῖν ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασφιδεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην αὖ μάλιστα χεῖν τὰ μὰ, παρελιπὼν. Δα. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνη. Εὐμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνον ὄντα, ἐδεράπευον ἐπὶ θανάτῳ. καὶ κεῖνος οὐκ ἀνδρῶς τιλὸν διαπείαν προσείτε. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δέδαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς κακεῖ-

tue-

705

προς ζηλώσεις, καὶ τὰ αὐ-
τὰ παράξεις. Δά. τί οὐ
δὴ ἐκείνος; Κρη. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐνέχεα-
ταις ἐαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῶ ἄφρων
ἀπέθανον, τοῦ τέλους μοι
ἐπιπίοντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὰ, ὥστε
τις λάβεαξ καὶ τὸ ἄγκυρον
πρὸς διλέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον. ἀλλὰ
καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλίου. ὥς
σόφισμα κατὰ σκευὸς σω-
τήριος. Κρη. ἔοικα, οἰμώ-
ζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πο-
λυστράτου.

Simyli & Polystra-
ti.

Ηκεῖς ποτὲ ὦ Πολύστρατε
ἔχον παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι
οὐ πολὺ ὑπιδέοντα ἤν' ἔκα-
τὸν βεβιωκός. Πολυ. ὀκτὼ
ἐπὶ τοῖς ἐπενήκοντα ὦ Σί-
μυλι. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐξίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐξδομήκον-
τα σου ὄντες, ἀπέθανον. Πο.
ἔσθ'.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P O L Y. Nonagin-
ta octo Simyle. S I M. Sed
quinam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstes? Nam ip-
se perij te ferme septua-
genario. P O L Y. Quam
sua-

suauissime profectio, etiam si hoc mirum tibi videbitur. S I M. Mirum vero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suauē? P O L Y. Principio nihil erat quod non possem, præterea pueri formosi cōplures aderant, tum mulieres nixidissimæ, vnguenta, vinum mire fragrans, postremo mensæ vel Siculis illis lauiorēs. S I M. Nona narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum esse sciebam. P O. Atqui vir præclare ex alienis arcis opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabāt, simulque ex omni rerum genere, quæ terrarum vbiuis pulcherrimæ reperiuntur, munera deportabantur. S I M. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. S I M. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natus cum esses, vixq; tibi dentes superessent qua-

υπερήδιστα, ἢ καὶ σοὶ παραδόξον τοῦτο δοῖται. ΣΙ. παρέδοξον. εἰ γέρων τις, καὶ ἀδινής, ἀτικνός τις προσέτι, ἡδιδῶαι τοῖς ἐν τῇ βίῃ ἐδωάτο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἐδωάμην. ἔτι καὶ παῖδες ὥραῖαι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναικίς ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίαν, καὶ πρᾶπιζα ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙ. κατὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρξει μοι ὃ γυναικί παρ' ἄλλων τὰ γαθά. καὶ ἔωδιν μὲν εὐδὺς ὅππ' ὕψας ἐφοίτων μάλα πολλή. μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγντο, ἃ πανταχόδιν τῆς γῆς κάλλι-
σα. ΣΙ. ἐτυράννησας ὃ Πολύερατε μετ' ἐμέ; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς ἔχον μύριους. ΣΙ. ἐγέλασα. ἐρασὰς οὐ τηλικούτος ὢν, ὁδόντας τέτταρας ἔχον

ἔχων; Πολυ. νὴ Δία καὶ
 αἰετοὺς γε τῷ ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὥς ὄρεας ὄν-
 τα, καὶ λημῶντα προσέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
 ρίδοντο στρεπύοντες. καὶ
 μακάριος ὡς αὐτῷ, ὅ-
 τινα αὖ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σιμ. μὲν καὶ
 σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
 πῶς Αφροδίτῃ ἐκ Χίου
 διαπλεθμισσας, εἰτά σοι
 εὐχαμῶς ἔδωκε νύκον εἶ-
 ναι, καὶ παλὸν ἔξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 περιπόνητος ὡς. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὲν πρόδηλός γε ὁ ἔ-
 ρως οὐτοσί πολὺς ὢν, ὁ
 οὔτε καὶ ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σιμ.
 νῦν μανθάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδί-
 τῆς ὡς. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 τῷ ἐρασῶν ἀπολέλαινα,
 μονο-

quatuor? P o l. Habe-
 bam per Iouem equidem
 optimates ciuitatis; cum-
 que essem tum senex tum
 caluus, sicuti vides, præ-
 terea lippiens etiam ac se-
 nio cæcutiens, postremo
 naribus muccosis, tamen
 cupidissime mihi inservie-
 bant, adeo vt is felix vi-
 deretur, quemcunq; vel
 aspexissem modo. S i m.
 Num tu quoq; quemad-
 modum Phaon ille, Ve-
 nerem aliquam ἐ Chio
 transuexisti? vt ob id op-
 tanti tibi illa dederit rur-
 sum ad iuuentam redire,
 ac denuo formosum atq;
 amabilem fieri. P o l.
 Haudquaquam, quin ma-
 gis quum talis essem qua-
 lem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabar. S i m.
 Aenigmata narras. P o.
 Atqui notissimus est hic
 amor, cum vulgo sit fre-
 quens, nempe erga senes
 oibos diuites. S i m. Nunc
 tua forma vnde tibi pro-
 fecta fuerit intelligo vir
 egregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parum
 multas commoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sapius etiam quasi procax illis illudebam, excludens interdum nonnullos eorum, interim illi inter sese decertabant, & in ambiculis primis apud me partibus, alium alius anteire nitebatur. S I. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P O L. Palam quidem affirmabam, me vnumquemque illorum relicturum heredem, idque illi cum crederent futurum, certatim se quisque obsequentiozem atque adulantiozem præbebat. Cæterum alteras illas veteras tabulas, quas apud me servaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. S I M. At postremæ illæ tabulæ quem pronuntiabant heredem? num est cognatis quempiam? P O L. Non per loquem, imo novitium quemdam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. S I M. Quot annos natum Polystrate? P O L. Viginti ferme. S I M. Iam intelligo, quibus obsequijs ille te demeruerit.

μενοῦν καὶ προσκυνούμενος ὑπὸ αὐτῶν. καὶ ἐδραπέδων δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνόμιζε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν τῇ ψεῖ ἐμὲ φιλοτιμία. ΣΙ. τέλος δ' οὖν, πῶς ἐβούλευσεν περὶ τῶν κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον. ὁ δ' ὅπως αὐτῷ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρσκεύαζεν ἑαυτόν. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ὑκείνας ἔχων, κατέλιπον, οἰμώζεν ἅπασιν φράσας. ΣΙ. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔχον; ἢ σου τινὰ τῶν ὑπὸ τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα τῶν μετρηκίων τῶν ὠραίων φεύγα. ΣΙ. ἀμφὶ πῶσα ἔτη ὧ Πολύστρατε; Πολυ. χεῖρον ἀμφὶ τὰ ἑκασι. ΣΙ. ἤδη μανθάνω, ἀ τίνα σοι ὑκείνος ἐχαρίζετο. Πολ.

Πολυ. πάλιν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ὢν, καὶ ὀλιθρος. ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν, ἐκείνος τοίνυν ἐκληρονομήσέ μου. καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπερυψηλότερος μὲν τὸ ἥμερον, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς σωιτώτερος λεγόμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι μέλει, καὶ σπατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκῇ, ἐκείνοι δὲ, μὴ κληρονομήσασαι μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπὸ ταδρόν ὄζει, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ὡς τραπὴ ὀπίσθια, ὀχίσσεται περιτραπέν. ὡς
μῆτις

rit. P o l. Attamen multo illis dignior qui scriberetur hæres, etiam si Barbarus erat ac perditus, quem iam ipsi etiam optimates colunt captantque. Is igitur mihi extitit hæres, iamq; inter patricios numeratur, subrafo mento, barbaroque cultu ac lingua, quin eum Codro generosior, Nireo formosior, Vlyssæ prudentior esse prædicant. S i n. Non laboro, ut totius Græciæ sit imperator, si libet, modo ne illi potiantur hæreditate.

Charon, Mercurius, Mortui, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasias, Philosophus, Rhetor.

Audite quo loco sint res nostræ. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa nauicula, & quæ undique perfluit, quod si in alteram partem se inclinarit, plane submersa peribit, atque vestrum tam multi simul conflu-

unt,

unt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his naviculam conscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maxime vero eos, qui nandi sunt imperiti. M. Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus?

C H A R. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in litore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos navicula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit; neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & suppellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. M E R C. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? M E N I. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui pallium non acceperim. M. Ingredere ô Menippe vir optime, primum que apud gubernatorem navis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes pos-

υμεῖς δὲ, τοσούτοι ἄμα ἦκτε, πολλὰ ὀπιφειδόμενοι ἑκάστος. ὡς οὖν μὴ τούτων ἐμῆντε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλιστ' ὁπόσοι γεῖν οὐκ ὀπίσσεσθαι. Νε. πῶς οὖν ποιήσασιν, εὐπρόσσομους; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ὀπβαίνειν χρὴ, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ὅτ' ἡ νόμος καταλιπόντας. μέγιστον γὰρ αὐτὸ καὶ οὕτω δέξασθαι ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ὑπὸ τούτῳ μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῷ, ὅς αὐτὸν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά ὥσπερ ἐφ' ἑαυτοῦ ἀποβαλὼν. παρὰ δ' ἢ τῷ ἀποβάθρῳ ἐς ὧς, διαβίνασκει αὐτοῦ, καὶ ἀναλάμβειν, γυμνοὺς ὀπβαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. εὖ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὐτοσὶ τις ὁ πρῶτός; ὅστις; Μέν. Μένιππος ἐγώ γε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρά μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην ὑπερξίφθην. τὸν τρέβωνα δ' οὐδ' ἐνόμην, εὖ ποιῶν. Ερ. ἐμβαίνει ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστερὰ, καὶ τῷ πορτερίῳ ἔχει παρὰ τὴν κυστερή-

Ερενήτῳ ἐφ' ὑψηλοῦ, ὥς ὅτι-
 σκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
 δ' οὗτος, τίς ἐστι; Χα. Χαρ-
 μόλεως ὁ μεγαρικὸς, ἐπέρα-
 σος, οὗ τὶ φίλημα διτάλαν-
 τον ἔω. Ερ. ὑπὸ δουὶ ταιγα-
 ρεῶν τὴν κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ πῶς κό-
 μῳ πῶς βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅτι
 ἔχει παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
 δέμα ὅλον ἔχει καλῶς. Ἄ-
 ζωνος εἶ, ὅτι βανι ἤδη. ὁ δ' ἔ-
 πορφυρίδα οὐτοσί καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελοῶν τύραννος. Ερ. τί οὖν
 ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 παρῆς; Λά. τί οὖν ἐχρῆν ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἦκον τύραννον
 ἀνδρα; Ερ. τύραννον μὲ οὐδα-
 μῶς, νεκρὸν δ' ἄλλοι ὥς ἐπὶ
 δου ταῦτα. Λάμ. ἰδού σοι ὁ
 πλῆθος ἀπέρριπτον. Ερ. καὶ τὸ
 τύφον ἀπὸ ῥιψὸν ὦ Λάμ-
 πιχε, καὶ τὸ ὑποψία, βαρὺς γὰρ
 το πορφυρίδα. σωμπεσόντα.
 Λά. ἔγωγε ἀλλὰ το διάδημα
 ἔασόν με ἔχον, καὶ τὸ ἐφισπίδα.
 Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἀφίς

possis intueri. Verū quis
 ille formosus est? C H A.
 Charmoleus sum Mega-
 rensis ille amator, cui os-
 culum vnum duobus ta-
 lentis constitit. M. Exue
 igitur istam pulchritudi-
 nem, & labia vna cum os-
 culis, istam etiam densam
 comam, & genarum ru-
 borem, adeoq; totam cu-
 tem. Bene se res habet,
 expeditus es, ingredere
 nunc. Quis vero ille est
 purpuratus & diademate
 præcinctus, gravitatem
 quandam præ se ferens?
 Quis es tu? L A M. Lam-
 pichus sum Geloorum ty-
 rannus. M e. Quid igitur
 cum tot sarcinis venisti?
 L A M. Anne nudum ad-
 uentare conueniebat ty-
 rannum? M. Nequaquam
 tyrannum, sed mortuum,
 itaq; depone ista. L A M.
 Ecce abieci diuitias. M e.
 Sed superbiam ὦ Lampi-
 che, & fastum etiam abij-
 ce, nam ista si in nauicu-
 lam coincidunt, vehemen-
 ter grauabunt eā. L A M.
 Igitur sine ut diadema
 habeam, saltem & stragu-
 lum. M e r. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito.

L A M.

LA. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abieci. ME. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia deponere. LAMP. Ecce nudus sum. MERCVR. Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodum & carnosus quis es? DA. Damafias ego sum athleta. MERCVR. Certe videris ille esse, scio enim te sæpe in palæstris à me visum. DA. Ita est ò Mercuri, verum accipe me, nudum existentē. MER. Nequaquam ò bone vir, nudus es tanta carne circumdatus, itaque exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abijcito. DA. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum alijs mortua statura. MER. Sic præstat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu ò Crato diuitias abijce, præterea molliciem & delicias, neque feras tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates.

ἀφες. Δά. εἴν. τί ἐτι, πάντα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ τὴν ὀμύτητα, καὶ τὴν αἰοίαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἀφες. Δάμ. ἰδοὺ σοι φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἥδη. οὐ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺς σαρκος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας ἀθλητής. Ερ. γαί ἔοικας. διδά γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίταις ἰδόν. Δα. γαί ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρῆδ' ἔξαι με γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμνὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένος, ὥς ἐπὶ δουθὶ αὐτάς. ἐπεὶ κατὰ δύτης τὸ σκάφος, τὸν ἑτέρων πῶδα ὑπάρθεις, μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺς σιφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κερύματα. Δα. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάτως τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ερ. οὕτως ἀμφοτὰ βαρὴ εἶναι. ὥς ἐμβαινε. καὶ σὺ δ' ἢ πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τευφλίαν, μὴ καὶ τὰ ἐντάφια κόμῃς, μὴ δὲ τὰ

τὰ τῆς προγόμων ἀξιώματα.
κατάλιπε ὃ καὶ γένος, καὶ δό-
ξαν, καὶ εἰποῖς σε ἡ πόλις ἀ-
νιένευσεν, εὐεργέτην δηλο-
νῶτι. καὶ τὰς τῆς ἀνδραγμάτων
ἐπιγραφάς, μηδὲ ὅτι μέγαν
τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσιν λέγει.
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
νεύματα. ΚΑ. οὐχ ἐκὼν μὲν,
ἀποδείξω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ
πάθοιμι; ΕΞ. βαβαί, σὺ ὃ
ἔνοστος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Στρα-
τὸν ἐτίμησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
στυα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ
με. ΕΞ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρό-
παιον. ἐν αἵδου γὰρ ἐρῶν, καὶ
οὐδὲν ὀπλων δέησαι. ὁ σιμὸς
δὲ οὐδ' ἀπὸ γιγνέσθαι χήματος,
καὶ βρεγνυόμενος, ὃ τὰς ὀφρῦς
ἐπικρῶς ἐπὶ τῆς φρονίδων,
τίς ὅστιν, ὃ τὴν βαθυὴν πάγω-
να καθεμύρος; ΜΕ. φιλό-
σοφός τις ὦ Ερμῆ μάλλον ὃ
χῆμα, καὶ τιρατείας μετὸς.
ὥς ἀποδύσας καὶ τῷτον, ὅφει
γὰρ πολλὰ καὶ γυλῖα ὑπὸ
πυρίματι κρυπόμενα, ΕΞ.
κατάδου σὺ τὸ χῆμα πρῶ-
τον.

tates. Relinque etiam ge-
nus, & gloriam, item ci-
uitatum de quibus scilicet
bene meritus es, publica
præconia, statuarum in-
scriptiones, & dicas, ne
tibi magnum sepulchrum
construant, nam & hæc
grauant, si in memoriam
reuocentur. C R A. Inui-
tus certe, sed tamen ab-
ijciam, quid faciā? M E R.
Papæ, Quid tibi vis ar-
matus? aut quid istud tro-
phæum tecum circum-
fers? C R A. Quia vici
Mercuri, & res præclaras
gessi, propterea ciuitas
hoc me honore affecit.
M E R. Relinque trophæ-
um in terra, apud inferos
enim pax est, neque ullis
armis opus est. Verū quis
ille est, ipso habitu graui-
tatem quandam præ se fe-
rens, elatus & contractis
supercilijs, propter curas
longa barba, quis est ipse?
M E R. Philosophus qui-
dam est ὁ Mercuri, imo
præstigiorum & nugarum
plenus. Itaque & hunc
exue, videbis enim multa,
eaque ridicula, sed pallio-
lo occulta esse. M E R.
Depone tu hunc habitum
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multo vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delirias & mollitiem secum habet, neque enim latent in ista, etiam si studiose celas. Verum abijce mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. M a. Sed & barbam hanc deponat Merc. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. ἔτα καὶ ταυτὶ πάντα, ὦ Ζεῦ, ὅσιν μὲν πλεῖστα λαζονίαν κομίζει, ὅσιν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔστιν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀτόρους, καὶ λόγους ἀκατανόητους, καὶ ἐννοίας πολλοπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπυγίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ἐλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία καὶ χευσίον γε τοῦ περὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ αἰσχυριότητα, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐ λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικεῖπταις αὐτά. καὶ τὸ ψεύδος δὲ ἀπόδου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι ὅψ' ἄλλων. ὥς εἴ γε πάντα ταῦτα ἔχον ἐμβαίνοις; ποῖα πενηκόντορος δέξαιτο ἂν σι; Φιλ. ἀποτίθηναι τῶντων αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις. Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸν πῶγονα τοῦτον ἀποδέδω ὦ Ερμῆ, βαρύνει ὄντα, καὶ λάστιον ὥς ὀρεῖται. πέντε μιν ὧν τρίχες εἰσὶ τοῦ λάγι-

λάχιτον. Ερ. εὐλέγεις. Ἀπὸ
 θεοῦ καὶ τῶτον. Φιλῶ καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσαι; Ερ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαβὼν πέλεκυν
 τῆς ναυπηγικῶν, ἀποκόψει
 αὐτὸν ὀπίκῳ τῇ ἀναβάθρᾳ
 χρησάμενος. Μέ. οὐκ ὦ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ φρίονά μοι αἰάδος.
 γελοιότερον γὰρ τῶτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὐγε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 θέφνης, ἀποδέμενος αὐτοῦ
 πλὴν κινάβραν. βούλει μι-
 κρόν ἀφέλωμαι καὶ τῆς ὀ-
 φρύων; Ερμ. μάλισα. ὑπερ-
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
 ἀντείνων ἑαυτὸν. τί τῶτο;
 καὶ δακρύεις ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς;
 ἑμῇ δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσα-
 σαν αὐτῷ. Φιλο. ἰκοῦ καὶ σὺ
 ὦ Μένιππε, ἀπὸ τοῦ πλὴν ἐ-
 λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ ἡμεῶν, καὶ
 τὸν

miaus. M e n . Bene di-
 cis. Depone & illam. P h .
 Sed quis abradet? M e .
 Menippus ille securim ac-
 cipiens, quibus naues fa-
 bricantur, eam refecabit,
 utetur autem scalis naua-
 libus, quibus super posi-
 ta barba refecetur. M e -
 n i p . Nequaquam Mer-
 curi, sed da mihi serram,
 hoc enim erit magis ridi-
 culum. M e r c . Sufficit
 bipennis. M e n . Euge,
 Humanior nunc appares,
 deposito hircino foetore,
 vis ne ut parum etiam de
 supercilijis auferā? M e r -
 c v r . Maxime: Nam
 has super frontem etiam
 attollit, neque scio quo
 seipsum extendat. Quid
 hoc rei est? Etiam ploras
 scelestē? & mortem ti-
 mes? ingredere igitur.
 M e n i p . Vnum quid-
 dam adhuc grauissimum
 gestat sub alis. M e r c .
 Quid Menippe? M e n .
 Adulationem, Mercuri,
 quae illi dum viueret mul-
 tum profuit. P h i . Igitur
 & tu Menippe, tuam abij-
 ce libertatem, & loquen-
 di audaciam, laeticiam,
 animi magnitudinem, &

risum. An tu solus alios omnes ridebis? M E R C. Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abijce istā tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarissimos, atque alia sermonis pondera. R H E. En abijcio. M E R C V. Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige, Simus hilares. quid ploratis? vos amantes? præsertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. P H I. Quia existimabam immortalem esse animā. M E N. Mentitur, nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. M E R. Qualia? M E N. Quia non amplius tam oppiparas cœnas habebit, neq; noctu exiens, clam omnib. circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus sua

τ' γέλωτα. μόνος γουὺ τ' ἄλλων γελῶς; Ερμ. μηδαμῶς. ἢλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάντ' εὐφορα ὄντα, καὶ παρὸς τ' κατάπλουσι χρίσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ ὃ σὺ, ἀπόθου τ' ῥημάτων πλὴν τοσαύτῃ ἀπεραντολογίᾳ, καὶ ἀντιθέσει, καὶ παρισώσει, καὶ περόδοντι, καὶ βαρβαρισμοῖς, καὶ τὰ ἅλλα βάσει τ' λόγων. Ρη. ἢ ἴδου ἀπαιτῆμαι. Ερ. εὖ ἔχει, ὥς τε λύει τὰ ἀπόρρητα. πλὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσω. πείτασον τὸ ἵστιον. εὐθυμῶ τὸ πορθμεὺ τὸ πινδάλιον. εὖ πάθωμεν. τί οὐ μάζει; ὃ μάταιοι, καὶ μάστιγα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τ' πώγονα διδνωμένος; Φιλο. ὅτι ὃ Ερμῆ ἀθάνατον ὥμιλ' τ' ψυχρὸν ἐπαίρειν. Με. ψεύδεται. ἄλλα γὰρ εἴκει λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δαίπνια. μηδ' ἔκλειψ' ἔξω, ἀπαντίας λαοβαίων, τὸ ἱμαλῖον τ' κεφαλὴν κατέλυσας, περὶ σιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεία

πειρα, καὶ εἶπεν Ἰξαπατῆρ
 πρὸς νέους ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύριον λήψῃ. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτὸν. Φιλ. σὺ δ' ὦ Μένιπ-
 πε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών; Με.
 πῶς, ὅς ἐσσυσα ὅτι τ' αἰά-
 τον, καλέσῃς μὲνός; ἀλ-
 λά μετὰ ζῶ λόγων, οὐ κρυψή-
 τις ἀκούει; ὡσπέρ τινων ἀπὸ
 γῆς βοᾶντων; Ερ. καὶ ὦ Μέ-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλη-
 σίαν συναλθόντες, ἄσμενοι
 γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμ-
 πίου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ σπένχῃ ὥρως τῇ γυ-
 ναϊκῶν, καὶ τὰ παῖδιά νιογνᾶ
 ὄντα, ὁμοίως κἀκείνα ὑπὸ τῷ
 παίδων βάλλεται ἀφρόνοις
 τῶν λίθους. ἄλλοι δ' Διόφαν-
 τον τ' ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι παφίους λόγους
 διεξόντα ὅτι Κράτῳι τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωκυῦσα, ἰξ-
 ἀρχει τοῦ θελώου σὺν γυ-
 ναϊκῇν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ
 δ' οὐδεὶς ὦ Μένιππε θαυμάζει,
 καὶ ἡσυχίαν δ' κεῖται μόνος.

Μέγ.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ illi
 dolent. P H I. An tibi mo-
 lestum non est, Menip-
 pe, quod mortuus es. M.
 quomodo posset esse mo-
 lestum mihi, qui ad mor-
 tem festinaui, nemine vo-
 cante. Verum nonne cla-
 mor quidam interim cum
 nos confabulamur, ex-
 auditus est? veluti quo-
 rundam in terra vocife-
 rantium. M E R. Certe
 Menippe, verum non uno
 tantum loco exauditur
 clamor, sed quidem in v-
 num cœtum convenien-
 tes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampi-
 chum, & illius vxorē mu-
 lieres circumstrepunt, at-
 que illius pueri nuper ad-
 modum geniti, multis la-
 pidib. a pueris obruuntur.
 Quidam Diophantū Rhe-
 torem laudant in Sicyone
 funebres orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone.
 & per louem Damasia
 mater ululans, lamenta-
 tionem ineptat una cum
 mulieribus pro Damasia.
 Te vero, Menippe, nemo
 est qui deploret, & trāquil-
 lus iaces solus. M A N I P.

K 2

P V S.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, audi-
 es canes miserabiliter la-
 trantes propter me, & cor
 nos alas cōcutientes quan-
 do ad sepeliendum me
 conuenient. M E N. For-
 tis es Menippe. Sed quia
 iam transfretauimus, ab-
 ite vos recta per hanc vi-
 am ad forum iudiciale.
 Ego vero & nauta alios
 transuectabimus. M E N.
 Feliciter nauigate ὁ Mer-
 cūri, nos quoque progre-
 diemur. Verum quid prae-
 terea de nobis futurum
 est? Iudicium de nobis
 ferri oportebit, & qui-
 dem aiunt poenas esse gra-
 ues, rotas, aquilas, & lapi-
 des, vniuscuiusq; autem
 vna examinabitur.

Cratetis & Dioge- nis.

Moerichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectum, cui
 tot erant naues onustae
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristeeas quum ip-
 se quoque diues esset,

Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ
 τῶν κυῶν μετ' ὀλίγων ὠ-
 ρομῶν οἰκίσειν ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τῶν κοράκων τυττομῶν τῶν
 πτερυγίων, ὅπως αὖ σωελθόν-
 τες θάψωσί με. Εξ. γυνά-
 δας εἴ ὦ Μένιππε ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπιπλεύκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἀπίτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐδεῖαν ἐκείνῳ
 προΐοντες. ἐγὼ δ' ἔτι, καὶ ὁ πορθ-
 μεύς, ἄλλους μετελευτῶμε-
 θα. Μέ. εὐπλοῦντε ὦ Ερμῆ.
 προΐομεν, δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 οὐκ ἔτι καὶ μέλλετε; δικα-
 δῶμαι δέησαι. καὶ τὰς κα-
 ταδίκας φασὶν εἶναι βαρεῖ-
 ας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους. δειγθήσεται δ' ὁ ἐ-
 κάστου βίος.

Κρατήτης καὶ

Διογέλους.

Μοίριχον τὸν πλούσιον,
 ἐγίνωσκεις ὦ Διόγρηες, τὸ πά-
 ντι πλούσιον, τὸ ἐν Κορίνθῳ,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀγκάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀντιφύου. Αἰσέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὁμη-

ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰσὶν ὅπλιν
γεν, ἢ μὲν ἀνὰ τὴν ἢ ἐγὼ σι.

Διο. τίνας ἔνικα ὦ Κράτης,
ἐθελόπουν ἀλλήλους; Κρα.
τοῦ κλήρου ἔνικα ἐκάτε-
ρος, ἡλικιωτάτοις ὄντις. καὶ
τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
νερόν, ἐτίθεντο. Αἰσείαν
μὲν ὁ Μοίριχος εἰ προαπο-
δαίνοι, διαπύττω ἀφίεις
τῷ ἑαυτοῦ πάντων. Μοί-
ριχον δὲ ὁ Αἰσείας, εἰ προ-
απέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα
μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθε-
λόπουν ἀλλήλους, ὑπερ-
βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
καὶ οἱ μάλιστα, ἥτις ἀπὸ
τῷ ἄφρων τικμισιόμε-
νοι τὸ μέλλον, ἥτις ἀπὸ
τῷ ὀνειδέων, ὥς γε
Χιλδαίων παῖδες, ἀλ-
λά καὶ ὁ Πύδιος αὐτὸς,
ἄρτι μὲν Αἰσείας παρήχε-
το τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
ρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα,
ποτὲ μὲν ὅτι τοῦτον, νῦν
δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρριπτε. Διο.
τί οὖν πέρας ἐχρῆτο ὦ
Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ
ἀξίον.

Homericum illud in ore
solebat habere: Aut me
confice tu, aut ego tere.

Διο. Cuius rei gratia
se se captabant invicem
Crates? Κρα. Hæredita-
tatis causa, quum essent
æquales uterque alterum
captabant. Iamque testa-
menta publicauerant am-
bo, in quibus Mærichus
(si prior moreretur) Ari-
steam omnium rerum sua-
rum dominum relinque-
bat: Mærichum vicissim
Aristeas, siquidem ipse
prior è vita decederet.
Hæc igitur quum essent
in tabulis scripta, illi inter
se se captabant, & alter al-
terum adulationibus ob-
sequijsq; superare conten-
debat. Porro divini, haud
scio utrum ex astris id
quod futurum sit conie-
ctantes, an somnijs, quem
admodum Chaldaei faci-
unt, quin & Pythius ipse,
nunc Aristeam victorem
fore pronuntiabat, nunc
Mærichum, ac trutina
quidem interim ad hunc,
interim ad illum propen-
debat. Διο. Quid igitur
tandem euenit? nam
audire est operæ præcium

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, ceterum hereditates ad Eudomium ac Thrasykleum deuenerunt, quorum uterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim quum Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto lapyge, euersa naui perierunt. D I O. Recte factum, at nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret heredem, neque tu Crates opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, puta dolij ac peræ, in qua quidem lupini chæmices inerant dux. C R A. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, si quidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedens accepisti, de-

ἄξιον. Κρα. ἄμφω τε θνήσκειν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροῖ, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασύκλειαν περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτως γινέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, καὶ μέτον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῇ Ἰάπυγι, ἀντιβέβησαν. Διο. οὐ πόποιονσαν, ἡμεῖς δὲ, ὅπως ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦται ἐγινούμεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε πώποτε εὐξάμενος Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πᾶν κατερεᾶν ἐν κοτίνου ποιησάμενος. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδακον, καὶ πῶς ᾔσχεαν, χοίρικας δύο θέρμων ἔχουσιν. Κρα. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διογένης. ἀ γὰρ ἐχέμεν, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκκληρονομήσαν, καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μεί-
 ζω καὶ σιμνότερα τῆς
 Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
 να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
 φίαν, αὐτάρεσσαν, ἀλή-
 θειαν, παρῆστίαν, ἐλευ-
 θερίαν. Διο. νῆ Δία
 μέμνημαι. τοῦτον δια-
 διξάμενος τὸν πλοῦτον
 παρ' Ἀντιθέου, καὶ
 σοὶ ἔτι πλείω καταλι-
 πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
 ἡμέλων ἤν' τοιούτων
 κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐ-
 διδάσκειν ἡμᾶς, κλη-
 ρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς
 δὲ τὸν χρεῖστον πάντες ἐ-
 βλεπον. Διο. ἤν' εἰκό-
 τως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα
 δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ'
 ἡμῶν, διηξήσκειν ὑπὸ
 τρεῖς, καθάπερ τὰ σα-
 θεὰ ἤν' βαλαντίων. ὥς
 εἶποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
 ἐς αὐτοῦ ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ῆστίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐλευ-
 θερίαν, καὶ διέξει, καὶ
 τοῦ πεποιημένου εἴγην οὐ
 διαμαίνου, οἷόν τι πα-
 χου-

deinde ego succedens tibi
 ea nimirum multo sunt
 potiora, multoq; splendi-
 dora, quam vel Persa-
 rum imperium. D i o.
 Quænam sunt ista quæ di-
 cis? C r a. Sapientiam,
 inquam, frugalitatem, vo-
 ritatem dicendi, viuendi-
 que libertatē. D i o. Per
 Iouem memini me in isti-
 usmodi opum hæredita-
 tem Antistheni successis-
 se, tibi que eas longe ce-
 iam maiores reliquisse.
 C r. Verum reliqui mor-
 tales hoc possessionum
 genus aspernabantur, ne-
 que quisquā nos ob spem
 potiundæ hæreditatis ob-
 lequijs captabat, sed ad
 aurū omnes intendebant,
 oculos. D i o. Nec iniu-
 ria, neq; enim habebant,
 quo facultates eiusmodi a
 nobis traditas acciperent,
 quippe rimosi iam, vicia-
 tique delicijs, non aliter
 quam vasa carie putrida.
 Quo fit, ut si quando quis
 in illos infundat, vel sapi-
 entiam, vel libertatem,
 vel veritatem, effluat illi-
 co perstilletque, fundo
 quod immissum est contine-
 re non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danaï filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolium pertusum hau-
stam aquam important,
at iisdem aurum dentibus
& vnguibus, omnique vi
seruabant. Cκ. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simulatq; huc venerint,
obulum duntaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
dem ulterius quam ad por-
titorem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

O Libyce, me decet
præponi, melior equidem
sum. ΗΛΝ. Imo vero me.
ΑΛΕ. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim⁹
iudex est habitus. ΜΙΝ.
Quis es tu? ΑΛ. Hic est
Hannibal Carthaginensis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. ΜΙ. Per
Iouem utriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? ΑΛΕ. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse. ego ve-
ro quemadmodū omnes

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐ-
ται παρθένοι, ἐς τὸν τετρα-
πηλὸν αἶθεν ἐπανήλουσαι.
τὸ δὲ χευστίον, ὁδοῦσι, καὶ
ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαπτον. Κρα. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὴ ἔξομεν κἀνταῦθα τ
πλοῦτον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἤχου-
σι κομίζοντες, καὶ τοῦτων
ἄχρι τοῦ πορθμείως.

Αλεξάνδρου, Αννίβου,
Μινῶος, καὶ Σκι-
πιῶος.

Εμὲ δὲ προκεκρίθαι σου
ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
Αν. οὐμεινού, ἀλλ' ἐμέ.
Αλε. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. Μι. τινὲς δ' ἐσέ.
Αλε. οὗτος μὴ, Αννίβας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
νὴ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφότε-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίνος ὑμῖν ἡ
εἶς; Αλέξαν. ποῦ ποιο-
δρείας. φροῖ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γεγνηῖσθαι στρατηγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ Ἀπαλλίς
ἴσα-

ἴσασιν, οὐχὶ τέττε μόνον, ἀλλὰ πάντων χεῖρον ἢ πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκουῦ ἐν μέρει ἐκότερος ἐπάτω. σὺ δ' ὡς πρῶτος ὁ λίβυς λέγει. Αν. ἐν μὲν τῷτο ὦ Μίνως ἀνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ ἡ ἐλλάδα φωνὴν ἔξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτη πλεον οὗτος ἐνέγκωτό μου. φημὶ δ' ὅτι τῶν μάλιστα ἐπαίτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅτι μέγα ποιεῖσθαι, δι' αὐτὴν δυνάμιν τε περὶ βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰσθμίαν, τὸ πρῶτον, ὑπερχῶς ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κρείθεις. καὶ πρὸς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα ἢ ἐσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβας, τὰ περὶ τὴν Ἡερίαν, ἀπᾶς κατέδραμον. καὶ ἀνὰ σάπας ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχρησάμην. καὶ μέχρι τῆς ποταμῶν τῆς ποταμῶν πύλινος ἦλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Μι. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero δ Libyce prius loquaris. H A N N Ι. Vnum hoc me iuuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principum digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quum magnos montes transmigraassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiā subiugauī, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi, ut annulos eorum modus mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodā impetu ampliauit. Qui quum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre cōsuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias inuitari libenter tulit, atque in conuiujs amicos interemit, interficientibusq; auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me re-

uoca-

ἤλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλινα
μῆας ἡμέρας, ὥς τε τὸ δακτυ-
λίους αὐτ' ἐμδίμνους ὑπεμετρή-
σαι, καὶ τὸ πῶς αὐτοὺς γεφυρεῖν
σαι νεκρῶν. καὶ τὰ πάντα
ἔπραξα, οὔτε Ἀρμενίους οὔτε
ὀνομαζόμενους, οὔτε Διὸς εἶναι
προσποιούμενους, ἢ ἐνύπνια τ'
μυθῶδες διεξιών, ἀλλ' ἀνθρώπος
εἶναι ὁμιλογῶν, σπῆνγῶς τε
τοῖς σωτηριᾶσι τοῖς ἀντιξίτοις
ζόμενος, καὶ σπῆνγῶς τοῖς μα-
χιμωτάτοις συμπλεκόμενος.
οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους κα-
ταγωνιζόμενος ὑποφεύγον-
τας, πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τὸ
τολμήσαντι παρεδιδόντας ἐν-
θὺ τ' νίκῃ. Ἀλέξανδρος δὲ,
πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
ἠύξησεν, καὶ παρεπολὺ ἔξέτερε,
ζητάμενος τῇ τ' τύχῃ ὀρ-
μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέ τι, καὶ
τ' ὀλίθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν
Ισῶν τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ἄπο αὐτ' ὁ πατρώων προσ-
κυωτῶς ἡξίου. καὶ δία τὴν πλὴν
μυθικῶς μελεδήτησιν εἶναι.
καὶ ἐμιαφόνῳ ἐν τοῖς συμπο-
σίοις τὸ φίλον, καὶ σωτηρίᾳ

κατὰ

ἑστὶν ἐπὶ θανάτῳ· ἐξὼ δὲ ἡρξά-
 ῃσις τὴν πατρίδος· καὶ ἐπεὶ δὴ
 μὴ πέμπειο, τὴν πολέμιον μι-
 γάλῳ ἐόλῳ δὴ πλεοναύτων
 τὴν Λιβύης, ἰαχέως ὑπὲρ κούσα,
 καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτῷ παρέχον.
 καὶ καὶ ἀδικαδίεις, ἥνεγκα ἐν-
 ἱερώνως τὸν παῖδα καὶ ταύτ'
 ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαί-
 δουλος παιδείας τὴν ἑλληνικῆς.
 καὶ οὐτε Ομηρον, ὡς περὶ ὧν,
 ἐξέαψάδου, οὐτε ὡς Ἀριστο-
 τέλῃ πρὸ σοφιστῶν παιδευμένης,
 μόνῃ δὲ τῇ φύσιν ἀθανάτῃ χρη-
 σάμερος. ταῦτά βεβαιῶ, ἃ ἐγὼ
 Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων οὐ το-
 σὲ, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδετο. Μακεδόνισι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σιμνὰ, οὐ μὲν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξεν αὐ-
 γηναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρός,
 τῇ γνώμῃ πλέον ἥ περὶ τῇ τύ-
 χῃ κεχρημένου. Μί. ὅ μὲν εἰρη-
 κεν ὡς ἀγνοῖ τὴν λόγον, οὐδ' ὡς
 λίαν εἰκὸς ὡς ὑπερβαίνει. σὺ
 δὲ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; Αλ. ἐχρύνῃ μὲν ὦ Μί-
 νως, μὴ δὲν πρὸς ἀνδρα, οὕτω
 δεα-

reuocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Lybiam
 nauigante, parui, conti-
 nuoq; me hominem pri-
 uatum dedi, & damnatus
 æquo animo rem tuli. At-
 que hæc egi barbarus cū
 essem, omnisque Græ-
 corum disciplinæ expertus,
 & neque Homerum, νε
 hic, edidici, neque Ari-
 stotele sophista magistro
 eruditus fui, sed solum
 mea natura optima sum
 vsus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causâ mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauerit, id decorum for-
 san apud Macedones est,
 non ramen ob id præstan-
 tior hic videri debet ge-
 nerofo duce, & viro, qui
 mentis sententia magis
 quam fortuna est vsus.
 M I N. Hic certe oratio-
 nem neque ingenerosam,
 neque vt Libycum dece-
 bat, dixit: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? A L. Oportet qui-
 dē ὦ Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sibiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Ißum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerisque

δρασώ. ἱκανὴ γὰρ ἡ φύμη διδάξαι σε. οἷος μὲ ἐγὼ βασιλεὺς. οἷος δ' ὅστις ληστὴς ἐγένητο. ὅμως δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτ' διδύμῃ καὶ ὁς νέος ὦν ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ πρᾶγμα καὶ, καὶ τ' ἀρχὴν τετρασμένῳ κατέβη, καὶ τὸν φονέαν τ' παρὸς μίσηλλον, καὶ αὐφρόνης τ' Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, σπληνὸς ὑπὸ αὐτ' χερσὶ λονηθείς. καὶ ὅτι ἡζύωσα τ' Μακεδόνων ἀρχὴν περὶ ἐπὶ πᾶν, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὀπίσθων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὀπποῖσας τ' γλῶ, καὶ δὴν ὅν ἦν σάμινος εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ἐλίγους ἄλῳν ἐπέβαλον ἐς τ' Ἀσίαν καὶ ὅπῃ τε Γραικῶν ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τ' Λυδίας λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐπὶ πᾶσιν εἰς χερσὺν ἡμῶν, ἦλθον ὅπῃ Ἰκὼν, ἐνθα Δαρεῖος ὑπέμνη, μυριάδας πολλὰς σφᾶτ' ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τέτρω Μίνως, ὑμεῖς ἴσθε ὅσους ὑμῖν νεκρὸς ὅπῃ μίαν ἡμέραν κατέπιμψα. φησὶ γὰρ ὁ πορθημεύς,

μοὺς, μὴ διαρκέται αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χεῖδας
 διαπιξάμενους τοὺ πολλοὺς
 αὐτῷ, διαπύεται. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπραθον αὐτὸς προκινδυνύ-
 ων, καὶ τιτρώσκετο ἄξιων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Αἰγύπτῳ διηγέσθωμαι,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθεν,
 καὶ ὁ Ωκεανὸν ὄρεον ἐποίησά-
 μιν· ὁ ἀρχὴς καὶ τοὺ ἐλέφαν-
 τας αὐτῷ ἔλαον, καὶ Πῶρον ἐχί-
 ρυστάμενος. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 οὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑ-
 περβαὶς τὸν Τάανιν, ἐνίκησα
 μεγάλη ἵππομαχίᾳ. καὶ τοὺ
 φίλους αὐτοῦ ἐπλήσας, καὶ τοὺ
 ἐχθρούς ἡμιώλελεν. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκωεν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ κρείντοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τοῦ πρᾶγματος, καὶ
 τοιοῦτόν τι πρὸς οὐρανὸν πε-
 ρεῖ ἐμὰς. τὸ δ' οὐδὲ τέλευ-
 τῆσιν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, ὅσα δὲ ἐν φυγῇ
 ὄν, παρὰ Προυσία τῷ βίβυ-
 νῳ, καθάπερ ἄξιον ἔω, πα-
 νουργότατον καὶ ὀμύτατον
 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ κρείττετε
 ὅτι

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu-
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ apud Tyrum &
 Arbela gestæ sunt omit-
 tam, usque ad Indos ve-
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan-
 tes cepi, ac Porum capti-
 um abduxi. Scythas ve-
 ro homines certe nō sper-
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneraui, inimicos au-
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominib. videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 talē aliquid de me crede-
 rent, inducti sunt, tandem
 mors me regem occupa-
 vit. Hic autem Hanni-
 bal apud Prusiam Bithy-
 niz exulavit, ut crudelissi-
 mo & pessimo homini
 conueniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicit omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregit, nun-
 quam autem alicuius cla-
 ritudinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 cioso

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim mulierib. deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestate redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. S c 1. Non, nisi me quoq; prius audias ó Minos. M 1. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducib. se conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis prælijs devici. M 1. Quid igitur & tu dicis?

ὅχι Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ προφανές, οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνέδιστε πλὴν τρυφῶν, ὁ κληῖνδαί μοι δοκεῖ διαῖτα ἐποίησεν ἐν Καπύῃ, ἐταίραις σιωπῶν, καὶ τοῦ τοῦ πολέμου καιροῦς ὁ θαυμάσιος καθηδυνπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέριον δόξας, ὅτι πλὴν ἐν μάλλον ὤρμησα, τί αὖ μέγα ἐπαραξά; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ἀπαγορεύων. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἐδόξε μοι κείνην, ὡς ἐπὶ πῆσαντα ἦδη, καὶ διαπύττω ὁμολογούμην. εἴρηκα. σὺ ὅ ὦ Μίνως δίκασε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ὡς μὴ καὶ ἐμοὶ ἀκούσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλτιστε; ἢ πρόθιν ὦν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθιλὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί. τί οὐ καὶ σὺ

οὐ εἶς ; Σκι. Αλέξανδρου
μὴ ἦτων εἶναι , τοῦδ' Αννί-
κου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νι-
κῆσας αὐτ', καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
οὐκ ἀνάγκη τοῦτ' εἶναι , ὃς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ ,
ὃς οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νει-
κηκὼς αὐτὸν , παραβάλλεις
ἀξίῳ ; Μί. νῦν Δί' ἐγνώμο-
να φῆς ὃ Σκιπίων. ὥς πρῶ-
τος μὴ κικρίδω Αλέξαν-
δρος, μὴ αὐτὸν δὲ σύ. εἴ-
τα εἰ δοκῇ, τρίτος Αννί-
κας, οὐδὲ οὗτος ἐγκαταφρό-
ντος ὢν.

Διογῆρους καὶ Αλε-
ξάνδρου. Διογ.

Τί τοῦτο ὃ Αλέξαν-
δρι, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες ; Αλέξαν.
ὁρᾷς ὃ Διόγενες, οὐ παρα-
δοξον δὲ, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
ἀπέθανον. Διόγ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐφύεδρε, λέγων
ἐαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἀρετῇ δα ; Αλέξ.

Φι-

cis ? Sc i. Alexandro qui-
dem minorem esse me,
Annibale autem præstan-
torem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam compulerim.
Quò igitur non impudēs
iste videatur, qui cū Ale-
xandro sese compareret, cui
ne ipse quidem Scipio, qui
istum deuici, comparare
me ausim. M. Per louem
æqua dicis, Scipio, qua-
propter primus quidem
iudicetur Alexander, de-
inde post illum tu, atq; tū
si placet, tertius hic Han-
nibal quippe qui nec ipse
contemnendus existat.

Diogenis & Ale-
xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes ? A L. Vides
nimis Diogenes, tam-
etsi mirandum non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Num
ergo Iupiter ille Hammon
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras ? A L. Haud
du-

dubie Philippo, neq; enim obijissem, si Hamnone parente fuisset progenitus. D I O. Atqui de Olympiade etiam consimilia quædam ferebantur, puta draconem quendam cum ea fuisse congressum, visumque in cubiculo, ex eo gravidam peperisse, te porro Philippum errare, fallique, qui se tuum patrem esse crederet. A L E. Audieram quidem & ipse ista, quemadmodum tu, at nunc video, neq; matrem neque Hammonios illos vates, sani quicquam aut vere dixisse. D I O. Attamen istud illorum mendacium Alexander, ad res gerendas, haudquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? A L E. Id equidem ignoro Diog. celerius enim è vita subimovebar, quam ut esset ocium de illo quicquam statuendi, præter id unum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ αὐ̃ ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὦν. Διογ. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὁμοία ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλῆν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ εὐνῇ, ἔτα οὕτω σὺ τιχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ἔξαπατῆσαι, οἰόμενοι πατέρα σου εἶναι. Ἀλέξανδ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σὺ. νυνὶ δὲ ἔρῳ ὅτι οὐδὲν ὕγιες οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν, οὐκ ἄχρηστόν σοι ὃ Ἀλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ἐπέπλησσαν, διὸν εἶναι σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί νυνὶ τοσαύτῳ ἀρχῇ καταλέλοιπας. Ἀλέξανδ. ἔα οἶδα ὃ Διόγεις. σὺ γὰρ ἔφθασα ὀπτηῆσθαι τι περὶ αὐτῆς. ἡ τοῦτο μόνον, ὅτι ὑποθνήσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλον ἐπέδωκα. πάλιν ἀλλὰ τί γι-

τί γέλῃς ὦ Διόγενες; Διο.
 τί γάρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήδω
 οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σε παρειληφότα πλὴν ἀρχῶν
 κολακεύοντες, καὶ προσά-
 πλυν αἰρούμενοι, καὶ σπα-
 τηγὸν ὅπῃ τοῦ βαρβάρου.
 ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεῶς προσιδέοντες, καὶ νειῶς
 οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θυ-
 τες ὡς δράκοντος ὑψ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἐθαύσαν; Ἀλέξ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κῆμαι τρίτῳ
 ταύτῳ ἡμέραν. ὑπὸ χρεῖ-
 ται δὲ πολιμαῖος ὁ ὑπασ-
 πιστῆς, ὡς ποτε ἀγάγῃ χα-
 λῶν ὑπὸ τοῦ πορϋβαν τοῦ
 ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν με, θάψειν ἐκεῖ,
 ὡς ἡρώμελιν εἰς τοῦ Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὅρων
 ἐν αἴδου ἔτι σε μωραίνον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννου-
 βιν, ἢ Οσίριον γένεσθαι;
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ θρ-
 ῶτατε, μὴ ἐλπίσης. οὐ γάρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἀπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 quid Græci fecerint, quā
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemq; ac ducem aduersus
 Barbaros deligerent non-
 nulli vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent, ac phana constitue-
 rent, ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio? Sed illud mihi dici-
 to, ubi te sepelierunt Ma-
 cedones? A l e. Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem, porro
 Ptolemæus ille satelles me-
 us, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultibus,
 qui nunc instant, pollice-
 tur in Aegyptum deporta-
 turum me, atque inibi se-
 pulturum, quo videlicet
 vnus fiam ex dijs Aegyp-
 tijs. D i o. Non possum
 non ridere Alexander, qui
 quidem te videam etiam
 apud inferos desipientem.
 sperantemque fore, vt a-
 liquando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis ὃ diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quenquam, qui

semel transmiserit palu-
dem atq; intra specus hia-
tum descenderit, propte-
rea quod neque indiligens
est Aeacus, neque con-
temnendus Cerberus.
Verum illud abs te disce-
re peruelim, quo feras a-
nimo, quoties in mentem
redit, quanta felicitate a-
pud superos relictā, huc
fīs profectus, puta corpo-
ris custodibus satellitibus,
ducibus, tum auri tanta
vi, ad hoc populis qui te
adorabant, praeterea Ba-
bylone, Bactris, immani-
bus illis beluis, dignitate,
gloria, deinde quod emi-
nebas conspicuus, dum
vestareris, dum amicu-
lo candido caput haberes
reuinctum, dum purpu-
ra circumamictus esses?
num quid hęc te scruti-
ant, quoties recurrant a-
nimo? Quid lachrymaris
stulte? an non id te sapi-
ens ille docuit Aristote-
les, ne res eas quę a for-
tuna proficiscantur, stabi-
les, ac firmas existimares?
A T T. Sapiens? ille quū
fir assentatorum omnium
perditissimus. Sine me
solum Aristotelis facta
scire

ἅπαξ διαπλευτάντων τῶν
λίμνων, καὶ εἰς τὸ εἶναι τοῦ
σομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ
ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρ-
βερος κύκαλα φρόνητος. ἐκεί-
να δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθοιμι πα-
ρὰ σοῦ, πῶς φέρεται ὁ πότ'
αὐτὸν ἐννοήσης ὅστις εὐδαίμο-
νίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀ-
φίξαι, σωματοφύλακας, καὶ
ὑπαπιστάς, καὶ τατρώπας, καὶ
χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη
προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυ-
λῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
γάλα θηρία, καὶ τιμῶν, καὶ
δόξαν καὶ τὸ δῖπσημον εἶ-
ναι, ἐλαύνοντα, διαδεδι-
μῆρον ταινία λευκῇ τῶν κε-
φαλῶν, πορφυρεῖδα ἐμπι-
πορημῆρον. οὐ λυπῇ ταῦ-
τά σε ὑπὸ τῶν μνήμων ἰόν-
τα; τί δακρύεις ὧ μάταιε;
οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὴς Αρι-
στοτέλης ἐπαίδουσι, μὴ οἰεῖσθαι
ἀέσασθαι εἶναι τὰ παρὰ τῆς
τίχης; Ἀλέξ. σοφὸς ἅπαν-
των ἐκείνος κολάκων ὄψιτρι-
πώτατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔα-
σον τὰ Αριστοτέλους εἰδέναι
ὅσα

ὅσα μὲν ἦνσι παρ' ἐμοῦ, ὅσα δὲ ἐπέσειλθεν. ὥς δὲ κατερχῆτό μου τῇ πρὸ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, δω-
κούνῃ, καὶ ἐπαινῶν, ἀρ-
τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γα-
θοῦ, ἀρτι δὲ ἐς τὰς πρά-
ξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ
γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν
ἡγείτ' εἶναι, μὴ ἀιχμῶνι-
το καὶ αὐτὸς λαμβάνων.
γόνος δὲ Διόφυτος ἀνδρω-
πος, καὶ τεχνίτης. πάλιν
ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλου-
κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖσθαι ὥς ὅπῃ μεγίστοις
ἀγαθοῖς, ἃ κατεριδήσω
μικρῶν γε ἔμπαροειν. Διογ.
ἀλλ' οἶδά ὃ δράσεις. ἄ-
κος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
δήσομαι, ἐπεὶ ἐσταῦνθά γε
ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ
δὲ καὶ τὸ Λήδης ὕδωρ
χαλδὸν ὅπῃ πασάμενος πίε,
καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλά-
κις. οὕτω γὰρ αὖ παύσῃ
ὅπῃ τῆς Αἰριωτέλους ἀγα-
θοῖς ἀνιόμενος. καὶ γὰρ καὶ

Κλεῖν

scire quam multa à me pe-
tierit, quæ mihi scripse-
rit, deinde quemadmo-
dum abusus sit mea illa
ambitione, qua cupiebam
eruditione cæteris præsta-
re, cum mihi palparetur
interim, ac prædicaret
me, nunc ob formam tan-
quam & ipsa summi boni
pars quædam esset, nunc
ob res gestas atque opes,
nam has quoq; in bono-
rum numero collocandas
esse censebat, ne sibi vitio
verteretur, quod eas acci-
peret. Plane præstigiosus
vir ille quidem erat, ac
fraudentus δ Diogenes,
quanquam illud fructus
scilicet ex illius sapientia
fero, quod nunc perinde
quasi summis de bonis ex-
crucior, ob ista quæ tu
paulo ante cōmemorasti.
D i o. At scin' quid faci-
es? ostendam tibi mole-
stiz istius remediū. Quan-
do quidem in his locis ve-
raturum non prouehit, fac
ut Lethæi fluminis aquam
avidis faucibus attrahens
bibas, iterumque ac sæ-
pius bibas, atq; eo pacto
defines de bonis Aristo-
telicis discruciari. Verum

L 2

enim

enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumq; his alios cōplureis, raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnasq; sumant ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius, vt dixi, bibas.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium, nam ad Iouem Hammonem genus paternum referens, mortem non obisses. A L E. Neque vero nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc vsus sum varicini. P H I. Quid ais? Conducibile id tibi visum, vt vatibus impostoribus fallendum te exponeres? A L E. Non isthuc, sed barbaros in mei admirationem tractos facilius hoc prætextu nostro subdidimus imperio, cum nemo

vnus

Κλεῖτον καὶ Κληῖον ὄρω, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅπῃ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσαιντο, καὶ ἀμύναιντο ὧν ἔδρασας αὐτοῦ. ὥστε πλὴν ἐτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε, καὶ πίνει πολλάκις, ὡς ἔφην.

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Νυνὼ μὲν δὲ Αλέξανδρε, οὐκ αὖ ἔξαρτος ἡρόιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ αὖ ἐτεθνῆκεις, Αμμωνός γε ὢν. Αλέξ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν δὲ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Αμμώντου υἱὸς εἶμι, ἀλλ' ἐδιξάμην τὸ μακρυμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρῆχαιν σεαυτὸν ἔξαπατηθῆσκέμενον ὑπὸ τῆς προφητῆς; Αλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρελοι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι αἰθίσατο, οὐ-

οἱ ἄνθρωποι διῶμάχιδαι. ὥς
 ἔξαι ἐκράτους αὐτοῦ,
 Φιλ. τίνων ἐκράτησας σύ
 γε ἀξιωμαχὸν ἀνδρῶν, ὃς
 δειλοῖς ἀεὶ σωλιώχης,
 τοξάρια, καὶ πελτάρια,
 χλυγέρεα εἰσύνα προβιβλη-
 μύροις; Ἑλλήων κρατεῖν
 ἔργον ἴω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κέων, καὶ Ἀθηναιῶν, περὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ πῶς Θετταλῶν ἰσ-
 των, καὶ πῶς Ἠλείων ἀ-
 κοντιστὰς, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλνυριοὺς, ἢ καὶ
 Παίονας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ ἡγετοφόρων ἀν-
 δρώπων, καὶ ἄλλων. οὐκ
 οἶδα ὥς παρὰ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλ-
 θεῖν ἐκέλευον, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τόξον μακρὸν ἐκινεῖσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδρ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γε ὅτι πάντα,

καὶ

vnus viribus nostris ha-
 stenus restiterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H I.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsq; viciisti?
 qui cum timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gerris vi-
 mineis pugnare solitis sem-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Bæotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus al-
 ios operis fuerat strenui
 atque magnifici. Arca-
 dum insuper sustinere ar-
 maturam, equitatū Thes-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cibus Hlyricis, Pæonibus-
 ue manum conferere, o-
 perosum profecto atque
 arduū id fuisset inprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Chaldæos delicatos ac
 plurimo auro conspicuos,
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearchō mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, sæde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A I. At vero Scythæ pa-
 ter,

ter, & Indici elephant
res sunt non vsque adeo
abiectionis & contemptibi-
les. Et tamen neque con-
citatibus inter ipsos intesti-
nis odijs, neque per pro-
ditionem mihi venundari
passus sum victoriam. Sed
neque deieravi vnquam,
aut per nugas a pollicite
recessi, fidemque solui vi-
ctoriæ gratia. Adde, quod
& Græcos, alios sine san-
guine in deditiōem ac-
cepi, Thebanos autem
fortassis ipse audisti, quo-
modo aggressus fuerim.
P H I. Noui hæc omnia
ex Clito, quem tu inter ce-
pulas, eo quod nomen
meum celebraret, & meas
res gestas cum tuis cōfer-
re auderet, traiecto per
corpus telo, tum iugula-
ras. Tu vero & Macedo-
niam chlamydem abijci-
ens, candyn, Persicum a-
miētū, recepisti (vt aiunt)
& tiamam rectam. Vt ne
interim commemorem,
quod a Macedonibus, vi-
ris utique liberis, adorari
debere te, in animum du-
xeris. Et qui, quod maxi-
me omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-
cto.

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες.
οὐκ ἀκαταφρόντων τι
ἔργον. καὶ ὁμως οὐ δια-
σήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προ-
δοσίαις ἀνούμενος τὰς
νίκας, ἐκράτου αὐτῶν·
οὐδ' ὀπίσκεισα πώποτε,
ἢ ὑποσχόμενος ἐφυσά-
μινα, ἢ ἄπιστον ἔπραξα
τι τοῦ νικῆν ἐνέκα. καὶ
τοὺς Ἑλλήνας δὲ, τοὺς μὴ
ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀκούεις
ὅπως μετήλθον. Φιλ. εἶ-
δα ταῦτα πάντα. Κλεί-
τος γὰρ ἀπήγγελλέ μοι,
ὅν σὺ τῷ θαρατίῳ διαλά-
σας μεταξὺ δειπνοῦντα,
ἐφόνευσας, ὅτι μὲ πρὸς
τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέ-
σαι ἐτόλμησι. σὺ δὲ καί
πῶς Μακεδονικῶς χλα-
μύδα καταβαλὼν, κἀν-
δυν ὥς φασι μετενέδυσ,
καὶ τιάραν ὀρεῖν ἐπέδου,
καὶ προσκυνοῦντα ὑπὸ
Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλευθέ-
ρων ἀνδρῶν ἡξίους. καὶ τὸ
πάντων γελοῦστατον, ἐμί-
μον

μου τὰ πρὸ νενικημένων.
 ἔω γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἔπραξας, λέουσι συγ-
 κατακλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἀνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαισίωνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπὶ ἡνείκα μόνον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆσθους, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ πρὸ θυγα-
 τέρων ἐπιμελήθης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Αλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὧ πά-
 ρι οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
 ἐν Οξυδράκῃς πρῶτον
 καδαλάσαις εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὧ Α-
 λέξανδρι, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι θῆμαι καὶ τιτρώ-
 σκιδαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ ἀποκινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα σωτέρες. δι-
 ὅς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ-
 ποτε τραυθεῖς, καὶ βλέ-
 πειν

istorum mores imitatus
 es. Tempero mihi, ne me
 morem alia, quæ turpiter
 admiseris in leonum clau-
 stra inclusis doctis viris,
 & nuptijs talib. peractis.
 Quodque Ephæstionem
 plus quam esset satis, ama-
 ris. Vnum est quod solum
 laudo abs te gestum, in
 Darij vxore videlicet, for-
 ma præstante, quia ab il-
 lius complexu abstinue-
 ris, & genitricis illius, at-
 que filiarum, ne vim pa-
 terentur, curam suscepe-
 ris. Regiū certe id o-
 pus extitit, quod tum fa-
 citasse te accepimus.
 ALEX. Quod autem tibi
 non probatur pater, quod
 in Oxydracis gente Indi-
 ca, lubens me in pericu-
 lum coniecerim, atque
 acceptis plurimis vulneri-
 bus, niros primus omni-
 um transfilerim. PH. Non
 probo, Alexander. Neq;
 id, quia pulchrum esse ne-
 gem, vulnerari quando-
 que imperatorem, & in
 subeundis periculis præ-
 tentare viam, sed quia ex
 re tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

bebas spectatoribus quando post acceptum vulnus, ab exercitu magno tumultu direptus, moerens ac eiulās sanguine fluitabas? Addeque Iupiter Hammon tanquam præstigiator quispriam, & vanus propheta, reus mendacij palam tum arguebatur. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iovis filium viderit animum deijcere, & in desperatione rerum efflagitare mediocrum auxilia, Denique quum tandem iam mortem obieris, quem credas obsecro, qui confictā illam adoptionem qua Iovis dictus es filius, non carpat maledictis? Potissimum vbi dei istius cadaver porrectum iacere, turgidum sane, & iuxta aliorum corporum morem contractu suo omnia labefaciens, aspexerit? Cæterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profecto multum tibi gloriæ ex bene etiam ac strenue gestis eripuit. Nam quanquam insigniter multa, tamen

dijc

πέν σε φορέδῳ τοῦ πλέμου ἐκκομίζομενον, εἵματι ξέομενον, οἰμώζοντα ὅπῃ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλωσιν ὡς τῆς ἐρώσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γένης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχεται, καὶ οἱ προφῆται, κλάκεις. ἢ τίς οὐκ αὖ ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λεηποψοῦντα, δέομενον ἢ ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἦδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς πλὴν προαποίησιν ἐκένῳ ὀπκιετομενῶντας, ὁρῶντας τὴν νικεῖν τοῦ θεοῦ ἐντάδῳ κείμενον, μυδῶντα ἦδη καὶ ἔξωδκότα, κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χήσιμον ὃ ἔφησ Ἀλέξανδρῳ τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο ἢ κατορδοιμένων. πάντες γὰρ εἰδέκεν ἐνδείξιν ὑπὸ θεοῦ γίνε-

γίνεσθαι δοκούῃ. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἀν-
δρες ποὶ θεὸς ἐμοῦ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νάμιλλον τιθέασί με. καὶ
τοὶ τῷ Ἀργεῖον ἐκείνῳ
οὐδ' ἐτέρου ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μόνος ἐχει-
ρωσάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς
ὅτι ταῦτα ὡς ὑὸς Ἀμ-
μωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παρεβάλλεις
σὺ αὐτὸν, καὶ οὐκ αἰχμῶν
ᾧ Αλέξανδρ, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ σὺ αὐτὸν, καὶ σὺν ᾧ ἦδ' ἔ-
νεκρὸς ὢν;

Αχιλλεύς καὶ
Ἀντιλόχου.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεὺς
πρὸς τὸν Ὀδυσσεά σοι εἴ-
ρηται θεὸς τοῦ θανάτου,
ὡς ἀγνῆ καὶ ἀνάξια τῶν
διδασκάλων ἀμφοῖν, Χεί-
ρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἡ-
κροβίμῳ γὰρ ὅπῳτι ἔ-
φης βούλει εἰπάρευσος
ᾧ,

dijs longe inferiora age-
re vilus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ratio-
ne deficere. A L. Haud-
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales. Sed cū
Hercule me & Baccho
conferunt, veluti æmul-
lum, pariq; cum illis glo-
ria certamen. Nam & A-
ornum, à neutro etiam
illorum armis subactum,
ego facile cepi. P H I. Et-
iam dum videris ista ve
Hammonis filius dicere?
quando nec Baccho qui-
dem cedis, aut Herculi,
sed nec erubescere nosti
Alexander, solitamue de-
discere arrogantiam, te-
ipsum deinde noscere, vel
iam tandem sapere, eti-
am si serius, vbi fato oc-
cubueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quænam sunt illa A-
chilles, quæ tu Vlyssi iam
primū commemoran-
do in mortem executus
es, ut minime generosa,
at Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do usus es præceptionibus
parum

parū digna. Audiui enim magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ munus obiens, inopi cui nec victus suppetat, locer operam, quam ut omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atq; immodico insuper etiam vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atq; condonandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, ita tam abiectam & humilem de seipso descendere opinionem, foedum sane atq; pudendum inprimis, denique ijs quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quō ista conueniant. Nam dum in Pythio regnare tibi ad senectam usque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quam potiri regna. A c. At δ Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earum periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriosam

ὦν, διητεύειν παρὰ τιτι
 ἤν' ἀκλήρων, ὅ μὴ βίο-
 τος πολὺς εἴη μάλλον,
 ἢ πάντων ἀνάσσειν ἤν'
 νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν
 ἀχλὺν τινα φεύγα δι-
 λὸν, καὶ πέρα τοῦ κα-
 λῶς ἔχοντος φιλόζων
 ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν
 Πηλέως δὲ ἦν τὸν φιλοκιν-
 δυνότατον ἡρώων ἀπάν-
 των, τὰ πηνὰ οὕτω πε-
 ρὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολ-
 λὴ ἀίσχυν, καὶ ἐ-
 αντιότης πρὸς τὰ πε-
 πραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ.
 ὡς ἔξην ἀκλεῶς ἐν τῇ
 φθιώτιδι πολυχρήνιον βα-
 σιλεύειν, ἐκὼν προεῖλον
 τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς
 δόξης θάνατον. Ἀχιλ-
 εύς. ὦ παῖ Νέστορ, εἰς
 ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος
 ἔτι ἦν ἐνταῦθα ὦν, καὶ
 τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπό-
 τιρον ἡν ἀγνοῶν, τὸ δὲ
 εὖνον ἐκείνο δοξάριον
 προτιμῶν τοῦ βίου. νῦν
 δὲ σωίημι ἥδη, ὡς ἐκεί-
 νη μὲν.

ὦ μὴ ἀνωφίλης, εἰ καὶ
 ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνθρωποι
 ἡδονήτουσι. μετὰ νικητῶν
 δὲ ὁμοτιμία. καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος σκῆνιο ὧς Ἀγτί-
 λοχος, οὔτε ἡ ἰσχυρὴ πά-
 ρεισις, ἀλλὰ κείμεθα ἅ-
 παντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ'
 οὐδέν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες. καὶ οὔτε οἱ τῆς
 Τρώων νικητῶν δίδασί με,
 οὔτε οἱ τῆς Ἀχαιῶν δι-
 ραπολύουσιν. ἰσηγορία δ'
 ἀκριβὴς, καὶ νικητὸς ὁ-
 μοιος, ἢ μὴ κακὸς, ἢ
 δὲ καὶ ἐδύλος. ταῦτά με
 ἀνιᾶ, καὶ ἄχθομαι, ὅ-
 τι μὴ θνητῶν ζῶν. Ἀγ-
 τίλο. ὅμως τί οὐκ αὖ-
 τις πάθοι ὧς Ἀχιλλεύς;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει, πάντως ἀποθνήσκειν
 ἅπαντας. ὥςτε καὶ ἐμ-
 μένειν τοῦ νόμου, καὶ μὴ
 ἀνιδῆσαι τοῖς διατιταγ-
 μένοις. ἄλλως τε, ὅρᾳς
 τῆς ἐταίρων ὅτοι περὶ σέ,
 ἐσμὲν οἶδε; μετὰ μικρὸν
 δὲ

lam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
Apud viuos enim reperies
 forte, qui res bene gestas
 celebrent literarum mo-
 numentis, sed hic apud
manes non video quam
frugiferum opus effece-
rim, vbi vnus est honos
 omnium. Sed neq; vires
 iam assunt corporis Anti.
 aut forma, interciderunt
 omnia, pari rerum statu
 visantur omnia, nullum
 sapientiæ, aut alterius rei
 discrimen est. Adde quod
 nulli iam ex Troianorum
 mortuis formidabilis sum,
 nemini Græcorum vene-
 randus, prorsus omnium
 de mortuis existimatio
 est, siue boni fuerint siue
 improbi. Hæc sunt quæ
 me angunt & misere solli-
 citant, & ob quæ doleo,
 quod nō potius loco ope-
 ras & viuo. A N T. Quid
 agat quispiā? quando sic
 natura comparatum est,
ut omnes prorsum cogan-
tur semel vitam relinque-
re, quæ lex cum in vni-
uersum iam obtinuit, nec
abrogari vilo modo que-

at, patienter hanc feras oportet. Caterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quòque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito asferet societatis, id quod & alijs in rebus plerumque vsu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, vt illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hæc quidem admonitio est, verū haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autem & vestrum vnumquemque ita affici, etiamsi non palā constiteamini, nequiores sane in eo, q̃ tacite huiusmodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstam⁹ quippe qui intelligimus quam sit inu-

tile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παρὰμουδίαν καὶ ἡ κοινωγία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν περιπαύειναι. ὁρᾷς τὴν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μιλέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἀνδρας, οἳ οὐκ αὖ οἶμαι δέξονται ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃ δεησόντας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἔταιρική μὲν ἡ παραινέσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς παρὰ τὸν βίον αἰσχ. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογῆτε, ταύτην χείρους ἐσέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὰ πάσχοντες. Ἀντίλεχος. οὐκ. ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ αἰσφιλὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοι-

Τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογῆρους καὶ Ηρα-
κλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς οὗτός
ἔστιν ; οὐμειοῦν ἄλλος μὲν
τὸν Ηρακλέα . τὸ τόξον,
τὸ ῥόπαλον, ἡ λειοτῆ, τὸ
μέγεθος , ὅλος Ηρα-
κλῆς ἔστιν , εἴτα τέθνη-
κε Διὸς υἱὸς ὢν ; εἰπέ
μοι ὦ καλλίνικε , νεκρὸς
εἶ ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδνον ὕ-
περ γῆς, ὡς θεῶ. Ηρα-
κλῆς . καὶ ὁρῶνς ἔδους.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σὺν-
ῖσι , καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον Ἡβῶν . ἐγὼ δ' εἶδω-
λον εἰμὶ αὐτοῦ . Διογέ-
νης . πῶς λέγεις εἶδω-
λον τοῦ θεοῦ ; καὶ δυνα-
τὴν ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι ; τεθναῖαι
δὲ πῶς ἡμίται ; Ηρακλῆς .
ναί . οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνη-
κεν , ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
αὐτοῦ . Διογ. μανθάν-
ω . ἀντανδρὸν σε πῶς
Πλού-

tile, de ijs rebus verba fa-
cere. Silere enim & a quo
animo sustinere omnia,
quæ accidunt, datum no-
bis est, ne tibi affectu isto
similes ipsi quoq;, ridiculi
omnib. merito videamur.

Diogenis & Hercu-
lis.

Nunquid Hercules hic
est ? Haud quisquam me
hercule alius, arcus, cla-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totus deni-
que Hercules est. Igitur
è vita decessit, qui Iouis
erat filius ? Dic quæso ὦ
victoriose mortuus ne es ?
Ego enim cum terræ su-
peressem, tibi haud se-
cus quam deo sacrificavi.
H E R. Recte quippe sa-
crificasti. Hercules enim
ipse in cælo vna cum dijs
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vèro qui te alloquor,
sua sum umbra. D I O G.
Quidnam dicis amabo ?
umbra ipsius dei ? Fieri e-
nim potest, altera eundem
ex parte deum esse, altera
vita decessisse ? H E R C.
Vti-

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. D I O. Intellego rem, Te vtrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H E R. Sic res se habet. D I O. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aecus, te nequaquam illum esse non nouit, sed admisit tanquam supposititium Herculem. H E R. Quoniam ille ipse esse videor. D I O. Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Caueas igitur ne contra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in vxorem duxerit. H E R. Audax nimium es atque loquax: & nisi a scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimùm qualis dei imago sis, arcus enim nudus est atque paratus. D I O. Cur autem de cætero te timeam, quum semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille vivebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut

vnu

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτὸν ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτὸν ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ηρα. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὐκ ἀκριβὲς ὧν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνου, ἀλλὰ παρέδέξατο ὑπεβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἐφύκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀλλὰ δὴ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥς αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐπαντίον ᾖ. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γιγάμηναι πρὸς Ἡβῆν ὅτι τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. θρασὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπων ἐς ἐμὲ, εἴτη αὐτίκα οἶον θεοῦ εἰδωλὸν εἶμι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβούμην σε, ἅπαξ τιθνέως; ἀτὰρ ἐπέ μοι πρὸς τοῦ σου Ηρακλέους, ὅποτε ἐκείνος ἔζη, σιωπῆς αὐτοῦ, καὶ τότε εἰδωλὸν ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε πρὸς τὸν βίον, ἐπεὶ δ' αὖ

Δ' ἀπειθάνετε, διατρέγε-
 τες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέ-
 πλατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον,
 ὥσπερ εἰκὸς ἴω, εἰς ἄδου
 φάρεϊ; **Ηρα.** ἐχέτω μὲν
 μήδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄν-
 δρα ὀπίτηδες ἐρεχλουῦ-
 τα. ὅμως δ' οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἀκούσων. ὅποσον μὲν Ἀμ-
 φιτρυῶνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ
 ἴω, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
 ἐμὶ ἐγὼ ἐκείνο πᾶν. ὁ
 δὲ ἴω τοῦ Διὸς, ἐν οὐρα-
 νῷ σωῖται τοῖς θεοῖς. **Διο.**
 σαφῶς γὰρ μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτικεν ἡ Ἀλκ-
 μώνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρα-
 κλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
 φιτρυῶνι, τὸν δὲ πρὸς
 τοῦ Διὸς. ὥς ἐλελή-
 δετε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτεροι. **Ηρακλ.** οὐκ ὦ
 μάται. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 φω ἦμιν. **Διογ.** οὐκ ἔστι
 μαθεῖν τοῦτο ῥᾶδιον, σω-
 θέτους δ' ὄντας Ἡρακλέ-
 ας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἰσ-
 ποκένταυρός τις ἦτε, εἰς
 ἐν συμπεφυκότες, ἀνθρῶ-
 πους

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem ē
 vita decessistis separati, il-
 le quidem ad deos immor-
 tales aduolauit, tu vero
 vmbra, vt. dignum vide-
 tur, ad inferos aduenisti? **H E R.** Et si fas equidem
 foret, nequaquam respon-
 dere viro sophisticè per-
 cunctanti, attamen aures
 quoque ad hos porrigas.
 Quicquid enim Amphitryonis in Hercule erat
 id ipsum morte affectū est,
 quod nempe ego sum. (vt
 dixi) totum, quod autem
 ex Ioue erat, cum dijs im-
 mortalibus conuertatur.
D I O. Perspicue nunc in-
 telligo, autumas enim ea-
 dem vice Alcmenam duos
 peperisse Hercules, vnum
 quidem ex Amphitryo-
 ne, alterum vero ex sum-
 mo Ioue, ex quo factum
 est, vt gemini vnus ma-
 tris vtero lateretis. **H E R.**
 Nequaquam ὁ insane,
 idem profecto ipsi eramus
 ambo. **D I O.** Nequo
 adhuc ad intelligendum
 id facile est, duos Her-
 cules in vnum esse com-
 positos, nisi quis diceret,
 vos tanquam Hippocen-
 tau-

taurum in vnum fuisse copulatos hominem videlicet, & deum. H E K. An non & homines eodē pacto ex duobus compo- ni tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde quid prohibet animum quidem ipsum ex summo Ioue natum, adesse cœlo, me vero mortalem ad inferos venisse? D I. Vtiq; eleganter hæc differuisses, ὁ optime Amphitryonia- de, si corpus hac tempe- state esses, sed incorporea es imago, itaq; periculum est, te triplicem iam fecis- se Herculem. H E R C. Quonam modo triplicē? D I O. Hoc quidem mo- do, nam si vnus in cœlo existit, tu vero apud nos imago, corpus autem in Oera, iam in puluere ver- sum, hæc tria iam sunt, animaduertas igitur ve- lim, quem tertium corpo- ri esse intelligas patrem. H E R. Audax es, atque sophista, sed quod nomen tibi est? D I O. Diogenis Sinopei imago, ipse au- tem, per Iouem, minime cum dijs immortalibus, sed cum mortuorum o- ptimis

προς καὶ θεός. Ηρακ. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δο- κοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυ- οῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥς τί τὸ καλῶν ὄντι, τί μὴ ψυχῶν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ καὶ ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνη- τὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε- κρῆς; Διωγ. ἀλλ' ὦ βέλ- τιστε Ἀμφιτρυωνιάδῃ, κα- λῶς αὖ ταῦτ' ἔλγεις, εἰ σῶμα ἦνθα, καὶ δὲ ἀσώ- ματον εἶδωλον εἶ. ὥς κιν- δυνεύεις τριπλοῦν ἦδη ποιῆσαι τὸν Ηρακλέα. Ηρα. πῶς τριπλοῦν; Διο. ὠδέ- πως. εἰ γὰρ ὁ μὴ τις ἐν οὐ- ρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἦδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκώπει ὄν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὀφθαλμοῖς τῷ σώμα- τι. Ηρα. θεράπης τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὢν τυγ- χάνεις; Διο. Διοσκόρου τοῦ σινωπέως εἶδωλον, αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά- τοις θεῶσιν, ἀλλὰ τοῖς βέλ- τίστοις

τίσους νικῶν σώοιμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγλιῶν.

timis conuersor, Homerum atque huiusmodi fabulas deridens.

Menippi & Tantali.

Μενίππου καὶ

Ταντάλου.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε;
ἢ τί σιαυτὸν ὀδύρεθ, ὅππῃ τῇ λίμνῃ ἐς ὧς;
Ταν. ὅτι ὦ Μενίππε, ἀπόλαλα ὑπὸ τῷ δίκῃ σου.
Μεν. οὕτως ἄργος εἶ, ὥς μὴ ὀπκύνῃς πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμενος κρίλῃ τῇ χειρὶ;
Ταν. οὐδὲν ὄφελος εἰ ὀπκύνῃμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπεὶ δαὶ προσιόντα αἰσθάνεται με.
ὡς δέ ποτε καὶ ἀρύσαιμι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, οὐ φθάσω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος.
καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαρρέων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰ πλὴν χεῖρά μου.
Μεν. τρεῖς ἰόν τι πάσχεις ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δὲν τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις.
ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅππῃ καὶ

Quid eiulas ὦ Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno immittens?
T A N T A. Quoniam siti enecor Menippe.
M E N. Usque adeo piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua vola hauriens?
T A N T A. Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua simul atque me propius adiuuari senserit, quod si quando hausero, orique coner applicare, prius effluxit, quam summa rigem labia.
Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridā relinquit.
M E N I P. Prodigiousum quiddam de te narras Tantale, verum dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere quā corpore carcas, nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Ceterum

M

tu

tu quum sis animus, quipnam posthac aut sitire queas aut bibere. T A N. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, ut anima per inde quasi corpus sit, ita sitiat. M E N. Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid hinc accerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At quidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquar, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. T A N. Recte tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit opus. M E N. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatear, non alio potu videris egerre quam veratro mero, nam diuersum quiddam pateris, ijs quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam quemadmodum ille sed situm horreas. T. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe si liceat modo. M E. Bonos animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum

mani-

καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδιδάτο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴν, πῶς αὖ ἐτι ἢ διψῶν, ἢ πίνεις; Ταύ. τοῦτ' αὐτὸ ἢ κλαστίς ὄσι, τὸ διψῶν μου πῶν ψυχῶν ὡς σῶμα οὔταρ. Μέν. ἀλλὰ τὸ μὲν οὔτω πινούτοισι, ἐπεὶ φησὶ τὸ δίψει κολλάζειν. τί δ' οὐκ σοὶ τὸ δεῖν ἔσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτοῦ ἀποθανῆς; οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδω, ἢ θάνατον ἐν τοῦτον εἰς ἕτερον τόπον. Ταύ. ὁρθῶς μὲν λέγεις, καὶ τοῦτο δ' οὐκ μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ὀπιθιμῆν πίνειν, μηδὲν διόμμενον. Μέν. ληεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖνός σε δοκεῖ, ἀκράτου γε ἐλλεβορου καὶ Δία. ὅς τις τοῦνατίον τῆς ὑπὸ τῆς λυπώντων κυμῶν διδνηγμένους πέπονδας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πῶν διψῶν πεφοβημένος. Ταύ. οὐδὲ ἢ ἐλλέβορον ὦ Μένιππε ἀνείνομαι πίνειν, γῆμοιτό μοι μένον. Μέν. θάρρει ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος

πίνται

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαι
πῶς Ελένην προσπείσων; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ μὲν τὴν δόμον
καταλιπὼν, χήρατι πῶς νεό-
γαμον γυναικα. Αἰ. αἰτιῶ
τοῖσι μὲν τὸν Μενέλαον, ὅς τις ὑ-
μᾶς ὑπὲρ ἰοιούτης γυναικὸς
ὅτι Τροίαν ἤγαγεν. Πρ. οὐ
λέγεις. ἐκείνόν μοι αἰτιάλεον.
Μινε. ὅτι ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὸν Πάριον,
ὅς ἐμὸς τὴν ξένου πῶς γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ᾤχετο ἀρπάσας. ὅτι γὰρ οὐχ
ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιός ἐστιν ἄγχιος, τοσού-
τοις θανάτῳ αἴτιος γεγενημέ-
νος. Πρ. ἀμείνον οὕτω. σὲ
τιγαροῦν ὦ δύσπαρι, ὅτι ἀφῆ-
σω ποιεῖς ὑπὸ τῇ χειρὶ. Πά.
ἀδικοποιῶν ὦ Πρωτεσίλαι,
καὶ ταῦτα, ὁμότεχνον ὄντα σοι.
ἱερῶς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ
πᾶ

Quamobrem, Prote-
filæ in Helenam irruens,
strangulas illam? P r o.
Quia huius causa Aeace,
imperfecta quidem do-
mo relicta, & vidua vxore
quam nuper duxi, red-
dita mortuus sum. A e a.
Accusa igitur Menelaum,
qui vos omnes pro tali
coniuge recuperanda, con-
tra Troiam duxit. M e n.
Nequaquam me, sed mul-
to iustus Paridem, qui
hospiti mihi, vxorem con-
tra omne ius eripuit. Hic
enim non modo abs te,
verum ab omnibus tum
Græcis tum Barbaris me-
rito strangulari debebat,
ut qui tam multis, mortis
causa existerit. P r o t.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominate Pari, nun-
quam te dimittam e mani-
bus. P a. Iniuriam adeo-
num facis Protefilæ, idq;
eo magis, quod eandem te-
cum artem exerceo. Nam
& amoris etiam deditus ip-
se sum, & ab eodem deo
quasi vinc⁹ teneor. Nosti

autem quod quædam sunt
quæ inuitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocumq; ipsi
placet, atque impossibile
est, illi repugnare. P r o.
Recte dicis. Utinam igitur
cupidinem ipsum hic
comprehendere mihi li-
ceat. A n. At ego etiam
pro Cupidine tibi respon-
debo, quæ ista videntur.
Sic enim ille dicet, Sese
quidem Paridi fuisse for-
tassis causam amandi, sed
mortis causam tibi fuisse
neminem alium, quam
teipsum, Proteſi. qui clam
uxore nuper ducta, post-
quam appropinquabatis
Troadi, ita omni contem-
pto periculo, & velut de-
ſperatus ante reliquos om-
nes in litus exiliſti, glo-
riz nimirum cupidus, p-
pter quam & primus, in
egreſſu nauis occiſus fui-
ſti. P r o. Proinde & ego
pro me ipſo, tibi, Acace,
reſpondebo, multo iuſti-
ora, quam tu. Neq; enim
ego mihi horum cauſa fui,
ſed fatum, & quod iam
inde ab initio ita prædeſti-
natum fuerat, A n. Pro-
be, qd ergo iſtos accuſas?

Me-

τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι.
εἶδεν δὲ ὡς ἀκούσιν τί ὅτι,
καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει
ἐνθάδε αὖ ἐθέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ὅτιν ἀντιτάγηται αὐ-
τῷ. Πρω. εὖ λέγεις. εἴθε
οὐ μὲν μοι τὸν ἔρωτα ἐντοῦθα
λαβεῖν δυνατόν ἔω. Αἰ. ἐγὼ
σοὶ καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἐρῶν τῷ
Πάριδι ἴσως γεγηῆσθαι αἰ-
τίας, τοῦ θανάτου δὲ σοὶ,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτεσί-
λαε, ἢ σίαυτὸν, ὅς ἐκλα-
δίμινος τῆς νεογάμου γυ-
ναϊκὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθαι
τῇ Τρωάδι, εὐτὼ φιλοκιν-
δύως καὶ ἀπονενομημένος
προεπήδησας ἔχ' ἄλλων,
δόξης ἐραδιῆς, δι' ἧν τῷ
τοῦ ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθα-
νεις. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυ-
τοῦ σοὶ ὢ Λίακὲ ἀποκρινού-
μαι δίκαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα,
καὶ τὸ ὅς μεχρὶς οὕτως ὀπι-
κεκλῶσθαι. Αἰ. οὐδῶς. τί
οὐ μὲν τούτους αἰτιᾷ;

Μέ-

Μενίππου καὶ

Λίαιου.

Menippi & Aiaci.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὁ
 Λίαιος, φεικνύσθαι μοι τὰ
 ἐν ᾧ δούλω πάντα. Αἰ. οὐ ῥα-
 διστ' ὁ Μένιππε ἅπαντα,
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
 μάνθανε. οὗτοσ' ἂν μὲν, ὅτι
 Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ
 τὸν περὶ μέγα τοῦτον, ὅς σε
 διπέρασι, καὶ πῶς λίμνῳ,
 καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
 δη ἑώρακας ἐσιών. Μέν. οἶ-
 δα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυ-
 λωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶ-
 γον, καὶ τὰς Ερινύς. πῶς
 δ' ἀνθρώπους μοι πῶς πά-
 λαι δείξον, καὶ μάλιστα πῶς
 ἐπιστήμους αὐτῶν. Αἰ. οὐ-
 τοσ' ἂν Ἀγαμέμνων, οὗτος
 δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
 μένους πλοῦσιον. ἔπειτα Ο-
 δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
 μέδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν ἑλ-
 λήνων. Μένιππος. βαλεῖ
 Ομηρε, ἥ ἂν σοι τῶν ῥαψω-
 διῶν τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἔρριπται, ἀγνοῶσα,
 καὶ

Per Plutonem, ὁ Αἰα-
 ces, expone mihi, quæso,
 hic quæ apud inferos
 sunt, omnia. A. Haud
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summæ &
 veluti per capita indicari
 possunt hæc accipe. Hic
 quidem, quod Cerberus
 sit, nosti. Deinde & por-
 titorem hunc nosti, qui te
 traiecit, præterea & lacû,
 & Pyriphlegethontē iam
 vidisti, cum ingressus es.
 M. N. Noui hæc, & præ-
 terea te quoq;, quod hic
 in vestibulo sedes, atque
 aditum obseruas. Eūam
 regem ipsum vidi, & Fu-
 rias. Homines vero pri-
 scos, quæso, ostende &
 maxime eos, qui inter cæ-
 teros nobiliores fuerunt.
 A. Hic quidem Aga-
 memnon est, ille autē A-
 chilles. Rursum hic Ido-
 meneus, qui propius affi-
 det. post hunc Vlysses, de-
 inceptus Ajax & Diome-
 des, & cæteri græcorū præ-
 stantissimi. M. N. Papæ
 Homere, ut ibi rapsodia-
 rum tuarum capita, humi
 proiecta iacent, ignobilia

atq; obscura, cinis ac pulvis omnia, & nux meæ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeaee, quis nam est? A E A. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinceps ille Xerxes. M E. Et te, ô sceleste, tota exhortuit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes nauibus trajicere affectantem? Qualis vero & ipse Cræsus est? Caterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeaee, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. A B A. Nequaquam. Cominueres enim ipsi calvariam, muliebris ac fragilis adeo, cum sit. M B. At certe tamen amplexabor illum, vt pote semivirum ac mulierosum plane. A B. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M A N. Per Iouem etiã. A E. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M B N. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcunq; voles. P Y T. Ita sane, & tu vtiq; Men.

M B N.

καὶ ἄμορφα, κβεις πάντα, καὶ λῆρες πολλὰς, ἀμενίωδώς ἀληθῶς κάρωα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῆρὲς ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖστος. ὁ δ' ὑπερὲς αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπερὲς τούτους, Μίδας. ἐκείνους δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἴτα σὲ ὦ κάθαρμα ἢ Ἑλλὰς ἐφρηπτε, ζευγνύτα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν ὀπιδιμουῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξοι μοι κατὰ κόρυς ὅπτις ἐσσι. Αἰα. μνδαμῶς. διαδρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κενάριον, γυναικῆον ὄν. Μένιπ. οὐκ οὐκ ἀλλὰ προσβύζομαι γε πάντως ἀνδρογυνῶν ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ πρὸ σοφούς; Μένιπ. νὰ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὐτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλὼν, ἢ ὅ, τι αὐτὸ ἐθέλῃς. Πυθ. νὰ, καὶ σύ γε ὦ Μένιππι. Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μνη-
 ρός ὄξισος; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρεῖ ἰδῶ, ἔτι σοι
 ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ᾧγαθέ.
 ᾧςτε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδι-
 μον. Πυθ. δὸς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκρῆς δόγματα.
 ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κίων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εξηκτείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτοῦ, Πιττακὴς, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσὶν, ὡς ἔρεξ. Μέν. ἄλυ-
 ποι οὗτοι ᾧ Αἰακὲ μύθοι, καὶ
 φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 σποδοῦ πλέος, ᾧσπερ ἐλκευφί-
 ας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ναις ὅλος ὀξυμηνῶς, τίς
 ὄσπ; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ᾧ
 Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς
 Αἰτνης παρών. Μέν. ᾧ χαλ-
 κίου βέλτιστε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τοῦ κρατῆρας ἐν-
 βάλεις; Εμ. μιλαγχολία
 τίς ᾧ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κινουδοξία,
 καὶ

M e n. Quid? an non
 amplius aureum istud fe-
 mur habes? P y t. Non,
 sed age cedo, si quid man-
 ducabile tibi habet pera.
 ista. M e n. Fabas habet,
 quare nihil hic est, quod
 tu manducare queas. P y.
 Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata atq;
 instituta didici, nempe
 quod nihil hic inter se si-
 miles sunt, fabæ & patran-
 tium testiculi. A e. Porro
 hic Solon est, filius Exe-
 cestidis. præterea ille Tha-
 les, & iuxta ipsos Pittacus,
 & cæteri illi, septem au-
 tem omnes sunt, ut vides.
 M e. Læti hi sunt Aeæce,
 soli atque alacres præter
 cæteros. Sed hic oppletus
 cinere, tanquam subci-
 neticius panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quisnam est?
 A e. Empedocles, M e.
 semicoctus ab Aetna mon-
 te huc profectus. M e n.
 O crateres optime, quid ob-
 secro acciderat tibi, cur
 teipsum in crateres Aet-
 nae iniiceret? E m. In-
 sania quædam, Menippe.
 M e n. Non per Iovem,
 sed inanis quædam gloriæ

affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te confagraré fecerunt, una cū ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commentum istud profuit, depressus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Acæce, ubi locorum tandem est? A. Cum Nestore ac Palamede ille plerunq; nugatur. M. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. A. Vides ne caluum illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A. Si mihi istum dico. M. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S. Mene quæris Menippe? M. Te ipsum S. Quo pacto res Athenis se habet? M. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opionem, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

το

καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κέρυζα. ταῦτά σε ἀπλωδράκωσιν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἄλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὠνησεν. ἐφωράδης γὰρ τιθνείως. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρά ὄσι. Αἰα. μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους ἐκείνος ληρεῖ τὰ πολλὰ. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ὄσιν. Αἰ. ὅρᾳς τὸ φαλακρόν; Μέν. ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν. ὥστε πάντων αὐτὸν εἶναι τοῦτο γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητῆς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Αθῶναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά γε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰς διέσασαί τις, ἄκροι φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς εἶδρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα εἶδρακα δῖμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Αἰγίσιππος, καὶ Πλά-

των

ταὶ αὐτὸς. ὁ μὲν ὑποπνέων
 μύρον, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ
 τυραννοῦς διεραποῦν ἔκμα
 θών. Σωκ. πῶς ἐμοὶ δὲ τί
 φρονοῦσιν; Μέν. εὐδαίμων
 ὃ Σώκρατες ἀνθρώπος εἰ
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὐ
 σι θαυμάσιον οἶονταί ἀνδρα
 γειροῦσθαι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ εἶραι
 τὰ ληθές λέγειν, οὐδὲν εἰδύ-
 τα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτοῦ. οἱ
 δὲ, ἐκφωνεῖσθαι ὄντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι. Μέν. τίς τις ὃ οὐ-
 τοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὃ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κληφίου.
 Μέν. οὐ γὰρ ὃ Σώκρατες, ὅτι
 καὶ ταῦθα μέτῃ πλὴν σιαυτῷ
 τέχνῳ, καὶ ὅκ' ἐλγυρεῖς τῷ
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πη-
 σίον ἡμῶν κατὰκειτο, εἰ δο-
 κῇ. Μέν. μὰ Δί' ὅτι. τὸ Κρεῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἀπεμι, πησιόν οἰκί-
 σαν αὐτῷ. ὅμοια γοῦν οὐκ
 ἐλάττω γιλάσσοις, οἰμωζόν-
 ται

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguenta, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis a-
 dulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quispi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res vniq; pertinet. Om-
 nes itaque te admirabilem
 fuisse virum existimant,
 atque omnia cognouisse
 hæc (decet enim opinor,
 verum hic dicere) cum
 nihil scires. S o c. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationē quan-
 dam, eam rem esse puta-
 bant. M e. Sed quinam
 isti sunt circa te? S o c.
 Charmides, Menippe, &
 Phædrus & Clinix filius
 ille. M e. Euge, Socrates
 quoniam & hic artem tu-
 am exerces, neq; formo-
 sos istos negligis. S o c.
 Quid enim aliud quod
 quidem suavius sit, age-
 rem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si vide-
 tur. M e n. Non, per Io-
 uem. Ad Cræsum enim
 & Sardanapalum redeo p-
 pe illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habiturus ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

res illos audiam. **ΑΒΛ.** Et ego quoque iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur seise. Pleaque autem alia videbis Menippe, quando iterum conueniemus. **ΜΕ.** Ab-eas licet, nam & hxc Aca-ce, vidisse sufficit,

των ἀκούων. **Αἰα.** κα-
γὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυ-
γών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις
ᾔψι δὲ Μένιππε. **Κεν.** ἄ-
πιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ δὲ
Αἰακί.

Menippi & Cerbe- ri,

Μενίππου καὶ
Κερερίου.

Heus Cerbere quando
quidem mihi tecum co-
gnatio quædam interce-
dit, cum & ipse sim canis,
dic mihi per Stygiam pa-
ludem, quomodo se habe-
bat Socrates, cum huc ac-
cederet? Verisimile est au-
tem te, deus cum sis, non
latrare modo, verum etiā
hūmano more loqui, si
quando velis. **ΚΕΡ.** Quū
procul adhuc abesset Me-
nippe, visus est constanti
atq; interrito adire vultu,
perinde quasi mortem ni-
hil omnino formidaret,
tanquam hoc ipsum vellet
ijs, qui procul a specus in-
gressu itabant, ostendere.
verum simulatq; despexit
in hiatum viditque pro-
fundum atq; atrum antri
reces-

Ω Κερερίε, συγγνώμης
γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷός μιν ὁ Σω-
κράτης ὅποτε κατήει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε δι-
ὲν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μύ-
ρον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς
φθέγγεσθαι ὅπότε ἐδέλῃς.
Κερε. πῶς ἔρωδιν μὴ δὲ Μί-
νιππε, παντάπασιν ἐδύ-
κει ἀτρέπω προσώπῳ προ-
σίεναι, καὶ οὐ παύσας δι-
έναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφυῖται τοῖς
ἔξω τοῦ σομίου ἐσώται
ἐδέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυ-
ψεν εἴσω τοῦ χάσματος,
καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κα-
γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐ-
τὸν δακνὼν τῷ κωνεῖρι,
κατέσπατα τοῦ ποδὸς,
ὥσπερ τὰ βρέφη κνώκῃ,
καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδιά αὐ-
δύρετο, καὶ παντῆος ἐ-
γένετο. Μέν. οὐκοῦν σο-
φιστὴς ὁ ἄνθρωπος ὧν, καὶ
οὐκ ἀληθῶς κατιφρόνει
τοῦ πράγματος; Κέρβ. οὐκ.
ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγ-
κῶν αὐτὸ ἐώρα, κατι-
φρατώετο, ὡς δῆδεν οὐκ
ἀκὼν πεισόμενος, ὁ πάν-
τως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυ-
μάζονται οἱ θεαταί. καὶ
ὅλως, περὶ πάντων γε
ἐξ' τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
τῷ ἔχοιμι, ἕως τοῦ σομίου
τολμηροί, καὶ ἀνδρεῖοι.
τάδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος
ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ
δὲ πῶς σοι κατεκλυθέναι
ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὃ
Μένιππε ἀξίως τοῦ γέ-
νους. καὶ Διογένης πρὸς
σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζέ-
μενοι ἐσθίειτε, μὴ δ' ὠ-
δοῦ-

recessum, simulque ego
cunctantem etiam illum
aconito mordens, pede
corruptum detraherem,
infantiū ritu eibulabat suof-
que deplorabat liberos,
nihilque non faciebat in
omnem speciem sese con-
vertens. M e n. Num
igitur fucate sapiens erat
ille, neque vere mortem
contemnebat? C e κ.
Haud vere, cæterum ubi
vidit id esse necesse, auda-
ciam quandam præ se fe-
rebat, quasi vero volens
id esset passurus, quod a-
lioqui volenti nolenti ta-
men omnino fuerat feren-
dum, videlicet, quo spe-
ctatoribus esset miraculo.
Equidem illud in totum
de viris istiusmodi vere
possum dicere, ad fauces
usq; specus intrepidi sunt
ac fortes, porro intus cū
sunt, nihil mollius neque
fragilius. M e n. Cæterū
ego quonam animo tibi
visus sum subijisse specū?
C e κ. Vnus mortalium
Menippe, sic mihi visus
es subire, ut tuo dignum
erat genere, & prior te
Diogenes, propterea quod
neutiquam adacti subie-
ritis,

ritis, aut intrusi, verum
tum ultroque, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

δοῦμενοι, ἀλλ' ἐδειλούσκει
γελῶντες, οἰμῶζεν περιγ-
γείλαντες ἅπασιν,

Charontis & Me- nippi.

Χάρων ὁ καὶ Με-
νίππου. Χάρων.

Redde nautum lceles-
te. M E N. Vociferare, si
quidem isthuc tibi volu-
ptati est Charon. C H A.
Redde, inquam, quod pro
traiectione debes. M E N.
Haudquaquam auferre
quas ab eo qui non ha-
beat. C H A. An est qui-
spiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E. Sit ne
alius quispiam præterea,
equidem ignoro, ipse cer-
te nō habeo. C H A. At-
qui præfocabo te per Di-
tem impurissime, ni red-
das. M E. At ego illiso ba-
culo tibi comminuam ca-
put. C H A. Num ego te
tam longo traiectu gratis
transuexero? M E. Mer-
curius meo nomine tibi
reddat, ut qui me tibi tra-
diderit. M E R. Belle me-
cum agatur per Iovem, si-
quidem futurū est, ut etiā
defunctorum nomine per-
soluam. C H A. Haud o-
mit-

Απόδος ὃ κατάρτατε τὰ
πορθμία. Μέν. βόα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὢ Χάρων.
Χάρ. Ἄποδος φημι ἀνδ'
ὧν σε διεπορθμυσάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χέρ. ἔστι
δέ τις ὅσολόν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχα.
Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ-
τόν πλούτωνα ὃ μισεῖ,
ὥς μὴ ἂποδῶς. Μέν. κα-
γὰρ τὸ ξύλω σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κενόν. Χάρ.
μά τι οὐκ ἔστι περιπλουκὸς
τοσοῦτον πλουτῶ. Μέν. ὁ
Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἂπο-
δέτω, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ερμ. νῆ Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερικτίνειν
τῷ κερῶν. Χάρ. οὐκ ἂπο-
δέτω.

ἐπ' ἑσομαί σου. Μέν. τούτου
γε ἔνεκα νεωλεκήσας τὸ πορθ
μῆιον, παρ' αὐτοῦ. πάλιν ἀλλ'
ὃ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὐτὸν λάβοις;
Χάρ. σὺ δὲ οὐκ ἤδεις ὥς κο-
μίζετο δέον. Μέν. ἤδειν
μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
ἐχέω διὰ τοῦτο μὴ ἀποθα-
νῆν; Χάρ. μόνος οὖν αὐχί-
σεις πρὸ τοῦ ἀπελευθέρου;
Μέν. οὐ πρὸ τοῦ ἀβέλλου. καὶ
γὰρ ἠντλησα, καὶ τῆς κούρης
ἐπιλαβόμενος, καὶ ἐκ κλαίου
μόνος τῆς ἄλλων ὀπίσθ' αὐτῆς.
Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
πορθημῖα. τὸ ὅσον ἀποδύ-
ναί σε δεῖ. οὐ γὰρ δέμις ἄλ-
λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
ἀπάγαγέ με αὐτὸς ἐς τὸν
βίον. Χάρ. χαρὶν λέγεις,
ἵνα καὶ πλεονάζῃς ὅτι τούτῳ
παρὰ τὸν Αἰακὸν πορτλάσω.
Μέν. μὴ ἐνόησ' οὖν. Χάρ.
δείξον τί ἐστι τῆς πόλεως ἔχεις.
Μέν. δέμιον εἰ δέλης, καὶ
τὸν ἑκάτης τὸ δειπνον. Χάρ.
πόθιν τέτον ἡμῖν ὁ Εὐμῆς τὸ
κυῖα ἤγαγες; οἶα δὲ καὶ ἐλά-
κει παρὰ τὸν πλοῦν, τῆς ὀπί-
σθ' αὐτῆς

mittam te. M E N. Quin
igitur vel huius gratia per-
ge, ut facis, nauim trahere,
quanquam quod non
habeo, quinam auferas?
C H A. At tu nesciebas,
quid tibi fuerit adportan-
dum? M E N. Sciebam
quidem, verum non erat.
Quid igitur? num ea gra-
tia erat mihi semper in vi-
ta manendum? C H A.
Solutus ergo gloriaberis te
gratis fuisse transuectum?
M E N. Haud gratis ὁ πρæ-
clare, siquidem & senti-
nam exhausti, & remum
arripui, & vectorū omniū
vnius non ciulani. C H A.
Ista nihil ad naulum, obo-
lum reddas oportet, neq;
enim fas est secus fieri.
M E N. Proinde tu mō
rursus in vitam reuehe.
C H A. Belle dicis, nimi-
rum ut verbera etiam ab
Acaco mihi lucrifaciam.
M E N. Ergo molestus ne-
sis. C. Ostende quid ha-
beas in pera. M E N. Lupi-
num si velis, & Hecaræ cor-
nam. C H A. Vnde nobis
hunc canē adduxisti Mer-
curi? tum qualia garrie-
bat inter nauigandum?
vectorēs omnes irridens,

ac diſterijs inceſſens , v-
nuſque cantillans , illis
plorantibus . M E R C V .
An ignoras Charon quē
virum tranſuexeris , plane
liberum , cuiq; nihil om-
nino curæ ſit . Hic eſt Me-
C H A . Atqui ſi vnquam
poſthac te recepero ? M A .
Si receperis ὁ πρόκληρ ,
ne poſſis quidem iterum
recipere .

Proteſilai & Pluto- nis .

O Domine , ὁ rex , ὁ
noſter Iupiter & tu Cere-
ris filia , ne deſpice pre-
ces amatorias . P L V . Tu
vero quid precaris a no-
bis , aut quis denique es ?
P L O . Equidem Proteſi-
laus ſum , filius Iphichi , pa-
tria Philacenſis , qui cum
reliquis Græcis in expedi-
tione ad Troiam ꝑfectus ,
ac primus omnium cōtra
Ilium pugnando , occiſus
ſum . Precor autem vt di-
miſſus hinc , modicū tem-
poris , in vitam redire de-
nuo permittar . P L V .
Hunc amorē , Proteſilaë ,
omnes mortui amant , ſed
nullus tamen ipſorum po-
tuitur

κατῶν ἀπάντων κατὰ γελῶν ,
καὶ ὀπιπλώπων , καὶ μόνος ἀ-
δων , οἰμωζόντων ἐκείνων .
Εξ . ἀγνοεῖς ὦ Χάρον , ὅποιον
ἄνδρα διενπρόβημεν ὡς ; ἐλευ-
θερον ἀκριβῶς , καὶ δεινὸς αὐ-
τῷ μέλει . οὗτός ἔστιν ὁ Μέ-
νιππος . Χάρ . καὶ μὴν αὖτε
λάβω ποτέ ; Μέν . αὖ λάβης
ὦ βέλινε δις ἢ ἅ αὖ λάβοις .

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος .

Ω δέσποτα , καὶ βασιλεῦ ,
καὶ ἡμέτερε Ζεῦ , καὶ σὺ Δῆμη-
τρος δούγατε , μὴ ὑπερίδῃς
δέησιν ἐρωτικῇ . Πλου . σὺ
δὲ τίνας δέη παρ' ἡμῶν ; ἢ
τις ὢν τυγχάνεις ; Πρωτ .
εἰμὶ γὰρ Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος , συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν , καὶ παρῶ-
τος ἀποθανόντων τῶν ἐπ' Ἰλίου .
δέομαι δὲ ἀφιδεῖς παρὲς ὀ-
λίγον , ἀναβιῶναι πάλιν .
Πλου . τοῦτον γὰρ ἔρωτα ὦ
Πρωτεσίλαε , πάντες νεκροὶ
ἐρωσι . πλὴν οὐδεὶς αὖ αὐτῶν
τίχῃ .

τόχῃ. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῆω Αἰδωνεὺ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεύγα-
 μον ἔτι ἐν τῇ θαλάμῳ κα-
 τάλιπών, ὀρχόμενῳ ὑποπλέ-
 ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ὑποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ὑπο-
 κινᾷει με ὧ δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ ἄν παρὲς ὀλίγον
 ὀφθῇς αὐτῇ, καταβιῶαι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπρε-
 ῖ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήδης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὧ
 δέσποτα. τὸ δὲ παῖγμα ὑ-
 πέρογκον ἔω. Πλου. οὐκοῦν
 πέριμινον. ἀφίξιται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελθεῖν δίσσῃ. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πλὴν διατρίβειν ὧ Πλού-
 των. ἡρέσθης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδῃ, καὶ εἶδα εἶον τὸ ἐρεῖν
 ὅστιν. Πλου. εἴτα τί σε ὀνή-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρούμενον; Πρωτ. εἴμαι
 περὶ σὴν καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥςτις ἀπ' ἐνὸς
 δύν

titur eo P κ ο. At non
 vitam, ὁ Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 uxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq; in
 bellum nauigando profe-
 ctus sum. Deinde infelix
 in egressu nauium, ab He-
 ctore occisus sum. Amor
 itaq; iste uxoris, non me-
 diocriter me, ὁ Domine,
 enecat, voloq; si vel pau-
 lulum ab ipsa conspectus
 fuero, rursus huc descen-
 dere. P λ ν τ. Non bibi-
 sti, Proteσίλαε, aquam Le-
 theam? P κ ο τ. Bibi e-
 quidem, sed hæc res præ-
 ualuit pondere. P λ ν τ.
 Igitur expecta, adueniet
 enim & illa quandoque,
 neq; nunc opus quicquā
 erit, iterum ascendere te.
 P κ ο. Sed moram hanc
 ferre nequeo. Amasti au-
 tem tu quoq; aliquando,
 ac nosti, qualis res, Amor
 sit. P λ ν. Et quid adeo
 iuuabit te vnum diem re-
 uiuiscere? deinde autem
 paulo post eadem hæc lu-
 gere? P κ ο. Spero me et-
 iam illam adducturum es-
 se, ut huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

pies. P L V. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factum est. P R O. At ego in memoriam tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen uxorem reddidistis, & cognatam meam Alcestim, emisistis, Herculi gratificantes. P L. Optaris autem, cum ista nuda atq; deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; au- fugiet, tuq; frustra tantū iter exantlaueris. P R O. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, ut postquam ad lucē peruenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P L. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu vero

δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐδέ μιν ἔχεται ταῦτα οὐδὲ ἐχέτο ποῖσι. Πρω. ἀναμνήσω σε ὁ Πλούτων. Ορφεὶ γὰρ δι' αὐτῶν τρυπῶν τῶν αἰτίαν τῶν Εὐρυδίκῃ παρέδωκε, καὶ ὁμογενῇ μου Ἀλκίῃ παρ- ἐπέμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζο- μεναι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρατῖον γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκεί- νῃ νύμφῃ φανῶσαι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσβλεταί σε, οὗτ' διαγινῶναι δυναμὴν; φο- βήσεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φύζεται σε. καὶ μάτῳ ἔσῃ τοσαύτῳ ὁδὸν ἀνιη- λυθώς. Πέρ. οὐκοῦν ὦ ἀνὴρ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴσσαι. τὸν Ερ- μῶν κέλυστον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ᾗδῃ ὁ Πρωτισί- λαος ἢ καδικόμῃρον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, εἶος ἢ ἐν τοῦ πασσοῦ. Πλού. ἐπεὶ Περσεφὼν σιωδικαί, ἀγαγὼν τοῦτον αὐτὸς, πᾶνσον νυμφῖον. σὺ δὲ μέμ-

μνησθῆς, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam vnum diem
tibi permissum esse.

Διογένης καὶ
Μαυσώλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμᾶσαι ἀξιοῖς; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ
ᾤσινωμῷ, ὅς ἐβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάσης,
ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐρίων.
καὶ νήσους δὲ τινὰς ἑσθ-
γαγόμην, καὶ ἄρτι Μιλή-
του ἐπέβην, μὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας καταστρεφόμενος.
καὶ καλὸς ὢν, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτε-
ρὸς. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Ἀλικαρνασσῷ μνημῆα παμ-
μέγιστον ἔχον ὀπκείμενον,
ἡλικίῳ οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ἔχρησκημένον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον ἐκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου. οἷον
οὐδὲ τῇ εὐρίῃ τις αὖ ῥα-
δίως

Ohe tu Car, quare tan-
dem insolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis omni-
bus anteponare? M A V.
Primum regni nomine ὅ
tu Sinopenfis, quippe qui
Carix imperauerim vni-
uersæ, præterea Lydiam
quoq; gentibus aliquot,
tum autem & insulas non
nullas subegerim, Miletū
usq; peruenerim, plerisq;
Ionix partibus vastatis.
Ad hæc formosus eram
ac procerus, ac bellicis in
rebus præualidus. Postre-
mo, quod est omniū ma-
ximū, in Halicarnasso mo-
numentum erectū habeo,
singulari magnitudine,
quantum videlicet defun-
ctorum alius nemo possi-
det, neq; pari etiā pulchri-
tudine conditum, viris
scilicet atque equis, pul-
cherrimo è saxo, ad viuam
formam absolutissimo ar-
tificio expressis, adeo vt

vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D I O. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per Iouem ob hæc inquā. D I O. Atqui ὁ formose Mausole, neque vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda, siquidem vtraq; pariter tū calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter narib. simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulchrum ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificā quandam apud se structuram habeant, verū quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquā video, nisi forsan illud commodum vocas, quod plus

δίως. οὐ δοκῶ σοι δικάζειν ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; Διοχῆς. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τοῦ βάρει τοῦ τάφου; Μαύτω. νῦν δὲ ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὁ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡμορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινὰ ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνας ἐνεκα τοῦ σὸν κεφάλιον προτιμηθεῖν αὐτοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνοντο, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρέμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσισιμώμεθα. ἰδὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως εἶεν ὀπιδέικνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄσσι. σὺ δὲ ὧ βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πάλιν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μάλα

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πι-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνόνητα οὐκ
 μοι σκῆνα πάντα. καὶ ἰσθτι-
 μος ἔσσι Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσθτιμος ὁ
 ἡγούμενός τε. οὐ γάρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνη-
 μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 εὐδαιμονεῖν ᾔειτο. Διογῆνης
 δὲ καταγιάσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασῶν ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
 δελφῆς κατισκυσσόμενον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χῃ, οὐκ οἶδιν. οὐδὲ γὰρ ἔμι-
 λιν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀρεστῶσι περὶ αὐτῶν κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὲς βίον βεβιω-
 κὼς ὑψελότερον ὅτι Κερῶν αὐ-
 δραποδέσασσι τῷ σοῦ μνῆμα-
 τος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χορείῳ
 κατισκυσσόμενον.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

plus oneris, atq; nos su-
 stines, sub tam ingentibus
 saxis pressus ac laborans,
 MAU. Itane nihil illa mi-
 hi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mau-
 sol^{us} ac Diogenes? DIO.
 Imo haud pares, inquam,
 vir clarissime, nam Mau-
 solus discruciabitur, quo-
 ties earum rerum in men-
 tem veniet, quibus in vi-
 ta florere consuevit, ac
 Diogenes interim cum
 ridebit. Atq; ille quidem
 de suo illo monumento,
 quod est in Halicarnasso,
 memorabit, ab vxore Ar-
 temisia atque sorore pa-
 rato, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpore
 nouit, nunquid habeat
 sepulchrum. Neq; enim
 illi res ea curæ est, verum
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro di-
 gnâ, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorem, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therstiz, &
 Menippi.

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? M. E. Imo quinam fitis, prius arbitror indicandū, nam hoc opinor, scitu est opus. M. I. Nireus ac Therſites. M. E. Vter Nireus vter Therſites, non dum enim vel hoc satis liquet. T. H. E. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarissq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiorem æstimes. N. I. R. Mirum me Aglaia Charopeque prognatum, qui vir pulcherrimus vnus omnib. è Graiis Priameia ad Pergama veni. M. E. N. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem omnibus alijs appareas af-

Ιδοὺ δὴ Μένιππος οὐ-
τοσὶ δικάσει, πότιρος εὐ-
μορφώτερός ὄσιν. εἰπέ ὦ
Μένιππε, οὐ καλλίων σοι
δοκῶ; Μεν. τίς τις δὲ καὶ
ἴσι, πότιρον ὄμαι. χεὶν
γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
ρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν.
πότιρος ὁ Νιρεὺς, καὶ
πότιρος οὐκ ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἡδὲ τοῦτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικαῦτον δια-
φέρεις, ἡλίκων σε. Ομη-
ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
νισιν, ἀπάντων εὐμορ-
φώτατον ὡφότεπών. ἀλλ'
ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψιδνός,
οὐδὲν χείρων ἐφαίνω πᾶ
δικασῆ. ἄρα δέ σοι ὦ Μί-
νιππε, ὄν τινα καὶ εὐμορ-
φώτερον ἡγῆ. Νιρ. ἐμέ γε
τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάρουπος,
ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον
ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γλῶ, ὥς ὄμαι κάλ-
λιστος ἦλθεις. ἀλλὰ τὰ μὲν
ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κεναιόν,
ταύ-

ταύτη μόνον ἄρα διακρί-
νοίτο ὑπὸ τοῦ Θερσίτου
πρηνίου, ὅτι εὐθρυπλον τὸ
σόν. ἀλαπαδὸν γὰρ εὐ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔ-
χεις. Νίρ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὅποιος ἴω, ἐπότε
σωισράτουν τοῖς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ὀνείρατά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐπεῖνα δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νίρ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός ἐμι
ᾧ Μένιππ; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾧδε, καὶ
ἑμμοι ἅπαντες. Θέρσ. ἐμοὶ
μὴ καὶ τοῦτο ἱκανόν,

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

Ἦκουσα ᾧ Χείρων, ὡς
εἶπες ὧν ὀπιθυμίας ἀπο-
θανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππ. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὅρᾳς, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμι-
νος. Μέν. τίς δέ σε
ἔρας

affimilis, porro caluaria
hoc vno insigni à Therfi-
te caluaria dignosci possit,
q̃ tua delicata est ac molli-
cula, quandoquidē isthuc
habes effeminatū ac neu-
tiq̃ viro decorum. N. At-
tamen Homerū perconta-
re, qua specietum fuerim,
cum inter Græcorum co-
pijs militarem. M. E. Tu
quidem somnia mihi nar-
ras, at ego ca-specto, quæ
video, quæq; tibi adsunt
in præsentia, cæterum ista
norunt, qui id temporis vi-
uebant. N. 1. Quid igitur
tandē? an non ego formo-
sior Menippe? M. Neque
tu neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est,
paresq; sunt omnes. T. Mi-
hi quidem vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidem audiui Chi-
ron, te deus cum esses, ta-
men optasse mortem. C.
Vera ista audisti ὁ Me-
nippe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cum mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-
tis

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? C H I. Dicam apud te, virū ne utiquam stultum atque imperitum. Iam mihi desierat iucundum immortalitate frui. M. Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? C H I. Erat inquam Menippe, namq; iucundum vocant, id ego ne utiquā simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū quum ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. vterer, solc, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quadam orbe redirent, atque alijs alia qui vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi pcedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorrem te contulisti? C H I. Haud suaviter Menippe

ἔρος τοῦ θανάτου ἔσχη
ἀνιέρσεν τοῖς πολλοῖς
χρήματος; Χείρων.
ἐγὼ πρὸς σὲ οὐκ ἀσιώ-
τον ὄντα. οὐκ ὡς ἔτι ἢ
δὴ ἀπολαύειν τῆς ἀθά-
νασιαι. Μένιπ. οὐχ ἢ
δὴ ὡς, ζῶντα ὁρᾶν τὸ
φῶς; Χείρ. οὐκ ὡς Μένιπ-
πι. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε
ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀ-
πλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐ-
γὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπο-
λαύων τῆς ὁμοίᾳς, ἡλίου,
φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὥραι
δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
γνώμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑ-
κάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦν-
τα θάτερον θάτερον. ἐπι-
πλήθην γοῦν αὐτῆς, οὐ
γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλ-
λὰ καὶ ἐν τῷ μετασχέειν
ὅλως, τὸ τριπλὸν ὡς. Μέν.
οὐ λέγεις ὡς Χείρων. τὰ
ἐν ᾧ δὲ πᾶς φέρεις,
ἀφ' οὗ προελλόμενος αὐ-
τὰ ἦκεις; Χείρ. οὐκ
ἀλλ' ὡς ὡς Μένιππι. ἢ γὰρ
ἰστοιμίᾳ, πάντῃ δημοτικόν,
καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔ-
χει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ
εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλ-
λως τι, οὐδὲ διπλῶ ὡ-
σπερ ἄνω, οὔτε πηνίῳ
δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδέεις τού-
των ἀπάντων ἐστὶν. Μέν.
ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περι-
πίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς
τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περι-
στῇ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς;
Μένιπ. ὅτι εἰ σὺ ἐν τῷ
βίῳ τὸ ὅμοιον ἀνὴ καὶ ταύ-
τον ἐγένετό σοι προσκο-
ρὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια
ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως
αὐτὸν ἡρώοιτο, καὶ δέησαι με-
ταβολῇ γε ζητεῖν τινα,
καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βί-
ον, ὡσπερ οἶμαι ἀδυνά-
τον. Χείρ. τί οὐκ αὖ πά-
δοι τις ὦ Μένιππε; Μέν.
ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ,
σωμάτων ὄντα, ἀρῆσκειν
καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρού-
σι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρη-
τον οἶναι.

Διαγί-

liquidem æqualitas ipsa
quiddam habet admodum
populare. Nihil autem in-
terest, vtrum in luce quis
agat, an in tenebris. Præ-
terea neque sitiendum est
nobis quemadmodum a-
pud superos, neq; esurien-
dum. sed eiusmodi rerum
omniū egentia vacamus.
M E N. Vide Chiron ne
temetiple in voluas, neue
eodem tibi recidat oratio.
C H. Quamobrem isthuc
ais? M E N. Nempe si il-
lud tibi fastidio fuit, quod
in vita semper iisdem simi-
libusque rebus vtendum
erat, cum hic itidem simi-
lia sint omnia, eundem
admodum parient fastidi-
um. At de integro tibi
querenda erit vitæ com-
mutatio, atque hinc quo-
piam aliam in vitam de-
migrandum, id quod arbi-
tror fieri non posse. C H.
Quid igitur faciendū Me-
nippe? M E N. Illud nimirū,
vt sapiens cum sis, quem-
admodum opior, & vul-
go prædicant, præsentibus
reb. sis contentus, boniq;
consulas quod adest, neq;
quicquam in his esse pu-
tes, quod ferri non queat.

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογένους, Αντισθένης,
καὶ Κράτητος.

Ocium nunc agimus
Antisthenes & tu Crates,
quare, cur, non obsecro
imus deambulatum, recta
ad ingressum & fauces or
ci, ut ibi spectemus eos,
qui descendunt, quinam
sint, & quid quisque eo
rum agat? A N T. Eamus
Diogenes. Etenim specta
culum hoc lucandum fue
rit, videre alios quidem
ipsorum lachrymari, alios
autem ut dimittantur,
supplicare, quosdam au
tem agere descendere, &
quanquam ceruice vrgen
te ac impellente Mercurio
reluctari tamen, & re
supinos obniti nulla ne
cessitate aut commodo
suo. C R A. Ego vero et
iam exponam vobis, quæ
ipse vidi in via, quando
huc descendebam. D I O.
Exponas licet, Crates, vi
deris enim quædam om
nino ritu digna dicturus
esse. C R. Tum alij multi
nobiscum descendebant,
tum vero inter ipsos ma
xime nobiles, Ismenodo
rus ille dives, ex nostris,
&

Αντίδενις καὶ Κράτης,
χολώω ἀγόμεν. ὥστε τί οἱ κ
ἄπιμιν εὐδὴ τῆς καδίδον
παιπατήσαντες, ὁφόμεν
τοῦ κατιόντας οἰοίτινές ἔ
σι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιῇ;
Αν. ἀπίωμιν ὥ Διέγνις.
καὶ γὰρ αὖ τὰ θέαμα ἰδὼν
ἤροιοτο, τοὺς μὲν δακρυ
όντας αὐτῶν ἑρᾶν, τοὺς δὲ
ἠκιστούοντας ἀφιδύωσι.
ἐνίοις δὲ μόλις κατιόν
τας, καὶ ὅπῃ τράχλον
ὠθευῶτος τοῦ Φερμού, ἔ
μως ἀντιβαίνοντας, καὶ
υἱότους ἀντιρείδοντας, οὐ
δὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γεῶ
καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ ἴ
δον, ὅπῃ τε κατήειν κατὰ
πλὴν ἑδόν. Διογ. διήγησαι
ὥ Κράτης, ἔοικας γὰρ τινα
παγγέλοια ἑρῆν. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ
ὅπισσῃ μοι, Ισμενώδωρος τι
ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὤ-
 παρχος, καὶ Οὐρίτης ὁ Ἀμέ-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμενώδω-
 ρος, ἐπιφόνευτο γὰρ ὑπὸ λη-
 σάν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ἐλευσίνα ὅμαι βαδίζων,
 ἔειπεν τι, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ πα-
 ρὰ τὰ νεογνά, ἃ κατελει-
 πόμην, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτῷ ἐπιμέμφετο ὅτι τὸλ-
 μης. ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸ τὰς Ἐ-
 λευθεράς χωρία πανέρεμα
 ὄντα ὑπὸ τοῦ πολέμων, δι-
 δούων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπήγατο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δὲ Ἀρσάκης, γεραίρος γάρ
 ἦν, καὶ νῆ Διὶ οὐκ ἄσιμνος
 πῶς ἔφην ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθιστο, καὶ ἠγανάκτα πε-
 ζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνη-
 θήκει, μὴ πλεονάζει ἀμφό-
 τεραι διαπαρέντις ὑπὸ θρα-
 κὸς τινος πελτασθεῖ, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arsaces Medorum præ-
 fectus, & Armenius Orce-
 tes. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fuerat à la-
 tronibus circa Cithæro-
 nem, quando Eleusinem,
 ut arbitror, proficisceba-
 tur) & gemebat & vulnus
 in manib. præ se ferebat,
 liberos suos paruos, quos
 reliquerat itentidem vo-
 cando, sibi que ipsi ob au-
 daciam succensendo. qui
 cum Cithæronem transis-
 set, ac illa loca circa Eleu-
 teras deserta, ac bellis va-
 stata peragrasset, non am-
 plius quam duos seruos
 secum adduxisset, idq; et-
 iam cum phialas quinque
 aureas, & cymbia quatuor
 secum haberet. Arsaces
 autem (senior enim iam
 erat. & per louem, pro
 Barbarico illo ritu, facie
 non adeo inhonestâ aut
 contemnenda) grauitèr
 ferebat atq; indignabatur,
 quod pedibus incederet,
 volebatque sibi equum
 suum adduci. Nam & e-
 quus vna cum eo mortuo-
 us fuerat, vna plaga am-
 bubus transossis à Thra-
 censi quodam scutato, in
 eo prælio, quod cum rege

Cappadocum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem infesto cursu in hostem se rebatur, longe, ut quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illum transfuerberat. A N. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transfuerberaret? C R A. Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentū habens, Thrax autem vbi pelta obiecta, plagam excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus seipsum transfodigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante, transfoditur, Intelligis
nimis

ὅτι τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸ Καππαδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρτάκης ἐπὶ ἡλαυνῖν, ὡς διηγείτο, πολὺ ὄψιν ἄλλων προὔπιξομένης. ὑποσας δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑποσείνεται τὸν Ἀρτάκου κοντόν. οὗτος δὲ ὑποθείς τὴν σάρισσαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αὐ. πῶς εἶδόν τι, ὦ Κράτης, μὴ πλεγῇ τοῦτο γινέσθαι; Κρά. ἔφατο ὦ Ἀντίδινε, ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλαυνῖν, εἰκοσιπῆχυόν τινα κοντόν προεβλημένος. ὁ Θράξ δὲ, ἵππῃ δὲ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολῇ, καὶ παρήλθει αὐτόν ἢ ἀκωκῇ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σάρισσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. Διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρτάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπάξ, ἄρχεις ὑπὸ τὴν πηνυλῶ. ἔφατο, εἶδόν τι

τι ἔχμετο, οὐ τοῦ ἀνδρός,
 ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον
 τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ
 ὁμῶς, ὁμῶςτιμος ὢν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ἡζίου ἵππου
 κατιέναι. ὁ δὲ γε Οἰ-
 τῆς ὁ ἰδιώτης, καὶ πάν-
 ῃ παλὸς τῷ πόντῳ, καὶ οὐδ'
 ἔσθαι χαμαὶ, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύατο. πάχου-
 σι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μή-
 δοι πάντες, ἐπὶ αὐ-
 τῷ ὅτ' ἵππων, ὥσπερ οἱ
 ὅτι τῷ ἀκανθῶν ὀπισθαινον-
 τες ἀκροποδῇ, μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπεὶ κατα-
 βαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ
 οὐδ' ἐμὴ μὴχανὴ ἀνίσταται
 ἡδύαιεν, ὁ βέλτιστος Εὐμή-
 αράμενος αὐτὸν, ἐκόμε-
 σιν ἄξει πρὸς τὸ πορθμεῖον,
 ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Αὐ. καὶ
 γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ'
 ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λοις, ἀλλ' ἀφ' ἑὶς ἐμώζον-
 τας αὐτοὺς, ποροδραμὼν
 ὅτι τὸ πορθμεῖον, ποροκα-
 τέλαβον χόρσαν, ὥς αὐ-
 τῷ πρὸς πλοῦταιμι. πα-
 ρὰ τῷ

nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed e-
 qui magis hoc opus fue-
 rit. Veruntamen indigna-
 batur ille, quod non am-
 pliore honore, quam cæ-
 teri habebatur, volebatq;
 eques descendere. Oï-
 tes autem, priuatus qui-
 spiam erat, atque admo-
 dum debilis pedibus, quip-
 pe qui neque stare humi,
 nedum incedere vilo mo-
 do poterat. Accidit au-
 tem hoc prorsus Medis o-
 mnibus, vt postquam ab
 equis descenderint, velu-
 ti qui super spinas ingre-
 diuntur, summis pedum
 digitis, vix atque ægre in-
 cedant. Quamobrem,
 cum per seipsum humi de-
 lectus isceret, neque vilo
 prorsum pacto resurgere
 vellet, bonus illi Mercu-
 rius sublatum in se homi-
 nem, ad cymbam vsque
 portauit, ego vero sequēs
 ridebam. ΑΝ. Et ego por-
 ro quando huc descende-
 bam, neq; admiscui me-
 ipsum cæteris, sed reli-
 ctis plorantibus illis, ad
 cymbam accurrendo, præ-
 occupauit mihi locū, quo
 commodius nauigarem.
 Inter

Inter nauigandum vero , alij quidem lachrymabantur , alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. D I O . Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator , ex Piræo & Lampis Acarnan , qui mercenarios milites ductauerat , & Damis diues ille Corinthius , simul descendebant . Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorē Myrtij meretricis seipsum iugularat: Blepsias vero fame miser perijsse dicebatur , & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo , qui talenta cum haberes coaceruata mille , ac ipse in delicijs viueres , annos nonaginta natus, adolescens

ἐὰν τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίων . ἐγὼ δὲ μάλα ἐτιρεπόμεν ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες , τοιοῦτον ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμὲ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανοῖτος , ὁ ἐκ Πειραιῶν , καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνᾶν , ξενάγους ὦν , καὶ Δάμις ὁ πολούσιος ἐκ Κρείνδου συγκατήσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανόν . ὁ δὲ Λάμπις δὲ ἐρωτᾷ Μυρτίου τῆς ἐταίρας , ἀποσφάζας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπισκληκέναι , καὶ ἐδύλου ὥχους ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λιπῆς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκριτον ὅτι τρέπον ἀποθανοί . ἦτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν ὄν, οὐκ ἀδικα μὲν τοι ἑπαθὺς ἐφίλω ὑπ' αὐτοῦ , ὅς τάλαντα , ἔχων ὁμοῦ χίλια , καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνηννηκοντάετης ὦν, ὀκτωκαιδικαῖται γιανίσ-

καὶ τέτταρες ὀβολοὺς παρῆ-
 χεις· σὺ δὲ ὧ ἀκαρνᾶν, ἔστιν
 γὰρ καὶ κείνος, καὶ κατηνᾶτο
 τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίᾳ τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τοῦ μὲν πολέμιους οὐδὲ
 πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸς
 τοῦ ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ
 δακρύων ὀππώδεων, καὶ
 στεναγμῶν, ἐάλως ὁ γιν-
 ναιός. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας
 αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηνῆκε
 φθάσας, πολλὴν τὴν αἰσ-
 χάν, ὅτι χρεῖματα ἐφύλατ-
 τι τῆς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώ-
 σαδαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πᾶν ἐμοί γε οὐ τὴν τυ-
 χούσαν τρεπὼλὴν παρέσ-
 χοντό τε γινόντις. ἀλλ' ἦδη
 μὲν ὅτι τῷ σομῶ ἐσμέν.
 ὑπολέπειν χρὴ, καὶ ὑπο-
 σκοπεῖν πρὸς ἑρῶδιν τοῦ
 ἀφικνουμένους. βαβαί,
 πολλή γε καὶ ποικίλη, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πᾶν
 τοῦ νεογνῶν τούτων καὶ νη-
 πίων.

ti illi quatuor obulos scili-
 cet suppedirabas. Tu verò
 Acarnan, (gemebat enim
 & ille, ac deuouebat Myr-
 tium) quid amorem ac-
cusas, inquam, & non po-
rius te ipsum? qui hostes
 quidē haud vnquam per-
 horrueris, sed te vitro pe-
 riculis offerendo, ante a-
 lios in prælium descende-
 ris. A puella vero vulgari
 illa quidem ac forte ob-
 lata, & lachrymis atq; sin-
 gultibus fictitijs, genero-
 sus ipse tu captus fueris.
 Nam Blepsias quidem ip-
 se sese accusat, ob nimiam
 stultitiam, quod pecuni-
 am videlicet custodierit
 heredibus nulla necessi-
 tudine sibi coniunctis,
 dum in perpetuum victu-
 rum esse vanus ipse se pu-
 tat. Verum mihi quidem
 non vulgarem voluptatē
 præbuerunt tunc lamen-
 tantes isti. Sed iam circa
 fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque à
 longe contemplari adue-
 nientes. Papæ, multi cer-
 te, & varij, omnesq; la-
 chrymantes, præter pul-
 los istos & infantes. Quin
 & ætate nimia confecti

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Istū igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris? Ecubi rex fuisti? M E N. Haudquaquam. D I O. Verum satrapes. M E N. Neque hoc. D I O. Num igitur diues fuisti, ideoque male te habet, quod relictis multis delicijs ac voluptatibus mori coactus fueris? M E N. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitā autem difficilem egi, arundine & linea victum queritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. D I O. Et viuere cupiebas cum talis esses? M E N. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horrendum. D I O. Deliras ô senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

πίων. ἀλλὰ καὶ οἱ παῖδες γε-
γηρακότις ὀδύρον. Τὲ τοῦ-
το; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦ
ἔχει τὸ βίον; τοῦτον οὖν τὸν
ὑπεργηρὸν ἐριδὲς βούλομαι.
τί δακρύεις τηλικούτους ὑπο-
θανόν; τί ἀγανακτεῖς ὡς βέλ-
τις; καὶ ταῦτα, γέρον ἀφι-
γυμνός; ἥπου βασιλεὺς ἦν; αἰ;
Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
λὰ σατυράπης; Πτω. οὐδὲ
τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλού-
της, ἦτα ἀντὶ τοῦ πολλοῦ
ἀλλὰ τρυφῶς ἀπολιπόντα τε-
θναῖναι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγύθεν
ἀμφὶ τὰ ἐπενήκοντα. βίον
δὲ ἀπορὸν ἀπὸ καλάμου καὶ
ὀρυζῆς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν
πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε,
καὶ προσέτι χυλὸς, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα
τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἠθέλεις;
Πτω. ναί. Ἡδὺ γὰρ μὲν τὸ
πῶς. καὶ τὸ τεθναῖναι, δεινὸν
καὶ φρικτόν. Διογ. παραπαί-
εις ὡς γέρον, καὶ μετρητικὸν
πρὸς τὰ χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλι-
κιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί
οὖν

οὐκ ἂν τις λέγει πρὸς τῶν
 νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
 φιλόζωοι εἰσίν; οὐς ἐχρῶν
 διώκειν τὸν θάνατον; ὥς
 τῶν ἐν τῇ γήρα κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῇται, ὥς
 ὑπόδρασιν βουλευόντας, ὁ-
 ρῶν πρὸς τὸ εὐμόιον εἰλου-
 μένους.

Μενίππου καὶ
 Τηρεσίου.

Ω Τηρεσία, ἐὶ μὴ καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
 ται ῥᾷδιον. ἅπασιν γὰρ ἡμῖν
 ὁμοίως τὰ ὄμματα κινὰ,
 μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν.
 τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ
 εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
 ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι
 μὲν τοι μάντις ἦν ἰδὼν, καὶ ὅτι
 ἀμφότερα ἐξ ἡού μόνος ἀ-
 νῆρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν
 ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θε-
 ῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅπο-
 τέρου ἐπεράθης ἠδίοτος τῶν
 βίων, ὅποτε ἀνῆρ ἦν ἰδὼν, ἢ ὁ
 γυναι-

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrepiti isti tantope-
 re vivere capiunt? quos
 decebat ipsam mortem et-
 iam consuetari, tanquam
 remedium quoddam eo-
 rum malorum, quæ secū
 fert senectus? Sed abea-
 mus iam, ne quis & nos
 suspicetur tales esse, qui
 hinc aufugere cupiamus,
 quando circa fauces hic
 nos oberrare viderit.

Menippi & Thire-
 sia.

An vero & cæcus sis,
 Thiresia, non amplius co-
 gnitu facile est. Nobis e-
 nim cunctis atque sunt
 vacui oculi, ac solæ illo-
 rum sedes relictæ: quod
 autem ad cætera attinet,
 non facile dixeris, qui
 Phineus aut qui Lynceus
 fuerit. At vero, quod va-
 tes fueris, & quod utrum-
 que solus teipsum perhi-
 bueris, marem ac fœmi-
 nam, audiris, aliquando
 poëtis, noui. Proinde, per-
 deos, dic mihi utram vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quando fuisti,

an cum foemina? T I K. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominatur quoq; viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus disfidere, neque in foro atq; iudicijs contendere. M B. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genus deplorando commemorat, quā miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerunt enim me versiculi isti Medæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an vero sterilis, & absq; semine vitam illam degisti? T I K. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe. T I K. Verum responde, si tibi molestum non est. T I. Non fui sterilis quidem, sed neque peperitamen. M. Sufficit hoc. Vtrum enim & vuluam habuisses, scire volebam. T I K. Habui scilicet. M B N. Succellu

γυναικείος; ΤΗ. ἀμείνον
 ἢ παρὰ πολὺ ὃ Μένιππε ὁ
 γυναικείος. ἀπαγαγμονέσε-
 ρος γὰρ, καὶ διασπόμενοι τῶν
 ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε
 πολεμεῖν αἰάγκη αὐταῖς,
 οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι,
 οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρει-
 ναι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἔξε-
 τάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκή-
 καας ὃ Τηρεσία τῆς Εὐριπί-
 δου Μιδείας, οἷα εἶπεν, ἐ-
 κλείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὥς
 ἀθλίας οὖσας, καὶ ἀφάρητόν
 τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πό-
 νον ὑφίστασθαι; ἀτὰρ εἰπέ-
 μοι, ὑπέμνησέ γάρ ηἱς τὰ τῆς
 Μιδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἔτι-
 κες ποτὲ ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἡ
 σείρα, καὶ ἄγονος διετέλευ-
 σας ἐν ἐκείνῳ πρὸ βίῳ; Τηρ.
 τί τοῦτο ὃ Μένιππε ἐρω-
 τᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλε-
 πὸν ὃ Τηρεσία. πολλὴν ἀπό-
 κριναι, εἴ σοι ἔραδιον. Τηρ.
 οὐ σείρα μὲν ἦμιν, οὐκ ἔτι-
 κον δ' ὁμῶς. Μέν. ἱκανὸν
 τοῦτο. εἰ γὰρ μή τιαν εἶχες,
 ἐβουλόμην εἰδέναι. Τηρ.
 εἶχον

ἔρχον δηλαδή. Μέν. χρόνον
 δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μῆριον τὸ γυναικῆιον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαδοὶ ἀπε-
 τάθισαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνεφύη, καὶ πάγονα ἔξ-
 ηγεγκας, ἢ αὐτίκα ἐν γυ-
 ναικὸς αἰὲς ἀνεφάνη; Τειρ.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκéis δ' οὐκ
 μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ γὰρ
 ἀπισεῖν ὧ Τηρεσία τοῖς τοι-
 οῦτοις, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάβαν μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε
 δυνάτ' ὄν; εἴτε καὶ μὴ
 παραδέχεσθαι; Τειρ. σὺ
 οὐκ οὐδὲ τᾶλλα πισεύεις
 οὕτω γενέσθαι, ἐπὶ τ' αὖ ἀκού-
 σης, ὅτε καὶ ἐκ γυναικῶν ἐγέ-
 γοντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόγα, ἢ πλὴν
 Δάφνιω, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 ονος θυγατέρα; Μέν. ὡ
 που κακείναις ἐντύχω, εἴ πο-
 μαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ὧ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ
 ᾔδω, καὶ ἐμαντεύου τότε
 ὧ πάτερ καὶ υἱέεον, ἢ ἅμα αἰὲς
 καὶ

cessu autē temporis, vul-
 va ne illa evanuit, & mem-
 brum muliebri obrura-
 tum est, mamillæque ite-
 rum complanatæ, deinde
 virile succreuit, & barbam
 produxisti, an vero repen-
 te ex muliere vir factus
 prodijisti? ΤΙ. Non video
 quid sibi velit interroga-
 tio hæc. Videris autem
 mihi pro dubio habere,
 factum ne hoc ita sit, an
 non. ΜΕΝ. Quidan non
 dubitare, Τηρεσία, de hu-
 iuscemodi rebus conue-
 nit? sed perinde ac fatu-
 um aliquem non perpen-
 sis, fieri ne possint an nō.
 protinus pro veris recipe-
 re? ΤΙ Κ. Tum igitur ne-
 que cætera credis hoc pa-
 cto contigisse, puta quum
 audieris, ut quædam ex
 mulierib. aues factæ sint,
 aut arbores, aut feræ, Phi-
 lomela videlicet aut Daph-
 ne, aut Lycaonis istius fi-
 lia? ΜΕΝ. Quod si quan-
 do & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoque
 scibo. Tu vero, ὁ opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoque
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-

ter & vir & vates didicisti esse? T 1. Vides? ut cuncta ea quæ de me feruntur, ignoras, puta quo pacto & item quandam Deorum diremi, & Iuno visum me priuauit, Iupiter autem in solatium datam ei vaticinandi artem mihi dedit. M. Adhuc ne Tiresia, mēdacijs istis caperis? Sed facis hoc more vatum. Conſuetum enim vobis hoc est, nihil iam ſani dicere.

Aiacis & Agamemnonis.

Si tu, dum furore correptus fuiſti, Ajax, teipſum interfeciſti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid quæſo Vlyſſem accuſas? Ac paulo ante neq; aſpicere ipſum voluiſti, cum veniſſes huc vates conſulturus, neque alioqui dignatus es virum commilitonem ac ſocium, ſed ſuperbe admodum ac grandi incedens grefſu, præteriſti. A 1. Merito Agamemnon enim mihi furoris huius autor exitit, ut qui

καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; Τηρ. ὄρεαι; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἑμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν Διῶν; καὶ ἡ μὲν Ἡρα ἐπὶ ἥρωσέ με. ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ πλὴν συμφορᾶν. Μέν. ἐτι ἔχῃ ὃ Τειρεσία τῶν ἰουσμμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάντις τοῦτο ποιεῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

Αἴαντ' ὃ καὶ Ἀγαμέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὃ Αἴαντ', σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελίσας ὃ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ πρῶτον οὔτε προσέειπας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντεύσόμενος, οὔτε προτεπιεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην, καὶ ἑταῖρον. ἀλλ' ὑπερηπικῶς μεγάλα βαινῶν, παρῆλθες. Αἴα. εἰκότως, ὃ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος

μόνος ἀντιξισταδείς ὅππῃ
 τοῖς ὅπλοις, Ἀγαμ. ἡξίους
 δὲ ἀνάνταγώνιστος εἶναι, καὶ
 ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων ;
 Αἶα. γαί, τὰ γε τοιαῦτα,
 οἰκεία γάρ μοι ὡς ἡ παρο-
 πλία, τοῦ ἀντιφιοῦ γε οὔσα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολλοὶ ἀ-
 μείνους ὄντες, ἀπέπαυσε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχω-
 ρήσατέ μοι ἤμ' ἄθλων. ὁ
 δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔσωσα κινδυνεύον-
 τα κατακικόφθαι ὑπὸ
 ἤμ' φεγγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ου εἶναι, καὶ ὀπτηθειότε-
 ρος ἔχειν τὰ ὅπλα. Ἀγαμ.
 αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γυν-
 ναῖ, πῶς θέτιν, ἢ δέον
 σοὶ πῶς κληρονομίαν ἤμ'
 ὅπλων παραδιδόναι συγ-
 γινεῖ γε ὄντι, φέρυσσα,
 εἰς τὸ κοινὸν κατέδετο αὐ-
 τὰ. Αἶα. οὐκ, ἀλλὰ τὸν
 Οδυσσεά, ὃς ἀντιποιήθη
 μόνος. Ἀγαμ. συγγνώ-
 μη ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν,
 ἀρέχθην δόξης ἡδίστου πράγ-
 ματος, ὥστε οὐ καὶ ὑμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A G. An ve-
 ro dignum censebas te,
 qui absque aduersario,
 & absq; pulvere, ut dici-
 tur, superares omnes? A.
 Quidni? in tali utiq; can-
 sa. Nam armatura ea, co-
 gnationis quodam iure ad
 me pertinebat, cum fra-
 tris mei patruelis certe fue-
 rit. Deinde vos ceteri, qui
 multo quam ille præstan-
 tiores eratis, detrectatis
 certamen, & cessistis mi-
 hi arma. Iste autem Læ-
 rtes filius, quem ego non
 semel in summo periculo
 seruaui, cum iam a Troia-
 nis ppe concideretur, me-
 lior me esse voluit, ac dig-
 nior qui armis illis potire-
 tur. A G. Accusā igitur ὁ
 generose Thetini, quæ cū
 tibi debuisset armorū suc-
 cessionem ac hæreditatē,
 utpote cognato, tradere,
 in medium allata posuit
 ea. A I. Haudquaquam,
 sed Vlyssē, ut qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendum ὁ Ajax est:
 si, homo cum esset, ap-
 petiuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 etiam

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Troianis ipsis iudicibus. A I A. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de dijs aliquid dicere. Vlyssesem igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethōtem præcipitur, sacrilegus autem ille à Chimæra discerpatur, Tyrannus vero iste, Mercuri, iuxta Tityum in longum extensus, arrodendum & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter in campum Elysiū, insulasque beatorum habitate, si ijs, quæ recte ac iuste in vita fecistis. S. Audi ô Minos, nūm tibi iusta dicere videar. M. An ego denuo nūc audiam? an non cōuictus es Sostrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? S. Cōuictus quidem

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσαις. Αἰα. ὁ δὲ ἐγὼ, ἥ τις μου κατεδίκασιν, ἀλλ'. οὐδέ μιν λέγειν τι ποῦ τῆς δειῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν διααίμων ὦ Αἰάμενον, οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττει

Μίνω καὶ Σοστράτου.

Ὁ μὲν ληΐης ὡς Σώστρατος, ἐς τὸν Πυρίφλεγέθοντα ἐμβελήσθω. ὁ δὲ ἱερδούλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαθῆτω. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ερμῇ, παρὰ τὸν Τίτυον ὑπὸ ἀνδρῶν, ὑπὸ τῆς γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς ὅι οἱ ἀγαθοὶ ἀπίτε καὶ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικήτε, ἀπ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τῷ βίον. Σω. ἀκούσον ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοῶ λέγειν. Μιν. νῦν ἀκούσω αὐτοῦ. οὐ γὰρ ὕβριλή λεγέται

ὦ Σώφρασι πονηρὸς ὢν, καὶ το-
σοῦτες ἀπεικλονώς; Σω. ἐλή-
λειγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δι-
κῶς κολαδῆσομαι. Μιν. καὶ
παύ, εἴ γε ἀποτίνῃν τίλῃ ἀ-
ξίαν δίλωμον. Σω. ὁμως ἀπό-
κριναί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
γὰρ τι ἐρήσομαί σε. Μιν. λέ-
γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
πρὸ ἄλλους διακρίνομαι ἤδη.
Σω. ὅποσα ἑώραθον ἐν πρὸ
βίῳ, πότερα ἐκὼν ἑώραθον,
ἢ ἐπεκέλευσθό μοι ὑπὸ τῆς
μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
ρας δηλαδὴ. Σω. οὐκοῦν καὶ
οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πρ-
ηροὶ δακοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη
ὑπερετοῦντες, ταῦτα δεῶ-
μεν. Μιν. ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι
τὰ ποικίλα. Σω. οὐκ τις
ἀναγκαθεὶς ὑπὸ ἄλλου φο-
νύσειεν τινά, οὐ δυνάμενος
ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
νος, οἷον δῆμος ἢ δορυφόρος,
ὁ μὲν δικαστὴς ἢ πρῶτος, ὁ δὲ τυ-
ραννίς, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φό-
νου; Μιν. δῆλον ὥς τ' δι-
κασιῶν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
οὐδέ

dem fui, sed vide, num iu-
ste ob id supplicio afficiar.
M 1. Atq; admodum, si
modo id iustum est, pro
merito quenq; suo poenā
dependere. S o. Attamen
reipōde mihi ὁ Min. Bre-
ue enim quiddam interro-
gabo te. M 1. Dic, sed ne
prolixè modo, quo dein-
ceps & ceteros diiudicare
possimus. S. Quæcunq;
in vita egi, vtrum volens
ea feci, an ita à Parcis ag-
glomeratum mihi fuit? M.
A Parca scilicet. S o. Pro-
inde & boni pariter om-
nes, & nos, qui mali vide-
mur, eadem agimus, dum
illi obsecundamus. M. Ita
profecto, Clotho videli-
cet illi parentes, quæ vni-
cuique iniungit, cum pri-
mum natus est, quæ agen-
da ipsi sunt. S. Si quis igitur
ut compulsus ab alio,
occiderit aliquem, cum
non possit illi contradice-
re, à quo compescitur, ut
verbi gratia, si carnifex,
aut satellites quispiam alter
iudici parendo, alter tyran-
no, quæ nam cædis istius
reum ages? M. Quem ali-
um, nisi iudicē aut tyran-
num. Quoniam neq; ip-
sum

sum gladiū accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S o. Recte sane ὁ Μίνως, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, vtri nam ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptum referendū est? M i. Et qui nūsit, Sostr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quoddam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prosum vi ac necessitate imperata fuere. M i n. Multa,

o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπερεῖται γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν πρὸς τὸν θυμὸν, πρὶν πρῶτως παρασχέντι τὴν αἰτίαν. Σωσ. οὐγὲ ὁ Μίνως, ὅτι καὶ ὀπίδαφιλέων πρὶν παρὰ δέ τις ὑποείλαντος τοῦ διαπρότου, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν κομίζων; τίτις τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργεσίῃ ἀναξαρπίεον; Μιν. τὸν πέμψαντα ὁ Σώπρατι. διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἐστίν. Σω. οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἀδίκῃ ποιεῖς κολλάζων ἡμᾶς ὑπερέτας γεννημένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταπτε, καὶ τούτους τιμῶν καὶ διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἶπεν ἔχεις τίς αὐτὸν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἐστίν, τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὁ Σώπρατι πολλὰ ἰδοὺς αὐτὸ καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἔξιτάζοις. πάλιν ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ὑπολαύσεις
τῆς ἐπερωτήσεως. Διότι οὐ
ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ὑπό-
λυσον αὐτὸν ὦ Εὐερμῆ, καὶ μη-
κέτι κολαζέσω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ τὰ ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾷν τὰ ὅμοια διδάξης.

Μένιππος ἢ Νεκρο-
μαντεία. Μεν.

Ω χαῖρε μέλαθρον,
πόρφυρά δ' ἐσίας ἐμῆς.
ὡς ἀστυρὸς σ' ἐτείδον, ἐς
φάος μελῶν. Φιλῶ. οὐ Μέν-
νιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων;
οὐμινουῖ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
παρὰ βλέπω Μενίππου ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντή;
προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πῶ-
θεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλῶν
γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ηκὼ νεκρῶν
κουθμῶνα, καὶ σκότου πό-
λεως λιπών, ἢ ἄδης χω-
ρεῖς

ὁ Sostrate, & alia videas
licer, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Veruntamē-
tu ex hac quaestione hoc
boni consequeris, quan-
doquidem non prædo so-
lum, verumetiā Sophista
quidem esse videris. Solue
ipsum Mercuri, neue de-
inceps amplius puniatur,
Cæterum illud vide, ne &
cæteros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ve
te lubens aspicio luci red-
ditus. PH 1. Non Menip-
pus est canis? Non her-
cle alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolentia,
clava & lyra, leonis exu-
iæ? Adeundus tamen est.
Salve Menip. vnde nobis
aduenisti? diu est quod in
vrbe non vidimus. M 2.
Adsum reuersus mortuo-
rum è latibulis Foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-
ni

ni manent superis procul.
 P H I. O Hercules clam
 nobis Menippus vita fun-
 ctus est, reuixitq; denuo.
 M E N. Non, sed me ad-
 huc viuum recepit Tarta-
 rus. P H I. Quæ nam cau-
 sa tibi fuit nouæ huius at-
 que incredibilis viæ? M.
 Iuuenta me incitauit, at-
 que audacia, quam pro
 iuuenta haud paululum
 impotentior. P H I. Siste
 ô beate Tragica, & ab
 Iambis descendens, sic po-
 tius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vestis, quæ
 causa tibi itineris inferni
 fuit, quum alioqui neque
 iucunda, neque delecta-
 bilis sit via? M E N. Res
 dilecte grauis me infernas
 egit ad vmbras, Consule-
 rem manes vt vatis Thi-
 resiai. P H I L O N. Ille,
 atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud
 amicos consarcinatis ver-
 sibus. M E N. Ne mireris
 amice, nuper enim cum
 Euripide atque Homero
 versatus, nescio quo fa-
 cto versibus sic impletus
 sum, vt numeri mihi in
 os sua sponte confluant.
 Verum dic mihi quo pa-

στο

εἰς ὧκ' ἵσται δ' αὖθις. Φιλω. ἡ-
 γάκλῃς. ἐλελήθει Μένιππος
 ἡμᾶς ἀποθανὼν, κ' εἴτ' ἔξ ὑ-
 παρχῆς ἀναβιβάσκιν; Μέν.
 ἔκ, ἀλλ' ἔτ' ἐμπνοῦν ἀέθης
 μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰ-
 τία σοι τ' χαλῆς καὶ παραδό-
 ξου ταύτης ἀποδημίας; Μέ-
 νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τ'
 τοῦ πλέον. Φι. παῦσαι μακά-
 ρι τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτως
 πως ἀπλῶς, κατὰ βῆλα ἀπὸ τ'
 ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
 τῆς κάτω πορείας ἐδέχσιν;
 ἄλλως γ' οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδ'
 ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φι-
 λότης χρεῖά με κατήγαγεν
 εἰς αἰδᾶο, ψυχῇ χησόμενον
 θεαίου Τηρεσίαο. Φι. εἴτα.
 ἀλλ' ἡ παραπαίσις, οὐ γ' αὖ
 οὕτως ἐμμέτρως ἐξῆλ' ἰώδης
 πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
 μὴ θαυμάσης ὧς ἐταῖρε, νῆστί
 γ' Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγ-
 γυρόμενος, ἐκ οἷδ' ὅπως ἀνι-
 πλήδιον ἤν' ἐπὼν, καὶ αὐτὰ-
 ματὰ μοι τὸ μέγεθος ὅπ' τὸ
 εἶμα ἐρχέτ'. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχῃ, καὶ τί

ποι-

ποιούσιν ἐν τῇ πόλει ; Φι.
 κερὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
 τῆ ἀρεπάζουσιν, ἐπυρεκοῦσι,
 τοκογλυφεύουσιν, ὁβολοσπασ-
 σιν. Μέν. ἄθλιοι καὶ κακοδαί-
 μονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἐναγ-
 χος κεκύρωτο παρὰ τῆς κά-
 τω, καὶ οἷα κεχειροτόνητο τὰ
 ψήφισματα καὶ τῶ πλουσί-
 ων, ἀλλὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ
 μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν
 αὐτοῦ. Πι. τί φής ; δέδο-
 κται τι νεώτερον τοῖς κάτω
 ποτε τ' ἐνθάδε ; Μέν. γὰρ δὴ
 καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐδέ τις ἐν-
 φέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 οὐδ' τὰ ἀπὸ ξένης ἐξαγορεύ-
 ει, καὶ οἷα τις ἡμᾶς χράσεται
 γραφὴν ἀσιβείας ὅτι τῆ ῥα-
 δαμανθους. Φι. μηδαμῶς ὅ
 Μένιππι πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ
 φθορήσης τῶ λόγων φίλῳ ἀν-
 δρί. πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπᾶν
 ἐρεῖς τά τ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μνημόνον. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ὅτι ἀπὸ τῆς τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ
 πάντῃ ἀσφαλές, πλὴν ἀλλὰ
 σοὺ γὰρ ἐνικαταλημμένον. ἔδο-
 ξε δὴ τὸν πλουσίους τά τας καὶ
 πολυ-

cto res humanæ hic se ha-
 bent in terris ? & quid nā
 in vrbe agitur ? P H I. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius acstitabant, ra-
 piunt, perierant, foeneran-
 tur, vsuras colligunt. M E .
 O miseri atque infelices.
 Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud
 inferos decreta sunt, qua-
 lesque sorte iacti sunt in
 diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pa-
 cto poterunt effugere .
 P H I. Quid ais ? Noui ne
 aliquid apud inferos no-
 stris de rebus decretū est ?
 M E N I P. Per Iouem, &
 quidem multa, verum
prodere non licet, neque
arcana quæ sunt, reuelare,
 ne quis forte nos apud
 Rhadamanthum impiera-
 tis accuset. P H I. Nequa
 quam ὁ Menippe, per Iouem,
 ne inuideas sermiones
 amico. Nam apud homi-
 nem tacendi ignarum,
 & initiatum præterea sa-
 cris edisseres. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & neu-
 tiquam tuta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites istos ac pecunio-
 sos.

fos aurum tanquam Danaen seruantes abstrusum. P H I. ne prius o beate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissime velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. M E N. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, vrgente amico? Ac primum sane tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, & fratrum & sororum nuptias, hæc me Hercle omnia

πολυχημάτων, καὶ τὸ χερσίον κατὰ κλῆσον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας. Φι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὧ γὰρ τὰ διδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν ἂ μάλισ' αὐτὸς ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥ τις αἰτία σοι τῆς καθέδου ἐβλήτε, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἴθ' ἔξῃς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τοῦ ἁξίον θεῶν ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. Μέν. ὑπεργητέον, καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθει τίς, ὅποτε φίλος ἀνὴρ διὰ ζοίτου καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδωμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθιν ἐρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄρτι μὲν ἐν ποσσὶν ὡς ἀκούων Ομήρου καὶ Ἡπόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τοῦ ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἤδη τοῦ θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτοῦ καὶ βίας καὶ ἀρεπάγας καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγού-

ἰούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρ-
 έργως ἐκποιούμην πρὸς αὐτά.
 ἐπεὶ δ' εἰς ἀνδρας τιλεῖν ἡ-
 ξάμην, πάλιν αὖ ἐπταῦθα
 ἤκουον τῆς νόμων τάναντία
 τοῖς ποίηταις κελεύοντων,
 μήτε μοιχεύειν μήτε σατιά-
 ξειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγά-
 λη οὖν καθίστηεν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρῆσαι-
 μὲν ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τὸν δι-
 οὺς αὖ ποτε ἠγούμην μοιχεύ-
 σαι, καὶ σατίζεσθαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὔτ' αὖ τὸν
 νομοθέτα τάναντία τέτοις
 παραινέειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν
 ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δ' διηπό-
 ρου, ἐδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς
 τὸν καλουμένους τέτους φι-
 λосоφους, ἐλχεῖται τε ἐμαυ-
 τὸν καὶ διηθῆναι αὐτῷ χρῆσθαι
 μοι, ὅτι εὐλόουντο, καὶ τίνα ὁ-
 δὸν ἀπλῶς καὶ βεβαίως ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ
 φρονῶν προσήναι αὐτοῖς, ἐλελή-
 θην δ' ἐμαυτῷ ἐς αὐτόν, φασί,
 τὸ πῶς ὅτι τῷ καπνοῦ βιαζό-
 μεθα. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μά-

λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquam vero
 in virilem iam ætatem per-
 uenirem, hic leges rursus
 iubentes audio poetis ad-
 prime contrarias, neque
 videlicet adulteria com-
 mittere, neq; seditiones
 mouere, neq; rapinas ex-
 ercere. Hic igitur hæsitā-
 bundus constiti, incertus
 omnino quo me pacto ge-
 rerem. Neque enim deos
 nunquam putavi mœcha-
 turos, aut seditiones, inui-
 cem fuisse moturos, nisi
 de his reb. perinde ac bo-
 nis iudicassent. Neq; rur-
 sus legumlatores hic ad-
 uersa iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quo-
 niam igitur in dubio erā,
 visum est mihi philoso-
 phos istos adire, atque
 his me in manus dedere,
 rogareq; uti me, utcun-
 que liberet, vterentur, vi-
 tæque viam aliquam sim-
 plicem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio, im-
 prudens profecto, quod
me ex fumo (ut aiunt)
in flammam conijcerem.

Apud hos enim maxime
 dil-

diligenter obseruans summam reperi ignorantiam, omniaque magis incerta, adeo vt præ his ilico mihi vel idiotarum vita iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluprati studere, atq; ad eum scopum vniuersum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse foelicitatē. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigilijs, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumelijsq; obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebra illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acliuem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo vero quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium in uicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum,

de con-

λιστα εὐρισκον ὀπποποῶν τ' ἄγνοιαν καὶ τὴν ὑπερίαν πλείονα, ὥς μοι ἰάχιστα χερσού ἀπέδ' ἔξαιούτοι τ' ἴδωτ' ἴβιον. ἀμέλις, ὃ μὲν αὐτ' παρήνει τὸ παῦ ἡδιδῶς, καὶ μόνον τῆτο ἐκ παλῶς μέλιναι, τῆτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὃ δέ τις ἐμπαλιν, πονεῖν ἰὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ἐυπῶντα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσασεσουῶτα, καὶ λαιδορούμενον; σωεχὲς ὅτ' ἔξα-φωδῶν' τὰ πάνθημα ἐκείνα τ' Ἡσιόδου πρὶ τ' ἀρετῆς ἔπει, καὶ τ' ἰδρῶτα, καὶ τὴν ὅτι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκλεούτο, καὶ ἀδιάφορον οἶοῦ τὴν κτῆσιν αὐτ', ὃ δέ τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τ' πλοῦτον αὐτὸν ἀπιφαίνετο, πρὶ μὲν γὰρ τ' κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅς γε ἰδέας καὶ ἀτόματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀτιμέραι παρ' αὐτ' ἀκούων ἐσαλίων, καὶ τὸ πάντων δ' ἴδων ἀτοπώτα

τον.

τοι, ὅτι οὐκ ἔστιναντιωτά-
 των ἕκαστος αὐτῶν λέγων,
 σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
 θανούς λόγους ἐπορίζετο,
 ὥς μὴτε τῷ διεμὸν τὸ αὐτὸ
 πᾶγμα λέγοντι, μὴτε τὸ
 ψυχρὸν, αἰτιλέγειν ἔχην, καὶ
 ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς, ὥς ὅτι
 αὐ ποτε διεμὸν τι εἴη καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταυτῷ χροῖν, ἀτεχ-
 νῶς οὖν ἐπαχρον τοῖς νυσά-
 ζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι
 μὲν ὀπιεύων, ἄρτι δὲ ἀνα-
 νύων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ
 πολλῶν τούτο ἐκείνων ἀτο-
 πώτερον. πῶς γὰρ αὐτοὺς
 τοῦτους εὐρισκον ὀπιτηρῶν,
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις ὀπιτηδύοντας. πῶς
 γοῦν καταφραεῖν παραι-
 νοῦντας χρημάτων, ἐώρων
 ἀπορίζεχρῶν αὐτῶν, καὶ
 οὐκ ἔτι τῶν διαφερομένων,
 καὶ ὅτι μισθῶ παιδύοντες,
 καὶ πάντα ἐνεκα τούτων
 υπομύοντες, πῶς τε πῶς
 δόξαν ὑποβαλλομένους,
 αὐτῶν ἐνεκα πάντα ὀπι-
 τηδύοντας, ἡδονῆς τε αὐ-
 τῶν

de contrarijs vnaquisque
 quum diceret, inuincibi-
 les admodum & probabi-
 les sermones adfererat, vt
 nec ei qui calidum, nec ei
 qui frigidum idem prorsus
 esse cōtenderent, contra
 quicquam hiscere po-
 tuerim, atq; id, quum ta-
 men manifeste cognosce-
 rem fieri nunquam posse,
 vt eadem res calida simul
 frigidaque sit. Prorsum
 igitur tale quiddam mihi
 accidebat, quale solet dor-
 mientibus, vt interdum
 capite annuerem, inter-
 dum contra abnuerem.
 Præterea quod multo e-
 rat istis absurdus, vitam
 eorum diligenter obser-
 uans, comperi eam cum
 ipsorum verbis præceptis-
 que summo opere pugna-
 re. Nos enim qui spernen-
 dam cēsebant pecuniam,
 auidissime conspexi colli-
 gendis diuitijs inhiare,
 de fœnore litigantes, pro
 mercede docentes, omnia
 denique nummorum gra-
 tia tolerantes. Ij vero qui
 gloriam verbis asperna-
 bantur, omnem vitæ suæ
 rationem in gloriam re-
 ferebant. Voluptatem
 rursum

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoq; spe frustratus, magis adhuc ægre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod vna cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignatus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysterijs aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horum quorpiam dedescensu paciscens, Tiresiam Bæotium consulerem, ab eo que perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quique potissimum ele-

gerit.

χιδὸν ἅπαντας κατηγο-
ρουῦντας. ἰδίᾳ δὲ μὲν τῶν
τῇ προσσημειούμενους. σφα-
λαῖς οὐκ καὶ ταύτης τῆς ἐλ-
πίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυχέ-
ραινον. ἡρέμα παραμυθούμι-
νος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν
καὶ σοφῶν, καὶ σοφῶν δὲ ὅτι συν-
έσει διαβιβασμένων ἀνόντες
τε ἐμὶ, καὶ τὰ λυθὲς ἔτι
ἀγνοῶν περὶ ἐχομαι. καὶ μοι
ποτὲ διαχρυπνοῦντι τού-
των ἔνεκα, ἔδοξεν ἐς βαβυ-
λῶνα ἐλθόντα, διηδυνῶν
τινας τῶν μάγων, τῶν ζω-
ροάστρου μαθητῶν καὶ διαδό-
χων. ἤκουον δὲ αὐτῶν ἐπα-
δαῖς τε καὶ τελεταῖς τίσιν
ἀνίγειν τε τοῦ αἵματος τὰς
ψύλας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐ-
τοὶ βούλοντο ἀσφαλῶς, καὶ ὁπίσω
αὐτῶν ἀναπέμπειν. ἄριστον
οὐκ ἠγούμην εἶναι, παρὰ τι-
νος τούτων διαπραξάμενον
πῶς κατὰβασιν, ἐλθόντα
παρὰ Τίρεσιαν τὸν βοιωτῆα,
μαθεῖν παρὰ αὐτοῦ, ἃ τε
μάντιως καὶ σοφοῦ, τίς ἔστιν
ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὶς ἔ-

λοιπε

λοιτο ὑφρονῶν. καὶ δὴ ἀνα-
πνέησας ὡς εἶχον τάχους,
ἔτρενον ἐν τῷ βαθυλῶνος. ἐλ-
θὼς δὲ, συγγίνομαι τινὶ τῷ
χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
διωπεισῶ. ἢ τέχνῳ πολεῖ
μὴ πλὴν κόμῳ, ἥθειον δὲ
μάλα σεμνὸν καθ' ἑμὴν τοῦ-
τομα δὲ ἡ σὺν τῷ μισροβαρ-
ζάνης. διηθείς ἢ καὶ καθικι-
τούσας, μόλις ἔτυχον παρ'
αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βούλοιστο μισθῷ
καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ,
πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
εἰκοσιν ἅμα τῇ σιελῶν ἀρ-
ξάμενος ἔλουε κατὰ γων ὅπῃ
ἢ ὑφρά τινι, ἔωθεν προσα-
νατέλλοντα ἢ ἥλιον ἔησιν τι-
να μακρὰν ὁπλήγων, ἥς οὐ
σφόδρα καλῆκουον. ὥσπερ γὰρ
οἱ φαῦλοι τῷ ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
ρύκων, ὅπῃ τὸν τι καὶ ἀσα-
φές ἐφθέγγετο, πάλιν ἀλλ' ἐώ-
κη γέ τινος ὅπῃ καλεῖσθαι δαι-
μονας. μὲν γοῶν πλὴν ἡ πω-
δὴν ῥίς αὐτοῦ μου πρὸς τὸ πρὸ-
σωπον ἀποπύσας, ἐπαυήει
πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπάντων
προσ-

gerit. Ac statim quidem
exiliens quam poterā ce-
lerrime Babylonem ver-
sus recta contendit. Quo
quū venio, diuersor apud
Chaldaeorum quendam
hominem certe sapientē,
atq; arte mirabilem, eo-
ma quidem canum, ad-
modumque promissa bar-
ba venerabilem. Nomen
autem illi fuit Mithrobar-
zanes, orans igitur obse-
cranisque vix exoravi, ut
quauis mercede vellet, in
illam me viam deduceret.
Suscipiens vero me vis
primum quidem dies no-
uem ac viginti cum luna
simul incipiens abluit ad
Euphratem, mane solem
Orientem versus perdu-
cens, ac sermonem quem-
piam longam mustitans,
quem non admodum ex-
audiebam. Nam (quod
in certamine præcones in-
epti solent) volubile quid-
dam atque incertum pro-
ferebat, nisi quod quos-
dam visus est inuocare dæ-
mones. Post illam igitur
incantationem ter mihi
in vultum spuens deducit
rursus, oculos nusquam in
obuium quenquam defle-

dicens. Et cibus quidem
 nobis glandes erant, po-
 tus autem lac atque mul-
 sum, & Choaspi lympa,
 lectus vero in herba sub
 dio fuit. At postquam iam
 pręparati satis hac dixta
 sumus, medio noctis silen-
 tio ad Tigretem me fluvi-
 um docens, purgavit si-
 mul, atque absterxit, fa-
 ceque lustravit ac squilla,
 tum pluribus itidem alijs,
 & magicum simul illud
 carmen submurmurans,
 dein totum me iam in-
 cantans, ac ne a spectris
 læderer, circumiens, redu-
 cit domum, ita ut eram,
 reciprocantem, ac reliqua
 noctis parte navigationi
 nos pręparauimus. Ipse
 igitur magicam quandam
 vestem induit, Medorum
 vestis ut plurimum simi-
 lem, ac me quidē his quę
 vides, ornauit, claua vi-
 delicet, leonis exuijs,
 atque insuper lyra. Iussit
 pręterea ut nomen si quis
 me roget, Menippum qui-
 dem ne dicerem, sed Her-
 eulem aut Vlyssē aut
 Orpheum. ΡΗΙ. Quid
 ite ὁ Menippe? neque e-
 nim causam aut habitus,
 aut

προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν
 ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὶν δὲ
 γάλα, καὶ μελίκρανον, καὶ τὸ
 τοῦ χοάσπου ὕδωρ, οὐνὴ δὲ
 ὑπαίθριος ἐπὶ τῇ σάκῃ. ἐπεὶ
 δὲ, ἅλῃς εἶχε τῆς προδια-
 τήσεως πρὸς μέσας νύκτας, ἐπὶ
 τῇ τίγρει αὐτὸν ἀγαγόντ,
 ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ
 σφεινγιστοῖς δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ
 ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τιμῶ
 ἐπρωδῶν ἐκείνῳ ὑποτονθο-
 ρύσας. εἶτα ὅλον με κατα-
 μαγύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα
 μὴ βλαπθῶμι μὴ ὑπὸ τῷ φαν-
 τασμάτων, ἐπανάγῃ εἰς τιμῶ
 οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀνποδίζον-
 τα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλουτῶ
 εἶχομεν αὐτοὺς ἢ οὐκ μαγι-
 κῶ τιν' ἔδωκε πολλῶν, τὰ πολ-
 λὰ εἰοικῶσαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ
 δ' οὕτοις φέρον ἐπισκῦασθαι
 τῷ πύλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
 προσέτι τῇ λόρῃ, καὶ παρὲν-
 λεύτατο, ὡς τις ἔρεται με
 τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσ-
 σία ἢ Ὀρφέα. Φ. ὡς δὴ τέ-
 τῳτε ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συν-
 ἵημι

ἔμμι τίω αἰτίαν οὔτε τ' ἡ-
 μάτος, οὔτε τ' ὀνομάτων. Μέ-
 λιν ἑρδολόν γε τότο, καὶ
 οὐ παρὶ λῶς ἀπὸ ῥήτορος. ἐπεὶ
 γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς
 ἄδου κατεληλυθίσαν, ἡγεῖτο,
 εἴ με ἀπὸ κάστην αὐτοῖς, ῥαδί-
 ως αὖ τ' Ἄϊακος φρουραὶ
 διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
 ελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τρυ-
 γικῶς μάλα παραπεμπόμε-
 νον ὑπὸ τοῦ ἡμέματος, ἦδη δ'
 οὐκ ὤφεσιν ἡμέρα, καὶ κα-
 τεληθόντες ἐπὶ τ' ὀλοαμὲν, πρὶ
 ἀναγωγῇ ἐξ ἰνδόμεθα παρ-
 σκεύας δ' αὐτῶ καὶ σκάφος,
 καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλ-
 λα ὅσα πρὸς τ' τελετὴν χρή-
 σιμα. ἐμβαλόμενοι οὐκ ἄπαν-
 τα τὰ παρὶ σκευασμῶν, οὕτω
 δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνυμέ-
 νοι, θαλερὸν καὶ δακρυχέοντες.
 καὶ μέγχι μὲν τινος ὑπεφρόμε-
 θα ἐν τῷ ὀλοαμῶ ἔτα δ' ἐστὶ
 πλῆστα μὲν ἐς τὸ ἔλος καὶ τίω
 λίμνῃ, ἐς ἣν ὁ εὐφράτης ἀ-
 φανίζει. περὶ αὐθιγὰς δ' καὶ
 ταύτης, ἀφικνούμεθα ἐς τι
 χαλεπὸν ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
 ἀνῆλιν. ἐς δ' ἀποβάτης, ἡγεῖτο

aut nominis intelligo.
 M e n . Atqui perspicuum
 id quidem est . ac neuti-
 quam arcanum ; Nam hi
 qui ante nos ad inferos o-
 lim viui descenderant, pu-
 tauit si me his assimula-
 ret , fore vt facilius Aeaci
 custodias fallerem , atque
 nullo prohibente transi-
 rem , vtpote notior tragi-
 co admodum illo cultu e-
 missus. Iam igitur dies ap-
 paruit , quum nos ad flu-
 men ingressi in recessum
 incumbimus. parata siqui-
 dem ab illo fuerant, tym-
 ba , sacrificia, mulsae, & in
 id mysterium denique
 quibuscunque opus erat.
 Imponentes ergo omnia
 praeparata , ita iam & ip-
 si ingredimur tristes , la-
 chrymisq; implemur ob-
 ortis . Atque aliquanti-
 sper quidem in fluuiio fe-
 rimur , deinde in syluam
 delati sumus , ac lacum
 quendam , in quem Eu-
 phrates conditur . Tum
 hoc quoq; transmissio , in
 regionem quandam per-
 uenimus solam , syluo-
 sam atq; opacam, in quam
 descendentes (praibat
 vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam faciem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, dæmones simul omnes conuocat, Pænas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Umbrarum at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriplegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatu, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem larabar, commouitque sese. At quum ego lyram celerissime correptam pulsassem, cantu statim sopitus

ὃ ὁ Μιθροκαραγάνης βόθρον τὸ
ᾠρῶν ξάμεθα, καὶ τὰ μῦλα ἐσφά
ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βό
θρον ἐσπίεσαμεν. ὃ ὃ μάτος ἐν
τοσοῦτῳ δ᾿ ἄρα καιροῦν ἔ
χων, ἔκ' ἐτ' ἡριμία τῇ φωνῇ,
παμμέτερες ὃ ὡς οἷός τε ἴδῃ
ἀδανκραῶν, δαίμονας τε ὁμοῦ
πάντας ἐπιβῶτο, καὶ ποινὰς καὶ
ἐριννύας, καὶ νυχίαν ἐκάτλι καὶ
αἰπὴν ἰὺν περσιφόνειαν, παρ
μιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα
καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ
σύλλαβα. οὐδὲς οὐὖ πάντα
ἐκεῖνα ἐσαλεύειτο, καὶ ὑπὸ τ' ἐ
πωδῆς τῷ δαφνὸς ἀντὶ ῥῆνυτο,
καὶ ἡ ὕλα κ' ἔκρεβεν οὐδ' ἔρω
θεν ἠκούειτο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑ
περκάτηφες ἴδῃ καὶ πυθραπὸν
ἔδδυσεν δ' ὑπ' ἐνερθεν αἰῶν
ἐνέρων αἰδωνεύς κατεφαίνετο
τὸ ἥδη τὰ πλείεστα, καὶ ἠλίμνη ὃ
ὁ περιφλεγεθων, καὶ ἔπι λούτω
ρος τὰ βασίλεια. κατελθόντες
δ' ὅμως διὰ τὸ χάσματος, τὸ
μὲν Ραδάμαιθων οὐροῦν ἰεθ
νιῶτα μικρῶ δέιν ὑπὸ τὸ δέ
ους. ὃ ὃ κρέβερος ὑλάκησεν
μὲν τοι, καὶ παρὲν κίνησι. ταχὺ
δ' ἔ

δὲ μου κρούσας τὴν λύραν,
 πειραχῆμα ἐποιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐ-
 περαιώθημεν. ὡς γὰρ ἦν πλη-
 ρὴς τὸ πορθμεῖον, καὶ ὁμιωγῆς
 ἀνάπλων. βαυκαλίαι δὲ πάν-
 τες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος,
 ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι
 σωλεβριμῆμος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ
 τινος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δ' οὐκ ὁ βέλσιος Χάρων,
 ὡς εἶδε τὴν λιοντίνην, οἰηθεὶς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐστὶν ἐξ αὐτοῦ καὶ
 διπρόθεμυστέ τι ἄσμενος, καὶ
 ὑποβᾶσι διισήμαινε τὴν ἀτρα-
 πὸν. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ
 προήσθη μὲν ὁ μινθροβαρζάνης, εἰ
 πόμῳ δ' ἐγὼ καλόπιν ἐχό-
 μῳ αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ
 ἀσφοδέλῳ καλὰ φύλον, ἐνθα
 δὴ πεπένοντο ἡμᾶς ἱερεῖς αἱ
 τῶν νεκρῶν αἰσικαί, καὶ ὁ λίσσον
 δὲ ποιοῦντες, παριγενόμεθα
 πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον,
 ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου
 τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. πα-
 ρεστήσαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustum
 erat nauigium, & eiulatu
 certe plenum. Vulnerati
 quippe in eo nauigabant
 omnes, hic femur, ille ca-
 put, alius alio quopiam
 membro luxatus, vique
 adeo, ut multi certe ex
 bello quopiam adesse vi-
 deretur. At optimus Cha-
 ron, quum leonis videret
 exuias, esse me ratus Her-
 culem, recepit, transq; ve-
 xit hibens, tum exeunti-
 bus quoq; nobis monstra-
 uit semitam. Sed quoni-
 am iam eramus in tene-
 bris, præcedit quidem Mi-
 throbarzanes, ego autem
 à tergo continuus illi co-
 mes adhareo, quoad in-
 praturn maximum perue-
 nimus asphodela confi-
 tum, vbi certe circumfu-
 sa vndiq; mortuorum stri-
 dulæ nos sequuntur um-
 bræ. Tū paulo proceden-
 tes longius, ad ipsum Mi-
 nois tribunal accessimus.
 Erat ipse quidem in folio
 forte quodam sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Poenæ, Tortores, mali

Genij, Furiæ. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominûm turba quoduis in vita patramiû, Seorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspícimus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autem noui quidam atque admirabiles rhetores. ΡΗΙ. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne isthuc quidem te pigreat dicere. ΜΕΝ. Umbras ne vnquam istas nobis, quas opposita soli reddant corpora? ΡΗ. Omnino quidem igitur. ΜΕ. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his digna admodum fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύτῃ μακρῇ δευδμήοι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνόδοσκοὶ καὶ ἱελῶναι, καὶ κβλαπτεῖς, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὁμιλος πάντα κυκλώνων ἐν τῷ βίῳ. χωρεῖς δὲ οἷτε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσήσαν, ὄχλοι, καὶ πορογάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιδὸν ἑκαστος αὐτῶν καὶ κέρακα διτάλαντον ὅτι κείμηντες. ἐφεσώτερες οὖν ἡμεῖς, ἐρωσμέν τε τὰ λογόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγέρουν δὲ αὐτῶν κωνοὶ τινες καὶ παράδοξοι ξήτορες. ΦΙ. τίς οὗτοι πρὸς δίδς; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένιπ. οἶδά σου ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένης σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙ. πάντων οὖν. Μέν. αὗται τοίνυν ἐπιδάμνουν ἀπαύωμεν, κατηγοροῦσά τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τῷ βίῳ, καὶ σφόδρα τινες αὐτῶν ἀξιόπιστοι

δικαῖσιν, ἅτι ἐπὶ συνοῦσαι,
 καὶ μηδέ ποτε ἀφιστάμεναι τῶν
 σωμάτων. ὁ δ' οὐκ Μίνως
 ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 πιμπιν ἑκάστον ἐς τὸν τ' ἀσπεί-
 ρων χώρον, δίκην ὑφείζοντα
 κατ' ἐξίαν τῆς τιτολημκεί-
 ρων, καὶ μάλα ἐκείνων ἡ-
 πίετο τῆς ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
 ἀρχαῖς τιτυφωμένων, καὶ
 μονονουχὶ καὶ προσκυνοῦντι
 σεμνύνων. τίς τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῷ, καὶ τίς
 ὑπεροψίαν μυσσάμενος, καὶ
 ὅτι μὴ ἐπέμνητο, θνητοὶ τε
 ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀβαν-
 δῶν τιτυχηκότις. οἱ δ' ἀπο-
 δυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
 να πάντα, πλούτου λέγω καὶ
 γλῆς, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ
 κάτω νινευκότις, παρὰ ἡμέ-
 ραν, ὥσπερ τινα ὄνηρον ἀνα-
 πιμπαζόμενοι τῷ παρ' ἡμῖν
 εὐδαιμονίαν. ὥς ἐγωγε
 ταῦθ' ὄρων, ὑπερῆχαιρον, καὶ εἰ
 τίνα θνωρίσαιμι αὐτῷ, προσκύνων
 αὐτῷ ἡσυχῇ πως ὑπερίμνησκον,
 οἷος ὡς παρὰ τῷ βίον, καὶ ἡλίκον
 ἐφύσαστό τι, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
 ἔωθιν

tur, utpote nobiscum ver-
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo-
 ribus. Minos igitur curio-
 se quemlibet examinans,
 impiorum relegabat in cœ-
 tum, pœnas ibi sceleribus
 suis dignas luiturum. In
 hos præcipue tamen
 incenditur, quos opes dum
 viuerent, ac dignitates in-
 flauerant, quique adorari
 se fere expectabant, ni-
 mirum breui perituram
 eorum superbiam fastum-
 que detestatus, quippe
 qui non meminissent mor-
 tales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia
 consequutos. At nunc
 splendida illa exuti om-
 nia, diuitias, inquam, ge-
 nus, munia, nudi ac vul-
 tu demisso steterunt, tan-
 quam somnium quoddam,
 humanam hanc felicitatem
 recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni-
 mis quam delectatus fue-
 rim. Et si quem eorum for-
 te agnoueram; accedens
 quicquid aliquo modo sub-
 monui, qualis in vita fue-
 rat, quantopereque fue-
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius

obfidentes, pulsi interim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus aut versicolor, foelices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramue porrigens, permetteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliae tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimærae alligatum absoluit à pœna, asserens illum cruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus ho-

minum

ἔωθεν ἐπὶ τῷ πορθύων παρὰ-
 στήσαν, τῷ πορόδον αὐτῷ πε-
 ρμόνιες, ὠθοῦμενοί τε καὶ ὑπο-
 κλόμενοι πρὸς τὸ οἶκόν. ὃς μὲν
 αὖ ποτὶ ἀναίειλας αὐτοῖς
 πορφυροῦς τις, ἢ περὶ χρυσοῦς
 ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας
 ὦστο καὶ μακαρίους ὑποφαίνεν
 τοὺς προσεπόντας, ὡς τὸ εἶδος
 ἢ τὸ δέξιαν πορεύων δοῖν κα-
 ταφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν εὖν ἡνίων
 το ἀκούοντες. πρὸς δὲ Μίνωι
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη
 δίκη. τῷ γὰρ τοι σικελιώτις
 Διονύσιον πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑ-
 πέρβη Δίῳνος καὶ ἡγορεθέντα,
 καὶ ὑπὸ τῷ σοῦ καταμαρτυρη-
 θέντα, παρελθὼν Ἀρείσιππος
 ὁ κυρηναῖος (ἀγοῦσι δ' αὐτῷ
 ἐν τιμῇ, καὶ δυνάει) μέγιστον ἐν
 τοῖς κάτω) μικρὰ δὲ τῇ
 χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυ-
 σεν τὴν καὶ ἀδικίαν, λέγων πολλοῖς
 αὐτῷ τῷ πεπαιδευμένῳ πρὸς
 ἀρετῆς ἡμέας δέξιον. ὑπο-
 σάντες δὲ ὅμως τῷ δικαστηρίῳ
 πρὸς κολασήριον ἀφικνούμε-
 θα, ἔνθα δὲ ὧ φίλοι πολλὰ καὶ
 ἐλεῖν δὲ ἢ ἀκούσαι καὶ ἰδεῖν.
 μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόβος
 ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῷ ὅπῃ τῷ πυ-
 ρὸς ἐπιωρύνων, καὶ σφέλαι καὶ
 κύφωνες καὶ βοχοὶ, καὶ ἡ χίμαι-
 ρα ἐσπάρετο, καὶ ὁ κέρβερος
 ἐδάδαπε. ἐκολάζοντο δὲ ἅ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι,
 σαφάπαι, πένητες, πλούσιοι,
 πτωχοί. καὶ μετέμελε πᾶσι τῷ
 τιτολμηδῶν. ἐνίους δ' αὐτῷ
 καὶ ἐγνωρίσαμ' ἰδόντες, ὅπρ-
 σοι ἦσαν οὗ ἑναγχυσ τιτε-
 λευήκοτων. οἱ δ' ἐνικαλύπτον
 το, καὶ ἀπὸ σφέωντο. εἰ δ' καὶ
 ποροβλέποιεν, μάλα δουλο-
 περιπές τι καὶ κολακευτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἱ βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ὑπὸ τῇ παρὰ τῷ βίον.
 τοῖς μὲν τοῖς πένησι ἡμετέραν
 τῷ κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν κακῆϊνα εἶδον τὰ
 μυθώδη, τῷ Ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τῷ φρύγα Τάν-
 ταλον χαλεπῶς ἐχρῖνα, καὶ τῷ
 γηγῆν Τιτυὸν, ἡράκλειος ὀ-
 σος; ἔκετο γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἀγροῦ. διελθόντες δὲ καὶ
 τάτες, ἐς τὸ πεδίον ἐσάλλο

μεν.

minum in igne flagranti-
 um, tum rotæ & tormen-
 ta, carenæ, Cerberus la-
 cerat, & Chimæra dila-
 niat, cruciabanturq; pa-
 riter omnes captivi, re-
 ges, præfecti, pauperes,
 mendici, diuites, & iam
 scelerum omnes pœnite-
 bat. Et quosdam quidem
 eorum, dum intuemur,
 agnouimus, videlicet qui
 nuper è vita discesserant.
 At hi se prudentes tum oc-
 culebant, nostrosq; sub-
 trahebant aspectui, aut si
 nos aliquando respicie-
 bant, id seruiliter admo-
 dum abiectione facie-
 bant, atque hi quidem
 quam olim putas, onero-
 si fastuosique in vita? At
 pauperibus malorum di-
 midium remittebatur, &
 quum interquieuisissent,
 denuo repetebantur ad
 pœnam. Sed illa quoque
 quæ fabulis feruntur, aspe-
 xi, Ixionem, Sisyphum,
 Phrygiumque graui-
 affectum Tantalum, ge-
 nitumque terra Ti-
 yum, Dij boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrum oc-
 cupabat. Hos tandem
 prætereuntes, in campum

venimus Acherusium,
 inuenimusque ibi semide-
 os, heroidasque & aliam
 simul mortuorum turba,
 in gentes tribusque dispo-
 sitam, alios quidem ve-
 tulos quosdam ac marci-
 dos, atque (vt Homerus
 ait) euanidos, alios ve-
 ro iuueniles, & integros,
 & hoc potissimum ob il-
 lam condiendi efficaciam
 Aegyptios. Verum dig-
 nolcere quemlibet haud
 proclive fuit, adeo nu-
 datis ossibus omnes erant
 inuicem simillimi, nisi qd'
 vix tandem eos diu inten-
 dentes agnouimus. Quip-
 pe conferti confidebant
 obscuri atque ignobiles,
 nullumque seruantes am-
 plius pristinae formae vesti-
 gium. Cum igitur multi
 simul ossei consisterent,
 inuicem omniao similes,
 qui terrificum quiddam
 per cauos oculorum or-
 bes transpicerent, dentes-
 que nudos ostenderent,
 haesitabam certe mecum,
 quonam signo Therfitem
 à Nireo illo formoso dis-
 cernerem, aut mendicum
 Irum à Phæacum rege,
 aut Pyrrhiam coquum
 ab

μῦν, τὸ ἀχέρουσιον, εὐρεῖσκο-
 μὲν τε αὐτόθι καὶ ἡμιθέους
 τε καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ ἑλ-
 λον ὁμίλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαλομβήσας, τοὺς μὲν
 παλαιούς τινες καὶ εὐρεῖσιων-
 τας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, εὐ-
 μενήνοους. τοὺς δὲ νεαλεῖς καὶ
 σωτῆσιν καὶ μάλα τὰς
 αἰγυπτιῶν αὐτῶν διὰ τὸ πο-
 λυαρκέες τῇ ταριχείας, τὸ μὲν
 τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ
 πάντῃ τι μὲν ἔξῃδιον. ἀπάντες
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισιν γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν δὲ σέων ἱεῖς μνησθέντων,
 πλεὺς μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
 ναθεωρουῦντες αὐτοὺς ἐγινώ-
 σκομεν. ἔκλυτο δὲ ἐπ' ἀλλή-
 λους ἀμυροὶ καὶ ἀσσημοὶ, καὶ οὐ-
 δὲν ἔτι τῇ παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν
 ταῦτάς σκελετῶν κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ
 διάκεινον δειγερότων, καὶ ἱμε-
 νῶς τοὺς ὀδόντας προφανέον-
 των, ἡπέρουσι παρὸς ἑμαυτῶν, ὅτι
 ἴνι διακρίναίμι τῷ Θεοσίτην
 ἢ τῷ καλῷ Νιρέως, ἢ τῷ με-
 ταίτιμι Ἰρον ἢ τῷ Φαίάκων
 βασι-

Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ' μάλ' ἔ-
 ρον ὑπὸ τ' Ἀγαμέμνονος· οὐδ' ἔ-
 ρ' ἔτι τ' παλαιῶν γνωρίσμα-
 των αὐτοῖς παρέμεινεν. ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὁσ' αὐτῶν, ἀδύλα καὶ
 ἀνέπιγραφα, καὶ ἔσ' οὐδενὸς
 ἔτι διακρίνει· δυνάμειν. τοι
 γάρ τοι ἐκείνα ὁρῶντι, ἐδόκει
 μοι ὅτ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 τινι μακρᾷ προσοικέναι,
 χορηγεῖν δ' καὶ διατάττειν ἕκα-
 στα ἢ τύχην, διάφορα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπυλῆσι χόματα
 προσάπτουσα. τ' μὲν γὰρ λαβοῦ-
 σα ἢ τύχην, βασιλικῶς δι-
 σούσῃ, τιάρῃσι ὀππῆϊστα, καὶ
 δορυφόρους παραδύουσα, καὶ τ'
 κεφαλῇ σέψασα τῷ διαδή-
 ματι. τῷ δ' οἰκέτε χῆμα πε-
 ριέθηκε, τ' δέ τινα καλὸν εἶναι
 ἐκίστησι, τ' δ' ἄμορφον καὶ ἡ-
 λῶν παρσένουσι παλοδα-
 πῶν γὰρ ὅμαι δεινὸν ἡμέτερον
 δέειν. πολλὰ γὰρ διὰ μέσης
 τ' πομπῆς μέλλεσθαι τὰ ἐνίων
 χόματα, ἐκ' ἐῶτα ἐς τέλος δι-
 απομπεύεται, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφέσσασα, τ' μὲν
 Κρηῖτον ἠνάγκασε τ' τ' οἰκέ-
 τε καὶ ἀχμυλώτε σκευὴν ἀ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum in-
 diciorum eius permanse-
 runt, sed ossa fuerunt in-
 ter se similia, incognibi-
 lia, nullis inscripta titulis,
 nullique vnquam digno-
 scenda. Hæc igitur spe-
 ctanti mihi, ~~personis ho-~~
 minum vita pompæ cui-
 priam longæ videbatur cui
 præsit ac disponat quæq;
 fortuna, ex his qui pom-
 pam agunt, diuersos va-
 riosque cuiq; habitus ac-
 commodans. Alium siqui-
 dem fortuna deligens, re-
 gijis ornat insignibus, &
 tiaram imponens, & sa-
 tellites addens, & caput
 diademate coronans. Ali-
 um serui rursus ornatum
 induit, hunc formosum
 effigiat, hunc deformem
 atque deridiculum fingit,
 nam omnigenum, vt opi-
 nor, debet esse spectaculū.
 Quin habitus quorundā
 plerunque in media quo-
 que pompa demutat, ne-
 que perpetuo eodem finit
 ordine cultuq; progredi,
 quo p'dierant. Sed ornatu
 cōmutato, Cræsum qui-
 dem coëgit serui captiuiq;
 vestes induere, Mændri-
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit vi-
ti, verum ubi iam pompæ
tempus præterijt, appa-
ratum quisq; restituens,
& cum corpore simul ex-
utis amictu, qualis ante
fuit, efficitur, nihilo à vi-
cino differens. Quidam
tamen ob inscitiam, quū
suos fortunæ cultus exi-
git, ægre ferunt atque
indignantur, tanquam
proprijs quibusdam bonis
priuati, ac non potius a-
lienis, quibus paulisper v-
tebantur, exuti. Quin in
scena quoq; vidisse te ple-
runque puto histriones
istos tragicos, qui (vt fa-
bulæ ratio poscit) modo
Creontes, modo Priami
fiunt, aut Agamemnones.
Idemq; (si fors tulerit) pau-
lo ante tam grauitur Ce-
cropis aut Erechthei for-
ma imitatus, paulo post
seruus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iam finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens à

crepi-

ἀναλαβὴν, τῷ Μαυρίδῳ τῷ
ὡς ἐν τοῖς οἰκείαις πομπύ-
οντα, τῷ Πολυκράτους τυραν-
δα μετενέδῃσι, καὶ μέλει μὲν
ἴσως εἶασι χεῖρας ἰὼ χήματι,
ἐπεὶ δὲ δὴ οἱ τῷ πομπῆς καὶ
παρέλθῃ, τὴν καὶ ταῦτα ἕκαστος
ἀποδύς τῷ σκηνῇ, καὶ ἀποδυσά-
μῳς τὸ χήμα μὲν τῷ σώματος,
ὡς περὶ τῷ γίγνῃ μὴδὲν
τῷ πλησίον διαφέρων ἔνιοι δὲ
ὡς ἀγνωμοσύνης, ἐπεὶ δὲ ἀ-
παίλῃ τῷ κόσμον ὅπως αἶσα ἢ
λύχη, ἀχθονταί τε, καὶ ἀλῶνται
σιν, ὡς περὶ οἰκείων τινῶν στερ-
κόμενοι, καὶ οὐχ ἂν πρὸς ὀλίγον
ἐχέσασιν ἀποδιδόντες. οἱ μὲν
τῷ καὶ τῷ ὅτι τῷ σκηνῆς πολλὰ κί-
εωρακέναι τῷ βαλκόνους ὑπο-
κρίταις τέτρες πρὸς ταῖς χεῖρας
τῷ δαμάων, ἀεὶ μὲν Κρέοντα,
ἐνίοτε τῷ Περικλέους ἱστορῶν
ἢ Ἀλαμέμονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ
λύχη μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σιμνῶς, τὸ τῷ Κέκροπος ἢ Εὐρεχ-
θῆως χήμα μιμητὰ μῶς, μὴ
ἐλίσσον οἰκείης προῆλθεν ὑπὸ τῷ
παικτῇ κεκλευτῶς, ἥδη τῷ
πέραις ἐχθρὸς τῷ δαμάων, ἀ-
ποδυσάμῳς ἕκαστος αὐτῷ τῷ

ἔχουσιν ἐκείνην ἐδῆται,
 καὶ τὸ πρῶτον περὶ ἀποθέματος,
 καὶ καταβάς ἀπὸ τῆς ἐμβατῆς, πέ-
 νης καὶ ταπίνος περιέρχεται, ὅτε
 ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀβέως, οὐδ' ἔ-
 Κρέων ὁ Μινοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
 λος Χαριχλέους συνιστὴς ὀνο-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θιω-
 λείτονος μαραθώνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων παράγμα-
 τὰ ὄντι, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἐ-
 δοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ δ' ἔτι πολλοὶ λαοὶ τὰ-
 πτω καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ὀπίσθια μνημεῖα, οὐδὲν τι-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
 ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μέν. ληρὴς ὦ
 ὄντα, εἰ γὰρ ἐθιάσω τὸ Μαντω-
 λὸν αὐτῶν, λέγω δ' ὅτι καὶ ἄρα, τὸ
 ἐκ τῶν τάφου περιβόητον, εὖ οἶ-
 δα, ὅτι ὅτε αὐτὸν ἐπὶ σὺν γελαῶν,
 οὕτω ταπίνως ἐξέριπτο ἐν πα-
 ραβύτῳ σου, λαοφάγων ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τῶν
 μνημείων, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 τὸ τηλικούτον ἄχθος ὀπίσθι-
 ούμενος. ἐπεὶ δ' αὖ γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ

Αἰά-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon ille
 Atreo prognatus, aut Cre-
 on Menœcei filius, sed Po-
 lus filius Chariclei Sunien-
 sis, aut Satyrus filius Theo-
 gitonis Maratonius. Sic
 se mortalium res habent,
 quemadmodum mihi tū
 spectanti videbantur. P H.
 Dic mihi Menippe isti
 qui magnificos altosque
 tumulos habent, super
 terram, & columnas ima-
 gines, titulos, nihilonē
 sunt apud inferos plebeis
 quibuslibet umbris ho-
 noratiores? M E N I P.
 Nugaris tu quidem, nam
 si vidisses Mausolum, Ca-
 rem illum dico pyramide
 celebrem, sat scio, nun-
 quam ridere desisisses, ita
 in antrum quoddam ab-
 strusum despectim abieci-
 est in reliqua mortuorum
 turba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, ὁ ἀνικε, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseq; ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hosce nostros, satrapasq; vidisses apud eos medicantes, & aut salamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quæ admodum contumelijs à quovis afficiantur, atque in fabiem cædantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darius, ac Polycrates. P H I. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates aurem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? M E N I P. Socrates profecto etiam ibi obuerlatur, omnesq; redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlyss.

Αἰακὸς ὑπερμετρήσῃ ἐκάστῳ τὸ τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλεον ποδὲς, ἀνάγκη δὲ ἅπαντα κατακείσθαι, πρὸς τὸ μέγιστον σωισαλμύρον. πολλοὶ δ' αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθείασα τοῦ παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σαράπας, πωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταρεχοπωλοῦντας ὑπὲρ τῆς πωλείας τὰ πρῶτα διδάσκειν τὰς γέμας, καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων ὑβρίζοντο, καὶ κατὰ κόρενται παρομύρους, ὥστε τὰνδρα πόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν μακεδόνα ἐγὼ θειασάμενος, οὐδ' ἐκράτειν ἐμαυτὸν δυνατὸς ὡς εἰδείχθη δέ μοι ἐν τῷ νιδίῳ τινι, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαβὰ τῶν ποδημάτων. πολλοὺς δ' καὶ ἄλλους ὡς εἰδὲν ἐν ταῖς τριόδοις μεταίτουντας, ἔεργας λέγω, καὶ Δαρειοῦς καὶ Πολυκράτους. Φιλ. ἄτοπα δινγὴ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δ' ὁ Σωκράτης ἐπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κείνους ἐείχε, διελέγ-

διλέγων ἅπαντας, σωῖναι
 δ' αὐτὰ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δουσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μὲν
 τοι ἐπιφύσῃσι αὐτὰς, καὶ διω-
 δήκῃ ἐκ τ' φαρμάκοποιας ἰα-
 σκέλη. ὃ δ' βέλινος Διοχῆος
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ
 τῷ ἀστυρίῳ, καὶ Μίδα Ἰωφρευ-
 γί, καὶ ἄλλοις τισὶ τ' πολυτε-
 λῶν ἀκούων, ὃ οἰμωζόντων αὐ-
 τῶν, καὶ τ' παλαιὰν ἰσχὺν ἀ-
 ναμίσθουμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρ-
 πεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 τακείμερος, ἀδὲ μάλα τρα-
 χεία καὶ ἀπνηεῖ τῇ φωνῇ, τὰς
 οἰμωγὰς αὐτ' ὀπταλύπων,
 ὥστε ἀνιάδης τὸν ἄνδρα καὶ δι-
 ασκέπτειν μετοικεῖν, οὐ φέρον
 τὰς τ' Διοχῆος. Φι. ταυτί μὲν
 ἱκανῶς. τί δ' ἰδὲ ψήφισμα ἦν,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶ-
 νος καὶ τ' πλουσίων; Μέν. εὖτε
 ἔσμεν νῆσαι. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
 περὶ τούτου λέγειν προθέμενος,
 ὡς πολλὸν ἀπεπαρήβην τοῦ
 λόγου. διατρίβοντος γὰρ μου
 παρ' αὐτοῖς, πορὺθεισαν οἱ
 ἀφ' ὧν ἐκκλησίαν περὶ
 τῶν

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intume-
 scunt exhausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vicinus
 Assyrio, Midæque Phry-
 gio, atque alijs item plu-
 ribus ex istorum sumptuo-
 forum numero manet,
 quos quum eiulantes au-
 dit, veteris fortunæ ma-
 gnitudinem recogitantes,
 & ridet & delectatur, ac
 supinus cubans vt pluri-
 mum cantat, aspera nimis
 atque iucunda voce illo-
 rum eiulatus obscurans,
 adeo vt id ægre ferentes,
 nec Diogenem ferre va-
 lentes, de mutanda sede
 deliberent. P H I. De his
 iam satis quidem, cæterū
 quod nam illud decretum
 est, quod initio dixeras
 aduersus diuites esse san-
 citum? M E N. Bene ad-
 mones, nescio enim quo
 pacto, quum hac de re
 dicere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionem aduocauerunt
 his videlicet de rebus quæ
 in

in commune conduceret. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curia populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cū alijs sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerū statu quinquies ac vicies decē annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; à pauperibus agi-

τῶν καὶ τῶν συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συμπέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, αὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς τῷ ἐκκλησιασῶν, διωκθῆναι μὴ οὐκ καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὰ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῷ κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναγὰς τις τῶν δημαγωγῶν αὐτὸν ψήφισμα τοιοῦτον.

Ψήφισμα.

Ἐπεὶ δὴ πολλὰ καὶ παρὰ νόμα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρεπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῷ πονήτων καταφρονουῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, ταῖς δὲ ψυχαῖς ἀναπεμφθεῖσας αὐτὰς εἰς τὸ βίον, καταλύειν εἰς πένθονους, ἄλλοις αὖτε πάλαι τοιοῦτον διαγάζωσι μυριάδας ἐκ τῶν πέντε καὶ εἰκοσιν, ὅσοι ὅσων γινόμενοι, καὶ ἀχθοφορουῦντες, καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πινύτων ἐλαυνόμενοι, πέντε ὕβριν ἢ λοιπὸν ὄψιν εἶναι αὐτοῖς ὑποδασιῇ. εἶπε δὲ Σωκράτης Κρατίων σκελεῖν ἄνθρωπος, νεκρὸς ὤν, φυλῆς ἀλκιμαντιάδος. τὰ τὴν ἀναγνωσκόντων τῶν ψήφισματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπιχειροτόνησε ἢ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἢ Βριμῶν, καὶ ὑλάκησεν ὁ κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐντελέῃ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὐ πῆρ ἀφίγμην ἔνεκα, πρὶν Τερεσία προσελθὼν, ἐκέλευεν αὐτὰ πάντα διηγεσάμενος, εἰπεῖν πρὸς με ποιόν τινα ἠγείτο τῶν ἀριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔειπε ἢ τυφλόν τι Τερβόνιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λιπρόφρωνον, ὃ τέκνον, φησὶ πλὴν μὲν αὐτίαν οἶδά σου τῶν ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγχετο, οὐ γὰρ αὐτὰ γινώσκοντων ἑαυτοῦς. ἀτὰρ οὐδέ με λέγειν πρὸς σὲ, ἀπείρητον γὰρ ὑπὸ τῶν Ραδαμανθῶος. μηδὲ μὴ ὥς, ἐφίμην, ὃ πατέρειον, ἀλλ' εἶπε, καὶ μὴ ἀπευδῆς με σοῦτο

φλό-

agitati. Deinde ut liceat illis ē vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. sic enim rata, quæ inferi statuunt, autenticaq; fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tū ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ὁ filius, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus illis profectam, haudquaquam idem inuicem iidem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ὁ patercule, sed dicam, neq; me contempnas, qui in vita te etiam

Q

ipso

ipso cæciōr oberro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hoscæ syllogismos despuens, atque id genus omnia nugæ æstimans, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus bene compositis minime curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandā magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum, tenue

que,

φλότερον φερίοντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῆς ἄλλων ὑποσχάσας, ἡρέμα προσκύνσας πρὸς τὸ οὗς φησὶν, ὁ τῆς ἰδιωτῆς ἀριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυτάμωρος τῇ μετρωρολογεῖν, καὶ τέλει καὶ ἀρχαῖς ὀπισκοπεῖν καὶ καλὰ πύσας τῶ σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡΐσάμηνος. τῷ το μόνον ἐξ ἀπαλῆος θηράσῃ, ὅπως τὸ πρὸν ἐνθέμωρος, παρὰ δὲ ἀμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πειρῶν δὴν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρεο κατ' ἀσφοδελὸν λεμῶνα. ἐγὼ δ' ἔτι καὶ γῆρῃ δὴ ὄψελω, ἀγέ δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἅ ἀπὶ μὲν αἰθῆς ἐς τὸ βίον; ὁ δ' ὅς πρὸς ταῦτα, θάρσεν, φησὶν ὦ Μένιππε, ταχέως γὰρ σοὶ καὶ ἀπράσμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν, καὶ δὴ ἀποβαλὼν με πρὸς τι χρεῖον τῷ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χεὶρὶ πείξω δὴν ἀμαυρὸν τι καὶ λέπτον ὥσπερ διὰ κληθείας τρέπον φῶς, οὐκ εἶναι

ἐκείνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ
Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρ-
χονται οἱ ὑπὸ βοιωτίας. ταύ-
τῳ οὐκ αἶνι, καὶ εὐθὺς ἔστη
ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἠδὲν δὲ
τοῖς εἰρηκόοις ἐγὼ, καὶ τὸν
μάγον ἀσπατάμωρος, χαλε-
πῶς μάλα διὰ τοῦ σομίου
ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ', ὅπως
ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Τίμων ἢ Μισάν-
θρωπος.

Ὡς οὐ φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἑταιρεῖε καὶ ἐφέσει, καὶ ἀσπερο-
πιτὰ, καὶ ὄρεκτε, καὶ νεφεληγε-
ρέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι
σε ἄλλοι οἱ ἐμβρόντητοι ποιη-
ταὶ καλοῦσι. καὶ μάλιστα ὁ-
ταν ὑπερῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος
γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πρί-
πτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κεχλιμὸς τοῦ ῥυθμοῦ.
ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρατος
ἀσραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
τὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις
καὶ σμερδαλέος κεραιωνός; ἀ-
παντὰ γὰρ ταῦτα λῆρος ἦδη
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud, in-
quit, Trophonij templum
est, atque illac ad inferos
ē Boeonia descenditur, hac
ascendes, atque, illico e-
ris in Græcia. Ego igitur
hoc sermone gausus, sa-
lutato Mago, difficile ad-
modum per angustas an-
tri fauces subrepens, ne-
scio quo pacto in Lebadi-
am perueni.

Timon siue Mis-an-
thropus.

O Iupiter Phili & ho-
spitalis, sodalitie, dome-
stice, fulgurator, iusuran-
dice, nubicoge, grandis-
strepe, & si quod aliud tibi
cognomen attoniti Poëtæ
tribuunt, maxime quum
hærent in versu. Nam tū
illis tu multi nominis fa-
ctus, carminis ruinam ful-
cis, metrique exples hia-
tum. Vbi tibi nunc magni
crepum fulgur, graui fre-
tum tonitru? Vbi ardēs,
candens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palam apparet nugas esse,
fumumq; poëticum, nec
Q 2 omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigenque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quibus ex his, qui perieracuri sunt, extinctum elychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo titione quem priam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscens nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus reb. factum est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouem usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque perierantes exaudias, neque eorum qui flagitia commit-

tunt

ἀναπέφνηι, καὶ καπνὸς ποιν-
τικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τ' πα-
τάγου τ' ὀνειμάτων. τὸ δ' αἰ-
διμόν σου, καὶ ἐκμηρόλον ὅπλιν
καὶ ἀρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως
τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν
ἔστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα θε-
γῆς καὶ ὅτ' ἀδικοῦντων δια-
φυλάτῃ. εἰ δέ πῃ γούμῃ τῇ
ὅπορκεῖν τις ὀπληρωμάτων
ἔωλον δρυσαλλίδα φοβηθείη
αἰ, ἢ πῶ τ' πανδαμάτορες
κίεραυτοῦ φλόγα οὕτω δαλύν-
τινα ἐπανατείναντες δαρκίς
αὐτῆς, ὥς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν
ἀπ' αὐτῆς μὴ δεδιέναι, μόνον
δὲ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν
τοῦ πταύματος, ὅτι ἀναπλη-
ρῆστον τ' ἀσβόλου. ὥς ἡδη
διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμων
νύκτε ἀντιβροντῶν ἐτόλμα, οὐ
πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν ὥς
οὕτω ψυχρὸν τ' ἐργὴν Δία,
θερμοεργὸς ἀνῆρ, καὶ μεγα-
λαυχούμενος. πῶς γὰρ ὅπου
γε καθάπερ ὑπὸ μανδρα-
γόρα καθύδεις, ὅς οὔτε
τῇ, ὅπορκοῦντων ἀκούεις,
οὔτε πρὸς ἀδικοῦντας ὀπ-

σκοπεῖς

σκοπεῖς, λημῶς ᾗ, καὶ ἀμβλυ-
 ὤψεις πρὸς τὰ γινόμενα,
 καὶ τὰ ὧτα ἐκκλωφῶσαι
 καὶ ἀπὲρ οἱ παρρηκότες.
 ἔπει νέος γὰρ ἔτι καὶ ἕξου-
 μος ὢν, καὶ ἀκμαῖος πλὴν ἑρ-
 γῶν, πολλὰ καὶ ἄλλ' ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τοῦ ἐκτελείαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κτεταυρὸς
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπιστήλο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ σπαιχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν προηκονίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινῶν, καὶ
 ἡ χιών σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαι-
 ζα πιττηδὸν, καὶ ἵνα σοι φρε-
 ντικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε
 ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάσῃ σαγῶν. ὥς τε τη-
 λιπύτῃ ἐν ἀνερῇ χρόνου
 ναυαγία ὅπῃ τοῦ Δευκαλίων-
 ος ἐχρῆτο, ὡς ὑπερρυχίων
 ἀπάντων καταδεδυκότων,
 μύγῃς ἐν τι κελώτιον περ-
 σωθῆναι, προτοκῆλαρ τοῦ
 Λυκαρεῖ, ζώπυρβν τι τοῦ
 ἀνθρωπίνου σπέρματος δια-

φυ-

tunt, respectu agas? Cur-
 curis autem lippitudine,
 & hallucinaris ad ea quæ
 fiunt, auresque iam tibi
 obsurduerunt instar ho-
 rum, qui ætate defecti
 sunt. Quandoquidem quæ
 iuuenis adhuc esses, acri-
 que animo vehemensque
 ad iracundiam, permulta
 in homines maleficos ac
 violentos faciebas. Ne-
 que tum unquam tibi
 cum illis erant induciæ.
 Sed perpetuo fulmen erat
 in negotio, perpetuo ob-
 uisibrabatur Aegis, obstri-
 debat tonitru, fulgur
 continenter iaculorum in
 morem densissime ex æ-
 dito loco deuolantiū tor-
 quebatur, terræ quassa-
 tiones, cribri instar fre-
 quentes, ad hæc nix cu-
 mulatim neq; nō grando
 saporū in morem, atq; ut
 tibi moleste differam, im-
 bresq; rapidi & violenti,
 ac flumen quotidie exun-
 dans. Hinc tantū repente
 Deucalionis ætate naufra-
 gium ortum est, ut omni-
 bus sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorē
 appulit, humani generis,

Q 3

qua

quasi scintillulas quasdam
 seruans, vnde sceleratius
 etiam genus in posterum
 propagaretur. Nimirum
 igitur dignum socordia
 præmium ab illis repor-
 tas, quum iam nec sacra
 faciat tibi quisquam nec
 coronas offerat, nisi si
 quis obiter in Olympicis,
 ac ita ne is quidem rem
 admodum frugiferam fa-
 cere videatur, sed priscum
 quendam ritum magis re-
 ferre, ac pene Saturnum,
 ô Deorum generosissi-
 me, te reddunt magistra-
 tu abdicantes. Omitto lo-
 qui, quoties iam templum
 tuum sacrilegio compila-
 rint, quum tibi etiam ip-
 si in Olympicis manus
 admoliti sunt. Atque in-
 terea tu altisfremus illi pi-
 gritaberis, vel excitare
 canes, vel vicinos aduo-
 care, vt auxilio accurren-
 tes illos comprehenderet.
 quum etiam dum adorna-
 rentur ad fugam. Sed ge-
 nerosus, Gigantūq; extin-
 ctos, & Titanum victor
 sedebas, quum tibi cæsari-
 es ab illis circumtondere-
 tur, decem cubitale ful-
 men dextra tenens. Horū
 igitur

φυλάκων εἰς ὀπιογόνῳ κα-
 κίας μείζονος. τοῦ γὰρ τοῦ
 ἀκλόουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ-
 πύχειρα κομίζῃ παρ' αὐτοῦ,
 οὔτε δύοντος ἔτι σοι τινός,
 οὔτε σεφανουῶτος, εἰ μὴ τις
 ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων, καὶ
 οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκῆα
 ποιῇν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθες
 τί ἀρχαῖον σωματεῖον, καὶ
 κατ' ὀλίγον κρένον σε' ὅδε-
 ὶν γενναῖότατε, ἀποφαίνου-
 σι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς,
 ἐῷ, λέγειν, ὁποσάκις ἦδη
 σου τὸν νειῶν σισυλήκασιν.
 οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖ-
 ρας ὀλυμπιάσιν ὀπιοβλή-
 κασι, καὶ σὺ δ' οὐ βίβριμέτης
 ὀκνησας ἢ ἀνὰ σῆσαι τοὺς κύ-
 νας, ἢ τοὺς γέιτυνας ὀπιοκα-
 λέσασθαι, ὥς κοηδρομήσαν-
 τες αὐτοῦ συλλάβειν, ἔτι
 συσκευαζομένους πρὸς τὴν
 φυγὴν. ἀλλ' ὁ θηναῖος, καὶ Ἰου-
 γανιολέτωρ καὶ τιτανοκρά-
 τωρ ἐκάθητο, τοὺς πολοκά-
 μους περικειμένους ὑπ' αὐ-
 τοῦ, δικάπαρχω κεραιὸν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 τοῖ-

τοίνυν ὦ Δαυμάσι πλώϊκα
 παύσεται οὕτως ἀμειλῶς
 παρορώμφοι ; ἢ πότε κολά-
 σεις πῶ τοσαύτῃ ἀδικίᾳ ;
 πόσοι φαέδοντες ἢ Δευκα-
 λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου ;
 ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰ-
 μὰ εἶπω, τοσούτους Ἀθηναι-
 ῶν εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σίους ἐν πενεσάτων ἀποφῆ-
 νας, καὶ πᾶσι τῆς διομένοισ
 ἐπικούρησας, μᾶλλον ὃ ἀθρό-
 ον ἐς εὐεργεσίαν τῆς φίλων
 ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγινώ-
 μιν, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῶν, οὕτε
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπλήσοντες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, καὶ τοῦ ἐμοῦ καύ-
 ματος ἀνητημένοι . ἀλλ'
 ὡς σου καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐντύχω τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ
 τινὰ σήλην παλαίου νε-
 κροῦ ὑπῆσαν, ὑπὸ τοῦ χρό-
 νου ἀνατετραμμένῃ παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγινόντες,
 οἱ δὲ καὶ ἀόρεστον ἰδόν-
 τες

igitur, ὁ praeclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias ? Aut
 quando de tantis malefi-
 cijs pœnas sumes ? quot
 Phaëtones aut Deucalio-
 nes satis idonei sint ad ex-
 piandum tam inexhau-
 stam morū iniquitatem ?
 Etenim ut de communi-
 bus sileam, de ijs quæ mi-
 hi acciderunt dicam,
 quum tam multos Athe-
 nienſes in sublime euexe-
 rim, ex pauper. diuites
 reddiderim, cunctisque
 quotquot opus haberent,
 suppeditarim, imo semel
 vniuersas opes in amicos
 iuuandos effuderim, si-
 mulatq; his rebus ad ino-
 piam deueni, iam ne ag-
 noscor, quidem ab illis, ne
 aspicere dignantur me,
 qui dudum reueriebantur,
 adorabant, meoq; de nu-
 tu pendebant. Quod si
 quando per viam ingredi-
 ens, forte fortuna in eo-
 rum quempiam incidero,
 perinde ut euerſam homi-
 nis iam olim defuncti ſta-
 tuā, ac temporis longitudi-
 ne collapſam prætereunt,
 quaſi ne norint quidem.
 Alij vero & procul con-

specto me, alio sese detor-
quent, existimantes sese
inauspiciatum, abominan-
dumq; visuros spectacu-
lum, quem non ha pri-
dem servatorem & adiu-
torem suum esse prædica-
bant. Itaque prementibus
malis ad extrema redactus
consilia, tenone arrepto,
terram exerceo, quater-
nis conductus obolis, at-
que hic cum solitudine,
cumque ligone philoso-
phor. Hoc interim lucri
mihi videor factura, quod
post hac non intuebor ple-
rosque præter meritum
secundis fortunæ successi-
bus viuentes. Nam illud
vel maxime vrit. Iam igitur
tandem aliquando Sa-
turni Rheæque proles,
excusso profundo isto, gra-
nique somno (nam Epi-
menidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo iacta-
to fulmine, aut ex Oeta
redaccenso, ingenti reddi-
ta flamma iram aliquam
strenui illius ac iuuenilis
Iouis ostende, nisi vera
sint quæ a Cretensibus de-
re, tuaque sepultura feren-
tur. I V P I T. Quis hic est
Mercuri, quem audio sic
voci-

τις, ἐτέραν ἐκτρέπον), δυ-
σάντητον καὶ ἀποδόπαν θεά-
μα ὄψις ὑπολαμβάνοντες
τὸν οὐκ ἀπὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ
εὐεργέτην αὐτῶν γιγνημένον,
ὥς ὑπὸ τῷ κακῶν ὄπῃ ταύ-
τῃ πῶ ἐχατὶαν τραπέμι-
τος, ἐναψάμενος διφθέραν,
ἐργάζομαι πῶ γὰρ ὑπο-
μειδὼς ὀβολῶν τισάρων, τῇ
ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσ-
φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο
γούμ μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μὴ
κέτι ὄψις πολλοὺς παρὰ τὸ
ἀξίαν εὖ πράττοντας. αὐταρ-
τίστον γὰρ τοῦτο γέ. ὑδὲ πότῃ
οὐδ' ὦ Κρένου καὶ Ρέας υἱέ,
τὸ βαθυὺν τοῦτον ὕπνον ἀπο-
σεσάμμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ
τὸν Ἐπιμειδίδην γὰρ κικοίμην-
σαι, καὶ ἀναρξίπισας τὸν κτε-
ρυνόν, ἢ ἐν τῷ Οἴτῃς ἐλαυσά-
μενος. μεγάλῃς ποιήσας τὸ
φλόγα, ὅππῃ εἴξαι τινὰ χι-
λὴν ἀνδρόδου καὶ νιανικοῦ
Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι τὰ ὑπὸ
Κρητῶν περὶ σου καὶ τῆς ἐκεῖ
σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.
Ζ. τίς οὗτός ἐστι, ὦ Ἐρμῆ, ὁ
κεκρα-

κεκραγὸς ἐν τῆς Ἀθῆνῃς,
παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ῥα-
ρείᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐ-
χμῶν, καὶ ὑποδίφθερος; ἀκά-
πῃ δὲ, οἶμαι, ὅτι κεκυφὸς,
λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύς,
ἥπου φιλόσοφος ὄντι. οὐ γὰρ
ἀλλ' οὕτως ἀσεβεῖς τοῦ λό-
γους διεξήκει κατ' ἡμῶν.
Εἰμ. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀν-
εῖς Τίμωνα τὸν Ἐχέκρατι-
δου, τὸν κολυπῆα; εὐτὸς
ὄντι ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ'
ἱερῶν τελεῶν ἐσιάσας, ὁ
νέπλουτος, ὁ τὰς ὅλας
ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμ-
πρῶς οὐρανὸν ἐορτάζειν τὰ
διάσια. Ζεύς. φεῦ τῆς ἀλ-
λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
πλούσιος, πρὶν ὅν οἱ τοσοῦ-
τοι φίλοι; τί παθὼν οὕ-
τοι οὗτος ὄντι, αἰχμηρὸς, ἀθ-
λίος καὶ σκαπανὺς καὶ μι-
δωτὸς, ὡς εἴοικεν, οὕτω βάρ-
ειων κατὰ φέρων πλὴν δίκην-
λαν. Εἰμ. οὕτωσ' μὲν εἶπεν
χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν,
καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ
πρὸς τοῦ διομήδους ἀπαν-
τας

vociferantem ex Attica,
ad Hymettum in radice
montis, horridus totus,
ac squalidus, pelleq; hic-
cina amictus, fodit autem
ut arbitror, nam pronus
incumbit homo loquax &
confidens, mirum in phi-
losophus est, neq; enim
alioqui adeo impia, nefa-
riaq; in nos fuerat ictu-
rus. M. E. Quid ais pater,
an non nosti Timonem
Echecratidis filium Colyt-
tensem? Hic nimirum est,
qui nos sexpenumero in sa-
cris legitimis convivio ac-
cepit, ille repente diues
factus, ille qui totas he-
catombas, apud quem
splendide Iouialia festa
conueuimus agitare. I. V.
Hem quoniam ista rerum
commutatio? hiccine ho-
nestus ille, diues, quem
tam frequentes cingebant
amici? Quid igitur acci-
dit, ut hoc sit habitu?
squalidus, xrumnosus,
fossor conducticius, uti
coniicio quum tam grauē
lignonem gerat? M. E. K.
Ad hunc modum illum
quemadmodum probitas
euerit, atq; humanitas, &
in omnes quicumque ege-
rent

rent misericordia. At reuera Vecordia potius facilitasque, nullusque infuscipiendis amicis delectus, quippe qui ne utique quam intellexerit, sese cor uis lupisque largiri. Quin magis quam a vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos & socios iudicabat. quasi beneuolentia erga sese afficerentur, quum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exuissent, aufugerunt, exuccum & radicitus defectum destituētes, adeo ut postea ne agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, impertiantque. Has ob res fossor & lago, ut vides, opertus pellicēo vrbē præ pudore fugiens, mercede terrā exercet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditari, admodum fastuose nunc prætereant, ac ne nomen quidem ac Timon

voce-

τας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, αἴσια καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρίσια φεί τοὺ φίλους, ὅς οὐ σωίει, κόραξι καὶ λύκοις χαρίζομαι, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κηρόμενος τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἑταίρους ὦπτο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιστρέφοντες, ἥ τις καὶ μυελὸς ἐν αὐτῷ ἐκμυζήσαντες, καὶ τὸν αὐτὸν μάλ' ἀπικνῶς ὄροντο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς ζίζας ὑποστεινυμένῳ ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσκλέποντες, πόθεν γὰρ ἢ ὀπικουρῶντες ἢ ὀπιδόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθιρίας, ὥς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰχμῆς τὸ ἄστυ μισθοῦ γιωργεῖ, μεταγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλ' ὑπερεπικνῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦτομα εἰ Τίμων κα-

λοῖτο

λαῖτο εἰδότες. Ζεὺς καὶ μὴν
 οὐ παροπίεος ἀνὴρ, οὐδὲ
 ἀμελητέος. εἰκὲτα γὰρ ἡγα-
 γέκτηι δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὁμοία ποιήσομεν τῆς κα-
 ταράτοις κόλαξιν ἐκεί-
 νοις, ἐπληρησμένοι ἀνδρὸς
 τοσαῦτα τάρων τι καὶ
 αἰγῶν πικράτα καύταν-
 τας ἡμῖν ἐπὶ τῇ βωμῶν.
 ἔτι γούμ ἐν ταῖς ξισὶ πλὴν
 κρίσαν αὐτῇ ἔχω, πλὴν
 ὡς ἀχολίας τι καὶ θερύ-
 λου πολλοὺ τῇ ἐπικροώ-
 των καὶ βιαζομένων καὶ ἀρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου-
 τοῦ παρὰ τῇ ἐρεστυλού-
 τωι (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπὶ
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
 ᾶσι) πολλὴν ἡδὲ χεῖρον οὐδ'
 ἀπέβλεψεν εἰς πλὴν Ἀθηναίῳ,
 καὶ μέλιστα ἐξ οὗ φιλοστο-
 φία καὶ λόγων ἐριδίας ἐπι-
 πόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 των γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κειραγόντων. οὐδὲ ἐπα-
 κούειν ὅτι τῇ εὐχῶν. ὥς
 τι ἢ ἐπιβυστάμενον καὶ τὰ
 ὅτα

vocetur, nouerint. I v.
 Atque profecto vir neu-
 tiquam fastidiendus, neq;
 negligendus, & iure opti-
 mo indignatur, qui ijs tan-
 tis in malis agat. Quare
 sceleratos istos adulatōres
 ipsi quoq; fuerimus imita-
 ti si eum virum neglexe-
 rimus, qui tantum tauro-
 rum & caprarum pinguis-
 simas quasq; nobis in aris
 adoleuerit, quarum nidor
 etiamdum mihi in narib.
 residet. Tamen si propter
 negociaq; & turbam ma-
 ximam peierantium, tum
 vi, non iure agentium, ne-
 que non aliena rapientiu-
 um, praeterea ob formidi-
 nem quam mihi pariunt
 sacrilegi, qui quidem tum
 multi sunt, tum obserua-
 tu difficiles, adeo ut ne
 minimum quidem nos
 conuiuere sinant. Iam-
 pridem profecto ad Atti-
 cam regionem oculos de-
 tortissem, maxime postea-
 quam philosophia & de
 verbis digladiationes apud
 istos increbuerunt, ita ut
 pugnantibus inter se istis
 vociferantibusque ne ex-
 audire quidem mortalium
 vota liceat. Vnde mihi

neceſſum eſt ; aut auribus obturatis ſedere , aut dirumpi ab eis , conficique qui virtutem quandam , & incorporea quædam , merasque nugas ingenti vociferatione connectunt , hæc in cauſa fuerunt , vt hunc quoq; neglexerim , quã haud mediocriter de nobis ſit meritis . Quod reliquum eſt Mercuri , tu Plutum adducens , quantum potes ad iſtum abeas . Porro Plutus vna ſecum ducat & Theſaurum , & vtrique apud Timonein perſeuerent . Neque vſq; adeo facile demigrent , etiamſi quam maxime ruſum illos per bonitatem ex ædibus exegerit . Cæterum de palponibus illis , atque ingratitudine qua in hunc ſunt vſi , in poſterum conſultabo , præſasque daturi ſunt , ſimul atque fulmen inſtaurauero . Nam fracti ſunt in eo reſuſa cuspide duo è radijs maximi , quum nuper auidius in ſophiſtam Anaſagoram iacularer , qui ſuis familiaribus ſuadebat , nullo pacto eſſe villoſos , qui dij vocaremur .

Ac

ὅτα καθῆσθαι, ἢ ὀπτηριβῶναι πρὸς αὐτοῖς ἀρετῶν τινα καὶ ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλα τῇ φωνῇ ζυμερόντων . διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμειβῶναι ſυνέβη πρὸς ἡμᾶς, οὐ φαινόμενον . ὁμῶς δὲ τὸν Πλούτον ὃ Εὐμὴ παρῆλαβὼν, ἀπιθὶ παρ' οὐτ' ἑτέρου τάχος . ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μὴ ῥέτωσαν ἀμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μὴ ἀπαλλαγήδωσαν οὕτω ξαδίως, καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρεστότητος σῶθις ἐκδιώκη αὐτοῦ τὴ οἰκίαν . περὶ ἣ τῷ κολάκων ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀχαριστίας, ὡς ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ σῶθις μὴ σκέφομαι . καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπεὶ δὲ τὸ κρεαυτὸν ὀπτηκυνάσω . κατεαῖμεν γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσώμωμεν εἰς δύο ἀκλίνες αἰ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶτον ὅππῃ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπέδει πρὸς ὀμιλητὰς, μὴδὲ ὅλως εἶναι τινας ἡμᾶς πρὸς θεοὺς .

ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὴ δειμάρε-
τον . ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ
πλεῖν χεῖρα Περικλῆς . ὁ δὲ
κρεαυνός τις τὸ ἀνάκειον
παρὰλύει , ἐκείνῳ τε κα-
τέφλεξε , καὶ αὐτὸς ὀλίγου
δεῖν σωιτρίβη παρὰ πλεῖν
πέτεται . πλεῖν ἱκανὴ ἐν
τοσούτῳ , καὶ αὐτὴ τιμωρία
ἔσαι αὐτοῖς , εἰ ὑπερπλου-
τουῦν τὸν Τίμωνα ὀρώσιν ,
Εὐμ. οἷον ἴδω τὸ μέγα κικρα-
γμένον , καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
δραστὴν οὐ τοῖς δικαιολο-
γοῦσι λόγοις , ἀλλὰ καὶ τοῖς
ἀνθρώποις τοῦτο χρεῖσιμον .
ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλού-
σιος ἐκ πένις αὐτοῦ καταστή-
σεται ὁ Τίμων , βοήσας
καὶ παρ' ἑξήσιασάδην ἐν
τῇ σύγχῃ , καὶ ὀππρὲς τὸν
Δία . εἰ δὲ σιωπῇ ἔκαπεν
ὀππρὸς , ἔτι αὖ ἔσκαπ-
τεν ἀμελούμενος . Πλούτ.
ἀλλ' ἐγὼ ἔκ αὖ ἀπέλθοιμι ὦ
Ζεῦ παρ' αὐτόν . Ζεὺς . διὰ
τί ὦ ἄριστε Πλούτε , καὶ
ταῦτα ἐμοῦ κελύστατος ;
Πλού. ὅτι νῦν Δία ὑβρίζειν εἰς
ἐμὲ

Ac illum quidem errore
non feriebam , propterea
quod Pericles obtenta
manu eum ptegerit . Ce-
terum fulmen in Casto-
ris ac Pollucis templum
detortum tum illud exuf-
sit , tum ipsum parum ab-
fuit , quin ad saxum com-
minueretur . Quamquam
interim vel id supplicij sa-
tis magnum in istos fue-
rit , si Timonem conspe-
xerint egregie locupletem
factum . M e r c . Quan-
tum habet momenti ali-
um vociferari , & obstre-
perum audacemque esse ?
Idque non ijs modo qui
causas agunt , verumetiam
qui vota faciunt conduci-
bile . En mox ē pauperri-
mo dives euaserit Timon ,
qui se imprecando clamo-
sum & improbum prae-
stiterit , Iouemque reddide-
rit a tentum . Si vero si-
lentio fodisset nutans , et-
iam nunc foderet negle-
ctus . P e r c . At ego Iu-
piter haud quaquam ad
istum rediturus sum . I v .
Quid ita non rediturus
optime Plute , praesertim a
me iussus ? P . Quoniam
per Iouem iniuria me af-
fecit

fecit eijciens, & in multa fragmenta difsecans, idque quum illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fuscinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam ij, qui è manibus ignem abijciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus & lcor-tis donandus? Ad eos me mitte ô Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopia comærcium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim donare soliti. I v p. Nihil istiusmodi posthac in te factur⁹ est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμέ, καὶ ὁξυφθέρῃ, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζῃ, καὶ τὰυτὰ πατρῷον οὐκ ἐφίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐκ ἐδικραίνεις με ἐξιδῶναι τὴν οἰκίαν, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπαρξίπλουται. αὐθις οὐκ ἀπέλθω, παρασίτοις καὶ κολαξί καὶ ἐταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὃ Ζεὺς πέμπε με, τὸν αἰδοῦσθαι μὲν τὸν δωρεῖσθαι, τὸν φειδέσθαι, οἷς τίμῳ ἐγὼ καὶ φεισθῆναι. οὗτοι δ' οἱ λῆροι τῇ πινίᾳ ξυνέσωσαν, καὶ προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτὴν λαβόντες, καὶ δίκην ἀπατάτωσαν ἄθλιοι, λέπιδας ἐξελούς ἀποφέροντες, οἱ δὲ καὶ λαλάντους δωρεῖσθαι ἀμύλητοι προΐεσθαι. Ζ. οὐδὲν ἐτί τοι οὗτον ὃ Τίμων ἐργάσει; φείδε, πάντῳ δὲ αὐτὸν ἢ δίκην παιδαγωγῶν, εἰ μὴ πάντα πασιν ἀνάληγνός ἐστι τὸν ὀσφῶν, ὡς χεῖρ' σὲ αὐτὴ τῆς πινίᾳς προαιρεῖσθαι. οὐ μὲν τοι πάντῳ μεμψιμοίρους εἰναι μοι δοκῆς, ὅς νυνὶ μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς δόρας

δύρας ἀνὰ πείλασας, ἡφίει πι-
 ρινος εἶν ἐλευθέρως. οὐτε ἀπ-
 κλείων, οὐτε ζήλοιο πῶν. ἄλλο
 τε. ὃ τὸν αἰλίον ἡγανάκηδες καὶ
 τὴν πλουσίαν, κατακίχκεῖσθαι
 λέγων πρὸς αὐτὴν ὑπὸ μοχλοῖς
 καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβα-
 λαῖς, ὡς μηδὲ παραλύσει σοι
 εἰς τὸ φῶς διασπᾶν εἶναι. ταῦ-
 τα γοῦν ἀποδύρου πρὸς με,
 ἀποπνίγεισθαι λέγων ἐν πολλῶ
 πρὸ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὡχρὸς
 ἡμῖν ἐφαίνου, φροντίδος ἀ-
 γάλλεως, σωσιππακῶς πρὸς
 δακτύλους πρὸς τὸ ἔθνος τοῦ
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσας
 ἀπειλῶν, εἰ χαρὸς λάβοις
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως τὸ πρᾶξ-
 μα ὑπερδύνον ἐδίδκει σοι ἐν
 χαλκῶ, ἢ σιδερεῶν θαλάμῳ,
 καθάπερ τῷ Δανάῳ παρ-
 θινύῃσιν, ὑπὸ ἀκριβέσι καὶ
 παμπόνοις παιδαγωγῶν
 ἀναβιβάζουσιν, πρὸ τέκῳ καὶ πρὸ
 λογισμῶν. ἀτοπα γοῦν ποιεῖν
 ἐφαπτεσθαι τοῦ ἐρωτῆσαι μὴ εἰς
 ὑπερβολῶν, ἔξῃ δὲ τὸ ἀπαυλῆν
 οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωμένους πρὸ ἐρωτός, κυρί-
 ους

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includens, neq;
 zelotypus in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cum diceret
 te ab illis repagulis, clauis
 ac signorum obiectaculis
 impressis ita fuisse conclu-
 sum, vt ne prospicere qui-
 dem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplo-
 rabas, affirmans præfocari
 te nimis tenebris eoque
 pallidus nobis occurre-
 bas, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assi-
 duo colligendi coaceruan-
 diq; vñ contractis, con-
 tortisq; , quod si quando
 daretur opportunitas, au-
 fugiturum quoq; ab illis
 te minitabare. In summo,
 rem supra modum acer-
 bam iudicabas in æreo
 ferreæ thalamo, Dana-
 ès exemplo, virginem as-
 seruari atque à scelestissi-
 mis educari pædagogis,
 fœnore & computo. Pro-
 inde absurde facere aie-
 bas hos, quod te præter
 modum adamarent, quā
 liceret vero frui non au-
 derent, neque quum ip-
 sis esset in manu, amore
 suo secure vterentur, sed
 vigi-

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentibus neque usquam dimotis semper intuentes, abunde magnum fructum arbitran-
 tes, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent vererenturque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum prædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam, & oris angusti lucernulâ, ac siticuloſum scirpulum vsuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diversa his criminari? P L V T. Atqui si rem vere perpenderit,

virum

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάτ-
 τιν ἐξηγορότας, ἐς τὸ σημει-
 ον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυ-
 κλὶ βλέποντας, ἱκανῶς ὑπο-
 λαύουσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοῦ
 ὑπολαύειν ἔχον, ἀλλὰ τὸ μη-
 δεὶν μεταδιδόναι τὴν ὑπολαύ-
 σεως. καθάπερ τὸ ἐν τῇ φάτ-
 νῃ κυῶα, μήτι αὐτῷ ἐδίου-
 σαν τὴν κριθῶν, μήτι τῷ ἴπ-
 πῳ πενήωντι ὀπήρεπυσαν.
 καὶ προσέτι καὶ καταγέλας
 αὐτῶν φειδωμένων καὶ φυλατ-
 τόντων, καὶ τὸ καινότερον
 αὐτοῦ ζηλοτυποῦντων, ἀ-
 γνοῦντων δὲ ὡς κατάρρα-
 τος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ
 παιδός τε καὶ ὑποσιῶν λατρεῖ-
 ως, ἐμπαραγνῆσθαι κακοδαί-
 μονα καὶ ἀνέρεσον διεσπότην,
 πρὸς ἁμαρτήν τι καὶ μικρο-
 τερὴν λυχνίδιον, καὶ διψαλέον
 θρυαλλίδιον, ἐπαχρυπνῆν
 ἑάτας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν
 οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου
 ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ
 Τίμῳ τὰ ἐναντία ὀπμα-
 λῆν; Πλούτ. καὶ μὲν εἴγε
 τὰ ληθῆ ἔξετάζεις; ἅμφο-
 ρου

σου εὐλογα δόξα ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τῷ-
 το ἀειμένον, ἀμελές, καὶ
 οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αἰ δοκοῖν, τοῦ τε
 αὖ κατάκλῆσον ἐν θύραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γινοίμην
 καὶ πιμελής, καὶ ὑπεροχῆς,
 ἐπιμελουμένους, οὔτε πορο-
 ἀπομένους αὐτῶν, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
 μηδὲ ὀφθαλμῷ πρὸς τινος,
 ἀνοήτους ἐνδομίζον εἶναι καὶ
 ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικουῦτά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεισμοῖς
 κατασκήποντας, οὐκ εἰδόν-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῃ τινὶ ἢ εὐδαιμό-
 νων με καταλιπόντις. οὔτ'
 οὐδ' ἐκείνους, οὔτε πῶς πᾶν
 προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοῦ, ὅπερ ἄρι-
 στὸν ὄντι, μέτρον ἐπιθήσουσας
 πρὸς πρᾶγματι, καὶ μήτε
 ἀφειζομένους τὸ παράπαν
 μήτε προσηπομένους τὸ ὅλον.
 σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυ-
 ναικα

vtrumque me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas, ne-
 gligentia potius, haud be-
 neuolentia, studiumque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At ē diuer-
 so, qui me ostijs ac tene-
 bris inclusum seruabant,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioq; , ac
 vehementer corpulentia
 onustus euaderem, quum
 interim neq; ipsi continge-
 rent, neq; in lucem pro-
 ducerent, ne vel aspicerer
 a quopiam, hos dementes
 & contumeliosos in me
 iudicabam, quippe qui
 me nihil commeritum tot
 in vinculis cogerent situ
 carieq; putrescere, haud
 intelligentes, quo mox
 demigrent, me alij cuipi-
 am, cui fortuna fauerit,
 relicturi. Nec hos igitur
 probo, sed ne illos quidē,
 qui nimium facile mihi
 manus admovent. Sed
 qui (quod est optimum)
 mediocritate utantur, ut
 nec profus abstineant,
 neq; penitus profundant.
 Etenim illud per Iouem
 considera Iupiter, Si quis
 vbi puellulam & formo-
 sam

sam lege duxisset vxorem,
 postea neque obseruet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, videli-
 cet sinens illam noctu at-
 que interdiu, quocunque
 libitum sit ire, & quicun-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius vero
 ipse abducatur, vt adultere-
 tur, fores aperiens, pro-
 stitutusque, & quos libet
 ad illam inuitans, num hic
 amare videbitur? Prote-
 cto hoc tu nequaquam
 dices Iupiter, qui saepe
 numero amorem senseris.
 Rursum si ingenuam lege
 domum deducat, vti li-
 beros legitimos progene-
 ret, cæterum nec ipse con-
 tingat florentem ætate,
 decoramque virginem,
 nec alium sinat aspicere,
 sed inclusam, orbam, ste-
 rilemque in perpetua vir-
 ginitate continere, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidem
 præferat, pallore, corpo-
 re exhausto, oculis refu-
 gis, num fieri potis est, vt
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe qui quæ
 liberis oportuerit operam
 dare, fruique coniugio,

pucl-

ναῖκα νέαν ἢ καλὴν ἐπέλθαι
 μήτε φυλάττει, μήτε ζηλο-
 τυποῖ το παρῶσαν, ἀφίης
 καὶ βαδίζειν ἐνθα αὐτὴ θέλοι
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομέ-
 νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
 πάγοι μοιχευθῆσομένῳ,
 ἀνέγων τὰς θύρας καὶ μα-
 στροπέλων, καὶ πάντα ἐπ'
 αὐτῷ καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δόξειεν αὐτῷ; οὐ σύ
 γε ὦ Ζεῦ τοῦτο φάσεις αὐτῷ,
 ἐραδείς πολλάκις. εἰ δέ τις
 ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
 κα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀρότρῳ παίδων
 γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
 προσάποιτο ἀκμαίας καὶ
 καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ
 προσελέπειν ὅπτις ἐπει, ἄγο-
 ρον δὲ καὶ εἴρειν κατὰ κλεί-
 σας παρθινεύοι, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν
 ἀπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σαρε-
 κὸς ἐκτετηκῆας, ἢ τῆς ἐφ-
 θαλμῶν ὑποδεδιπότων, ἔσθ'
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρρη-
 παίων δόξειεν αὐτῷ, δέον παι-
 δοπα

δοποιῖσαι καὶ ὑπολαύειν τοῦ
γάμου, καταμαραίνων σύ-
στροφον οὕτω καὶ ἐπέραςον
κέρει, καθάπερ ἱέρειαν τῇ
Δυσμοφόρῳ τρέφων διὰ παρ-
τὸς τῆ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς
ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίαν μὲν ἀτί-
μως λακκίζόμενος καὶ λαφυρ-
σόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος.
ὣς ἐνίαν δ', ὥσπερ εἰς μαλίας
δραπέτης πεπιδνημένος. Ζ.
τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
διδόσαι γὰρ ἄμφω καλὸν τῷ
δίκῃ, οἳ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
λος ἀποτρίβει καὶ ἀγρυστοί, καὶ ξυ-
ρεῖ τὸ σῶμα, ὅππῃ ἐχέοντες
μόνον τῷ χρυσίῳ, οἳ δὲ καθά-
περ ὁ Φινεύς ὑπὸ τῷ φάρυγγος
πύλῳ τροφοῦνται ὑπὸ τῷ ἀρπυγῶν
ἀφαιρέσει. ἀλλ' ἀπιθίῃ δὴ,
σωφρονιστέον παραπολὺ τῷ
Τίμῳ ἐν ἐλευθέρῳ. Πλού.
ἐκείνος γὰρ πᾶσι πάντεσσι, ὥ-
σπερ ἐκ κοφίνου ἱστρυπημένου,
πρὶν ὅλως εἰσευλῶσθαι μετὰ
σπουδῇ ἔξαντλῶν, φθάσαι
βουλόμενος τῷ ὀπρῶν, μὴ ὑ-
πέραντλος εἰσεισῶν ὀπρῶν.
ὥς αὐτόν. ὥς ἐς τὸ Δαναΐ-
δων

puellam adeo formosam
atque amabilem sinit e-
marcescere, per omnem
vitam, tanquam Cereri
sacerdotem alens. Huius-
modi & ipse indigne fero,
quum à nonnullis igno-
miniose cedor calcibus,
laniorque, atq; exhauri-
or, à nonnullis contra per
inde ac stigmaticus fugi-
tius compedibus vinci-
or. I V P I T. Quid igitur
indignaris contra illos?
quandoquidem utrinque
poenas egregias luunt, al-
teri quidem dum Tantali
in morem, neque bibere,
sunt, neq; edere, sed
ore sicco duntaxat inhi-
ant auro, alteri vero dum
his ceu Phynco cibos
Harpyiæ ipsis à faucibus
eripiunt. Sed abi iam, Ti-
mone multo posthac usu-
rus cordatiore. P L. An il-
le aliquando desinet me
ceu foraminoso cophino,
priusquam omnino influ-
xerim, data opera exhaui-
rine, quasi conetur occu-
pare, quo minus influam,
veritus ne si copiosus in-
fundar, ipsum vndis obru-
am? Quo fit, ut in Danaï-
dum doliū aquam mihi vi-
dear

dear allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorē, imo prius propemodū effuso, quod instunt quam influxerit. Adeo latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus. I v p. Proinde ni hiatus istum obturauerit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolij, sed interim abite, atq; illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, ut rediens Cyclopes ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. M e r. Eamus Plure. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabā ō praeclare, te non ex cum modo, verum etiam claudum esse. P l. Atqui non hoc mihi perpetuū Mercuri, verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ita ut aegre ad meram pertingere queam, sene non-

nun-

δῶν πίθου. ὕδροφορήσειν μοί δοκῶ, καὶ μά τινα ἐπαντλήσειν, ἢ κύτους μὴ εἰσέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσευλῶναι χεῖδον ἐκχυθῆσομαι ἢ δῆπρ' ἔξοντος, οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχλῶδες ἢ πίθου, καὶ ἀπώλυτος ἢ ἔξοδος. Ζ. ἔκουσ' εἰ μὴ ἐμφράξῃς τὸ κεχλῶδες τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπαισθῆναι, ἐκχυθέντος ἐν βραχεί σου, ῥαδίως εὐρήσῃ τινα διφθέραν αὖθις καὶ τὴν δίκην λαβὼν ἐν τῇ τραγῇ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἀπίτε ἥδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς Ἑρμῆς ἐπαμῶν πρὸς ἡμᾶς ἄβην τοὺς κύκλωπας ἐκ τ' αἵτης, ὅπως ἢ κεραυνὸν ἀκονήσαντες δῆπρ' ἀποκτείνωμεν, ὥς ἥδη σε τεθνήσκον αὐτῷ δεισόμεθα. Ἑρμ. προΐσμεν ὧς Πλούτι. τί τῷτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὧς ἡνάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωδὸς ὢν. Πλού. οὐκ αἰεὶ τῷτο ὧς Ἑρμῆς, ἀλλ' ἐπὶ ὅταν μὲν ἀπίω παρὰ ἵνα περιφθῆις ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χλωδὸς ἀμφοτέρους

ροῖς

βρις, ὥς μόλις τελεῖν ὅπῃ τέρε-
μα, προσηγάταλος ἐνίοτε τῷ
περιδύοντος. ὁπόταν δὲ ἀ-
παλλάτῃς δέη, πλὴν ὅψι
πολύ τ' ὀρνέων ὠκύτερον. ἄμα
γοῦν ἐπίσιν ἢ ὑπολυγξ, κα-
ὶ ἡδὴ ἀνακρητῆραι νενικη-
κὼς ὑπερπιδῆσας τὸ σάδιον,
οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν δια-
τῶν. Εἰμ. οὐκ ἀληθὴ ταῦτα
φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
εἰπεῖν ἐχοίμῃ σοι, χθὲς μὲν οὐδ'
ὁβολὸν ὥς πρίαδ' βρόχον
ἐχρηκότας, ἄφνω δ' Τήμιον
πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅπῃ
λευκοὺς ζεύγους ἐξελαύνον-
τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπερ-
ξε πώποτε, καὶ ὁμοῦ πορφυ-
ρῇ καὶ χρυσόχρητες περιέρχον-
ται, οὐδ' αὐτοὶ πισεύοντες
οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῶ-
σιν. Πλούτ. ἐτιρεῖον τοῦτ'
ὅτιν ὦ Εἰμῶν, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
μαυτ' ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
δὲ ὁ Ζεύς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
ὑπεσέλλε με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
πλουτοδότης καὶ μεγαλόδο-
τος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῦν
καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδ' αὖ
τοῖσι

nunquam interim facto,
qui me opperiebatur. Por-
ro quum discedendū est,
elatum videbis multo au-
bus celeriore. Unde fit,
ut vix iam amoto repagu-
lo, ego iam præconis vo-
ce victor pronuncier, sal-
tu stadium transmensus,
ne videntibus quidem ali-
quoties spectatoribus. M.
At ista quidem haud vera
narras, imo ego tibi per-
multos commemorare
queam, quibus heri ne
obulus quidem erat, quo
restim emerent, statim
vero hodie diuites & sum-
ptuoso in albo. curru au-
rigantes, quibus ante ne
asellus quidem suppedita-
rit. Ij tamen purpurati,
aurumq; manibus gestan-
tes obambulant. Qui ne
ipsi quidem, opinor, cre-
dere possunt, quin per so-
mnium diuites sint. P l.
isthæc aliæ res est Mercu-
ri, neque enim tum meis
ipsius ingredior pedibus,
nec à Ioue; sed à Dite ad
istos transmittor, qui &
ipse nimirum opum lar-
gitur est, ac magna do-
nans, id quod ipso etiam
nomine declarat. Itaque

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille aliubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto testus, de quo felles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamque nouus dominus pronuntiatus est siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscænus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam tum mento lubraso, pro varijs & opiparis voluptatibus quas illi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhias

aut

τοίνυν μετακισθῆναι δέη με παρ' ἐτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με κατὰσημνάμενοι ὀπμιλῶς, φορηδὸν ἀράμφοι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πού τ' οἰκίας ἀρκεῖται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ ἡ ὀθόνη σκεπόμενος, φειμάχνητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπιελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ φειμῶνσι κεχλωότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπιτομένην, τιτρυγότες οἱ νεοπῶι. ἐπεὶ δ' αὖ τὸ σημεῖον ἀφαιρηθῇ, καὶ τὸ λῆρον ἐστμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακρησθῇ μεν ὁ κωιδὸς διασότης, ἥτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλὰ πύγων οἰλέτης, ὃν παιδικῶν τίμιος, ὑπερυψηλὸς ἔτι τὴν γνάθον, αὐτὸ ποικίλων καὶ παλοδαπῶν ἡδονῶν, ὃς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπερέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς τις αὖ ἢ ποτὲ ἀρπαστάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ θέει φέρων, αὐτὸ τοῦ τέως πυρρῆιου ἢ δρό-

ἢ δρόμωνος ἢ τιβίου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγαλύζος, ἢ πρω-
 ταρχος μετονομαδεῖς, πρὸς
 μάτῳ κίχλυότας ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀπολέποντας
 καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀγόντας
 τὸ πένθος, οἷος αὐτῶν ὁ θυμὸς
 ἐν μυχῷ τ' σαγυῆς διέφυ-
 γει, καὶ ὀλίγον τὸ δέλας κα-
 ταπιῶν. ὁ δ' ἐμπιστὼν ἀθρό-
 ως ἐς ἐμὲ ἀπερόκαλος καὶ πα-
 χύδεμος ἄνθρωπος, ἔτι πλεον
 πέδῳ πεφρικώς, καὶ εἰ πα-
 ριῶν ἄλλος μασίξειέ τις ὄρ-
 θιον ἐφιστὰς τὸ οὖς καὶ τὸν
 μυλῶνα, ὥσπερ τὸ αἰάκιστον
 προσκυμῶν, οὐκ ἔτι φορητὸς
 ὅτε τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 πρὸς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
 πρὸς ὁμοδούλους μασιγῶν
 ἀποπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτῶν ἰα-
 τριᾶντα ἔξισιν, ἄρχεις αὖτ' ἢ
 ἐς πορνίδιον τι ἐμπιστὼν, ἢ
 ἰπποτροφίας ὀπιθυμήσας, ἢ
 κόλαξι παρὰ δούλους ἐαυτὸν ὁμ-
 νύουσιν ἢ μὲν εὐμορφότερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτῷ, εὐχόμε-
 νον δ' ὅτι Κέρως ἢ Κό-
 δρου, σμικρῶτερον δ' ὅτι Οδυ-
 σείως,

aut Droppo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Mega-
 byzus, aut Protarchus ap-
 pelletur. Cæterum illos
 nequicquam hiantes, se-
 que mutuum intuentes
 relinquit, ac verum luctū
 agentes, quod eiusmodi
 Thynnus ex intimo sage-
 nx sinu sit elapsus, qui
 non parum magnam ef-
 fam deuorarit. At hic re-
 pente totus in me irruēs,
 homo vitæ mundioris at-
 que elegantioris rudis,
 pingui, illotaq; cute, qui
 compedes etiamdum hor-
 rescit, & si quis præteriens
 loco increpit, arrestis stet
 auribus, quique pistri-
 num, perinde vti templū
 adorer, non est deinceps
 tolerandus ijs, quibus-
 cum viuūt, verum & inge-
 nuos afficit contumelia,
 & conseruos flagris ex-
 dit, experiens, num & si-
 bi huiusmodi liceant, do-
 nec aut scortulo cuiuspiam
 irretitus, aut equorum a-
 lendorum studio captus,
 aut adulatoribus sese per-
 mittens, deierantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 crope Codroue genero-
 siorē, callidiorē Vlyssē,

se, vnum autem vel sedem pariter Cræsis opulentio- rem, momento temporis semel profundat infelix, quæ minuatim multis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. M. A. R. Ista ferme sic habent uti narras, verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi viros qui diuitijs abundant? P. L. V. Enimuero credis me reperire istos ad quos mitto? M. A. R. C. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obulo qui dem æstimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? P. L. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quæpiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spem sub-

σέως, πλουσιώτερον ἢ συνή-
μα Κρείσων ἐκκαίδικα, ἐν
ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος
ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
πολλῶν ὀπορηῶν καὶ ἀρεπα-
χῶν καὶ πανουρηγῶν σωπι-
λιγμῶνα. Εἰμ. αὐτὰ που
χρὶδὸν φησὶ τὰ γιγνώμενα. ὁ-
πότεν δὲ οὐκ αὐτόπους βα-
δίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς
ὢν εὐρίσκες τὴν ὁδόν, ἢ
πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς
αὐτοὶ ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρεί-
ρας εἶναι τοῦ πλουτεῖν
ἀξίους; Πλοῦτ. οἱ γὰρ
εὐρίσκην μετ' οἱ τινὲς εἰσι;
Εἰμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ.
οὐ γὰρ Λεϊσείδην κατὰλεπὼν,
Ἰππονίκην καὶ Καλλιὰ προση-
ύεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθηναίων, οὗ ἢ ὀβολοῦ ἀξι-
οῖς. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις
καταπεμφθεὶς. Πλοῦτ. αἶω
καὶ κάτω παῖδ' ὡμαι πεινο-
σῶν, ἄχρ' αὖ λάθω τινὲ ἐμ-
πιστῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὖ πρῶ-
τός μοι περιτύχῃ ἀπαγα-
γὼν, πρὶς αὐτὸν ἔρχεται
τὸν Εἰμῶν, ὅτι τὰ παρα-
λόγω

λόγω τῷ κέρδους προσκυῶν. Ερμ. οὐκοῦν ἐξῆπ' ἀττηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενος σε χεῖρ' τὰ σὺν τῷ δοκῶντα πλουτίζειν ὁσους αὐτῷ; Πλουτ. καὶ μάλα δικαίως ὦ γὰρ θεέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπιμπεν ἀναζητήσαντα δυσέρετον οὕτω χεῖρ' αὐτοῦ καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐν τῷ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς αὐτῷ ἐξούροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῷ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὰ πᾶν ἐπιχόντων, ῥᾶον ἐς τοῦ τοιούτους ἐμπέπω περιών, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῷ. Ερμ. ἦτα πῶς ἐπέδαν καὶ ἀλίπης αὐτοῦ, ῥαδίως φεύγεις, οὐκ ἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλουτ. ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀετίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καμρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ. ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρίναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσῃ γῶ, καὶ προσέτι ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐν τῇ σκελῶν, τοσοῦ-

subiecto venerans atque adorans. M e κ c. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimavit, qui discescerent? P L v. Et iure quidem optimo fallitur ὁ bone, quippe qui quum mæcæcum esse non ignoret, emittat vestigia tum rem usque adeo repertur difficilem, & iam olim è vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirum adeo obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, improbi porro in ciuitatibus omnia obrineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac retribus illorū illigor. M e κ c v κ. At qui sit, ut quoties eos deseris, celeriter aufugias, quum vix sis ignarus? P L v. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, ubi ad fugam tæpus inuitat. M e κ c v κ. Jam illud quoque mihi responde, qui sit, ut quū sis oculis captus (dicendū enim est) præterea pallidus, possit mo claudus,

dus, tam multos habeas amantes, adeo ut omnes respiciant in te, & si possint, foelices videantur, sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perdit te amarint, ut se aëreo è scopulo praecipites abiecerint rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quonquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. P L V. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut caecum, aut si quid aliud adest mihi vitij. M E R. Quidni ò Plute? nisi forte & ipsi omnes caeci sunt. P L. Haud caeci caeci quidem, ò optime, verū inscitia errorq; quae nunc occupant omnia, illis offundūt tenebras ad hanc ipse quoq; ne per omnia deformis sim, persona vehementer amabili rectus inaurata, gemmisque pictura a, ac versicoloribus amictus, eis occur-

τοσούτους ἐρασὰς ἔχοις, ὥστ' πάντας ἀπεβλέπῃν εἰς σε, καὶ τυγχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἰοῖσθαι εἰ δὲ ἀπολύχοιεν, οὐκ ἀέχουσι ζῶντας. οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους ἀντὶ τοῦ οὗτου δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βαθυκήτια πόντον φέροντες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πεισθῶν κατηλιβάτων ὑπορῶνται νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι περὶ εὐδὲ πλὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ, εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις εἰ τι ξυνίης σαυτῇ, κερυβαλιῶν αὐτοὺς, ἐρωμένη τοιοῦτω ὀπιμιμνόμετας. Πλ. οἶμαι γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χυλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πόροισιν. Ερ. ἀλλὰ πῶς αὖ Πλουτέ, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυφλοὶ ὡς ἄριστοι, ἀλλ' ἢ ἀγνοῖα καὶ ἢ ἀπάτη, ἀπειρου κατέχουσιν τὰ πάντα, ὅποια ζοῦσιν αὐτοὺς. ἔτι δ' καὶ αὐτὸς ὥς μὴ παντάπασι ἀμορφος εἴλω, πορρωπέειον περὶ θέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυτον καὶ λιθοκάλην-

κόλληλον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτο-
 πρῶτον οὐκ οἶμαι ὁρᾶν τὸ
 κάλλος, ἐξῶσι, καὶ ἀπολλυμένοι
 ἐν τυγχάνοντες, ὥς εἰγέ τις
 αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνάσας,
 ἐπέδιδξέ με, δῖλλον ὡς κατέ-
 γινωσκον αὐτῷ ἀμελεωμένον
 τις ἰατρικαῦτα, καὶ ἐξῶν τις
 αἰετῶν καὶ ἀμφοτέρων τραγυ-
 μάτων. Εξ. τί οὖν ὅτι ἐν σὺ-
 πῶν ἡδὴ τῷ πλουτεῖν ἡρώμενοι,
 καὶ τὸ πρῶτον αὐτὸ πρῶτον
 μῦθος, ἐτι δ' ἀπαλῶν, καὶ ἡ
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, δῖλλον
 αὐτῷ κίφωλον ἢ τὸ πρῶτον
 πρῶτον πρῶτον; οὐ γὰρ δὲ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν ἐκός, αὐτοῦ ὡς
 ἐπὶ χρεῖστας ἢ ἐμφορία ὅτι, ἐν
 δοθὲν ἰατρικὰ ἐξῶντας. Πλ.
 καὶ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῷ
 τό μοι συναγωνίζεσθαι. Εξ. τὰ
 πῶτα; Πλ. ἐπεὶ δ' αὖ τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπείλα-
 σας ἢ δῖλλον ἐπὶ δεχέσθαι με,
 συμπαρασέσχεσθαι μετ' ἐμοῦ
 λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἄλλα

ro, at illi ratī sese natiui
 vultus venustatem aspice-
 re, amore capiuntur, &
 pereunt non potientes.
 Quod si quis me toto cor-
 pore renudatū illis ostē-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tantopere excu-
 tierint, adamantes res neu-
 tiquam amandas ac fœ-
 das. M E R C. Quid ergo
 posteaquam eo peruen-
 tum est, ut iam diuites e-
 uaferint, iamq; personam
 sibi circumpoluerint, rur-
 sum falluntur? Adeo ut si
 quis illis detrahēre concu-
 tur, pene caput potius,
 quam personam abijciāt?
 Neque enim verisimile est
 etiam tum illos ignorare,
 auro bractearam esse for-
 mam, quum intus cuncta
 inspexerint. P L V T. Ad
 id non parum multæ res,
 ὁ Mercuri, mihi sunt ad-
 iumento. M E R. Quænam?
 P L V. Simulatq; qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clan-
 culum vna mecum intro-
 it elatio, vecordia, iactan-
 tia, mollities, violentia
 dolus, atque alia item in-
 numerabilia, à quibus o-
 mnibus

nibus posteaquam est animus occupatus, iam admiratur quæ neuiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctiorum illorum patrem ingressorum maiorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quam uti me compellatur rejicere. **M E R C V.** ut levis ac lucibus es Plute, tentu difficilis ac fugax, neque villam prabens ansam certam quo prentius tenere, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas viscosa, prentu facilis, totoq; corpore mille vncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. **P L V T.** Quam? **M E R.** Nempe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. **P L V.** Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nā non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere so-

lso,

ἄττα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστά, καὶ ὀρέγεται τῷ φουκῷ, καὶ μὲν τῶν πάντων ἐκείνων πατέρα τῷ εἰσεληλυθόντων κακῶν τίθησι, δορυφορούμενον ὑπὸ αὐτῷ. καὶ πάντα πρότερον πάθει αὐτῷ, ἢ ἐμὲ πρόεσθαι ὑπομύσειν αὐτῷ. Εἰς ὧς ὁ λείρος εἰς τὸ Πλοῦτε, καὶ ὁ λιπρὸς καὶ δυσάθελος καὶ διαφυλικὸς, οὐδὲ μίαν ἀντιλαβὴν παρὰ χόμιτος βιβαίαν, ἀλλ' ὅπως ἐγχείλει ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύειν οὐκ οἶδα ὅπως, ἢ πενία δ' ἐμπαλιν ἔξωδους ἵε καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγκίστρα ἐκπεφυκότα ἔξ' ἀπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὥς πλεονάσας οὐδὲς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχον ἐξάδρας ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μάλιστα ἢ φλυαροῦντας ἡμᾶς παρὰ μάλα οὐ μικρὸν διέλαθι. Πλ. τὸ ποῖον; Εἰς ὅτι τὸ πλοῦτον οὐκ ἐπιτάσσεται, οὐπερ ἔδει μάλα. Πλοῦ. Δάξῃς τούτου γὰρ ἔνικα, ἐν τῇ γῇ αὐ-

γῆ αὐτὴ καὶ ἀλείπων αἰέρεσθαι παρ' ὑμᾶς, ὅτι κηφας ἔνδον ῥύειν ὅτι πλειστάμενον ἢ θύραν, ἀντίγειν ἢ μηδενί, ὡς μὴ ἐμὸν ἀκούσῃ βοήσαντος. Εἰ. οὐκ οὐκ ὅτι λαίνομαι ἤδη τῆς Αἰλικῆς, καὶ μοι ἐπὶ τοῦ ἐχόμενος τὸ χλαμύδος, ἀρχὴς αὐτὸς πρὸς τὴν ἐχθρὰν ἀφίκωμαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Εἰμῶν χλαμύδων, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης μὲν, ὑπὸ βλάβῃ ἴαχα ἢ κλέωνι ἐμπιστύνει περὶ νῶν. ἀλλὰ τίς ὁ φόβος οὗτος ὅστις, καθάπερ σιδῆρου πρὸς λίθους Εἰ. ὁ Τίμων οὐ τοσοῦτον σκᾶπτει πλοῖον, ὁρᾶνδον καὶ ὑπὸ λιβὸν γῆ διον. παπαί, καὶ ἡ πένια παρῆς, καὶ ὁ πόντος ἐκείνος, ἡ καρτερία ἢ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινῶν ἀπάντων, πολλοὶ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφέρων. Πλ. τί οὐκ ἂν ἀπαλαστήμιθα ὦ Εἰμῶν τὰ χρίσιν, οὐ γὰρ αὖ τι ἡμεῖς δέσταιμι ἀξίολογον πρὸς αὐτὰς, ὑπὸ τηλικούτῃ πρᾶσιπέδου φειδωλῶν. Εἰ. ἄλλως ἔδοξε

leo, iussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. M E R C V R. Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adherens, donec extremam viam attigerimus. P L V T. Recte facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsitan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem incidere. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? M E R C V R. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. P A P A, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, arque id genus aliorum turba quorum omnium agmen Fames cogit, longe prestantius quam tui sint satellites. P L V T. Quin igitur quam ocysissime discedimus Mercuri? Neque enim vilum operis precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. M E R C. Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur. P A V P E R. Quo hunc nunc

Argicida manuabducis ?
 M / E R C V. Ad hunc Timonem , ad quem à Ioue sumus ire iussi. P A V P. Itane rursùm Plutus ad Timonem ? posteaquam ipsum ego male habentē ob delicias recipiens his commendans , quæ sapientix & labori , strenuum , multiq; precij virum reddidi ? Adeo ne despicienda , iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor , ut hunc , quæ mihi vnica erat possessio eripiat , iam exactissima cura ad virtutem excultum , ut Plutus hic vbi denuo susceperit , per contumeliam & arrogantiam , illi manu iniecta , talem reddiderit , qualis erat dudum , mollem & ignauum ac vecordem , rursùm mihi restituat vbi iam nihili factus erit & reijcetus ? M / E R C V. Sic ò Paupertas Ioni placitum est. P A V P. Equidem abeo : At vos Labor & Sapientia , reliquique consequimini me. Porro hic breui cognoscet , qualis in se fuerim , quam nunc relinquet , nempe adiutrix bona , &

rerum

ἔδοξε τῷ Διὶ , μὴ ἀποδειλιῶ-
 μέν οὐδ'. Πεν. πῶς τοῦτον ἀ-
 πάγως ὃ ἀγχιφόντα , χειρα-
 γωγῶν. Ερ. ὅπῃ τέλονι τ' Τί-
 μωνα ἐπέμψθηναι ὑπὸ τοῦ
 Διός. Πεν. νῦν ὃ Πλούτος /
 ὅπῃ Τίμωνα , ὅποτε αὐτ' ἐγὼ
 κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τ' τρυφῆς
 παραλαβῶσα τοιοῖσι παρα-
 δοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ σθένει ,
 γλῶσσιν ἀνδρα καὶ πολλοῦ ἄξι-
 ον ἀπέδιδξα. εὐτως ἄρα εὐ-
 καλὰ φρονίλος ὕμῃ ἢ Πενία
 δοκῶ , καὶ εὐαδίκηλος , ὥς θ' ὁ μὲν
 νον κτήμα ἔιχον , ἀφαιρέθῃ
 με ἀκρεβῶς πρὸς ἀριπύλῳ ἔξερ-
 γασμῶν , ἢν αὐθις ὁ Πλού-
 τος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρη
 καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὁμοιον ,
 τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγρυ-
 νῇ καὶ ἀνύκτων ἀποφήτας , ἀπο-
 δῶ πάλιν ἐμὴν ῥάκος ἥδη γε
 χρημύχον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὃ
 Πενία τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχο-
 μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὃ Πόντε καὶ
 Σοφίᾳ καὶ οἱ λοιποὶ , ἀκο-
 λουθεῖτέ μοι. ὅτ' δὲ τάχα
 εἴτε , ὅταν με οὖσα ἀπολεί-
 ψῃ , ἀγαθὴν σωσιγόν , καὶ
 διδά-

διδάσκαλον τ' ἀρίστων, ἢ συ-
 νῶν ὑγιγνός μὲν τὸ σῶμα, ἐξ-
 ἱερῆος δ' ἢ τῶν γυνάμην δι-
 τέλεισιν, ἀνδρὺς βίων ζῶν, καὶ
 ὡς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δ' ἢ
 περὶ καὶ πολλὰ ταῦτα ὤ-
 πσιρεῖσιν ἀλλήλοισι ὑπολαμβά-
 νων. Ερ. ἀπέρχου, ἡμῖς δὲ
 προσήμιον αὐτῷ. Τίμ. τίνας
 ἐστὶν ὧ καλὰ κλητοῖς ἢ τί βουλό-
 μενοι δ' αὐτοῦ ἦκτε, ἀνδρα ἐρῶ
 τῶν καὶ μετὰ φόρον ἐνοχλήτον
 τις; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπὶ
 μιᾶς πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
 ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βόλοις καὶ τοῖς λίθοις
 σιωτῶ. Ερμ. μετὰ μὲν ὧ
 Τίμων μὲν βάλλης; οὐ γὰρ ἀνδρῶ
 πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Ερμῆς εἰμι, δὲ δ' ὁ Πλού-
 τος. ἐπεμύει δ' ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κοῦσας τ' εὐχῶν. ὥς ἐγαθὴ
 τύχη δέχου τ' ὅλβον, ἀποσας
 τ' πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμῶ
 ξιθεῖτε ἤδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
 φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ δι-
 οῦς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦ-
 λοι δ' ἢ τ' τυφλόν, ὅς τις αὖτ' ἦ,
 καὶ ὁπτιῶν μὲν δοκῶ τῇ
 δικέλ-

rerum optimarū doctrix,
 qui cum donec habuit cō-
 mercium, sano corpore,
 valentiq; animo perseve-
 ravit, virilem exigens vi-
 tam, & ad sese respiciens,
 superuacua autem & vul-
 garia ista aliena, ita ut
 iunt, existimans. M E R-
 C V R. Discedunt illi, nos
 ad eum adeamus. T I M.
 Quinam estis ὁ scelesti?
 Aut quid volentes, huc
 venistis homini operario
 mercenarioque negotium
 exhibituri? verum haud-
 quaquam lxti alibitis sce-
 lesti ut estis omnes. Nam
 ego vos illico glebis & sa-
 xis petros comminuam.
 M E R C V. Nequaquam
 ὁ Timon, ne ferito, neq;
 enim series mortales, ve-
 rum ego sum Mercurius.
 hic Plutus. Misit nos Iu-
 piter, votis tuis exauditis.
 Quare, quod bene vertat,
 opes accipe, desistens a
 laboribus. T I M. Atqui
 vos iam ploraueritis, eti-
 amsi dii sitis, ut dicitis. Si-
 quidem odi pariter om-
 nes tum deos tum homi-
 nes. Sed hunc cæcū, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impacto
 com-

comminuere. P L V. Ab-
eamus per Iouem Mercu-
ri, quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non me-
diocriter insanire ne ma-
lo quopiam accepto disce-
dam. M E R C. Ne quid
ferociter Timon, quin
exue potius penitus illam
ferocitatem, asperitatem-
que, ac manib. obuijs ex-
cipe bonam fortunam,
rursum diues esto, rursum
Atheniensium princeps,
& despice ingratos istos
solus ipse foeliciter agens.
T I M. Nihil mihi vobis
est opus, ne obscurbate,
fat opum mihi ligo, prae-
terea fortunatissim⁹ sum,
si nemo propius ad me ac-
cesserit. M E R C. Adeone
quæso inhumaniter? Hæc
ego scæua Ioui refero at-
que immania dicta: At-
qui par erat forsitan ho-
mines tibi haberi inuisos,
vt qui tam multa indigna
in te commississent, deos
odio te prosequi nequa-
quam erat cōsentaneum,
quum illi tantopere tui
curā agant. T I M. At ti-
bi Mercuri, Ioui; quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiam,

εχ-

δικέλλη. Πλοῦτ. ἀπίωμιν ὦ
Ερμῇ πρὸς τῷ Διὶ, μελαγ-
χολῶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μέ-
τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθῃ προσλαβών. Ερ. μη-
δὲν σκαῖον ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ τοῦτο ἄχρion καὶ τραχὺ
καταβλῶν, προτείνας τὸ
χεῖρε λάμβανε πῶς ἀγαθὸν
τύχῃ, καὶ πλούτει πάλιν,
καὶ ἰσθί Αθηναίων τὰ φάρτα,
καὶ ὑπερέρα τῇ ἀχαρίστων
ἐκείνων μένος αὐτῶς εὐδαι-
μονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι,
ἱκανὸς ἐμὶ πλούτος ἢ δι-
κέλλη, τὰ δὲ ἄλλα εὐδαι-
μονέσατός εἰμι, μηδενὸς μοι
πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως
ὦ τῶν ἀπαιθρώπως; τίν δὲ
φέρω Δ. ἰ μῦθον ἀπλυνέατε
κερατρεῖν τε, καὶ μὴ ἐκὸς
ὡς μιτάνθρωπον μὲ εἶναι σε,
τοσαῦτα ὡς αὐτῷ δεινὰ
πεπονθότα, μισέθειν ὃ μη-
δαμῶς, οὕτως ὀπιμελουμέ-
νων σοὶ τῷ Διὶ. Τίμ. ἀλλὰ
σοὶ μὲν ὦ Ερμῇ καὶ πρὸς Διὶ
πλείστη χάρις τῷ ὀπιμελείας,

ταυτο-

τουτονὶ ὃ τὸν Πλοῦτον οὐκ
 ἀλάβοιμι. Ερμ. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέσκη,
 κόλαξί τε παρθοῦς, καὶ ὀπι-
 βούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μί-
 σος ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπα-
 θεῖα διαφθείρας, καὶ ὀπιφθο-
 ρον ὑποφύνας. τέλος δὲ ἄφ-
 ρω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 σως καὶ ἀπρόδοτικῶς. ἡ βελ-
 τίση δὲ πενία πόνοις με-
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάτατα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας πορο-
 μιλοῦσα, τά τε ἀναγκῶα
 κάμνοντι παρῆχε, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καλὰ φρονεῖν
 ἐπαίδευεν, ἔξ αὐτοῦ ἐμοδ-
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσατά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δείξατα ὅς
 τις ὡς ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν
 οὔτε κόλαξ θηπεύων, οὔτε
 συκοφαντῆς φοβῶν, οὐ δῆμος
 παροξυνθεὶς, οὐ ἐκκλησια-
 σῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύραν-
 νος ὀπιβουλῶντας ἀφιλέως
 δύναντ' αὖ. ἐξ ἑαυτοῦ τοῖς αἰ-
 οῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ
 τὸν

ceterum hunc Plutū ne-
 quaquā recepero. M E N-
 C Y R. Quid ita? T I M.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorum hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus prode-
 ret, insidiatores in me in-
 uitarer, conflaret odium,
 illecebris corrumpere, in-
 iuidiæ obnoxium redde-
 ret, deniq; quum me adeo
 perfide ac proditorie de-
 sistueret. Contra pauper-
 tas optima, me laboribus
 viro dignissimis exercens,
 mecumque vere & libere
 conuiuens, & quibus o-
 pus erat, suppeditauit la-
 boranti, & vulgaria ista
 contemnere docuit, effe-
 citque ut mihi vitæ spes
 omnis ex me ipso pende-
 ret, demonstrans quænam
 essent opes veræ meæ,
 nempe quas neque adula-
 tor assentans, neque syco-
 phanta minitans, neque
 plebs irritata, neque con-
 cionator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidijs queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dum
 hunc agellum grauiter ex-
 erceo, neque quicquam

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. M E R C. Nequaquam ð bone, neque enim omnes ad euulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueri haque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reijcienda munera, quæ à Ioue proficiscuntur. P L. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauitè feres si quid dixerò? T I M. Dicito, ne multistamen, neque cum procamijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. P L V. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, numquam in re te quemadmodum pias, læserim? qui

qui-

τὸν ἀχρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος οὐδὲν ὀργῶν ἔχει ἐν ἀσέβειαις, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥςτε παλίνδρομος ἄπιθι ὦ Ερμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμὴ δὲ τὸτο ἱκανὸν ἔω, πάντας ἀνθρώπους ἡβδον οἰμώζειν ποιῆται. Ερμ. μηδ' αὖτως ὦ γαθέ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπληνδοὶ πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μερακιώδῃ, καὶ τὸν Πλούτον παράλαβε, εἴτε ὑπὸ βληϊά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλούτ. βούλει ὦ Τίμον δικαιολογήσομαι πρὸς σέ, καὶ χαλεπαίνης μοι λέγοντις Τίμ. λέγει, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ ὅ μ' ἐπιπροοιμίῳ, ὥς περ οἱ ὀπληνδοὶ ἔητορες. ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὴν Ερμῆν τὸτονοί. Πλούτ. ἐχέω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπείν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σου κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὥς φης, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἔμ' ἡδίκη-

ἡδί-

ἡδίστων ἀπάντων αἰτίῃς σρι
κατέστω, τίμῃς καὶ προσδρί-
ας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἀλ-
λῆς τρυφῆς. πείδλεπτος δέ
τοί κ' αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦνθα,
καὶ πεισσοῦδαςος. εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐν σῷ κολάκων
πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβηλιν
ἀνδράσι καταράτοις, ἐπα-
νοῦσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ
πάντα τρόπον ἐπιβουλεύου-
σί μοι. καὶ τό γε τελευτεῖον
ἔφηθα, ὡς πορδέδωκά σε,
τὸν ἀντίον δὲ αὐτὸν ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρόπον ἀ-
πειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλὴν ἔξωθεις τῆς οἰκίας.
τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτῃ πλὴν δι-
φθέραν ἡ λιμνωτάτη σοι Πε-
ρία φειτέθεικεν. ὥς μάρτυς
ὁ Ερμῆς οὐτοσί, πῶς ἐκέλευ-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν πα-
ρά σε, οὕτω δυσμινῶς μοι
προσινύει γυμῶν. Ερμ. ἀλλὰ
νῦν ὁρᾷς ὃ Πλοῦτε, οἷος ἦδη
γί-

quidem dulcissimaru qua-
rumq; rerum tibi exite-
rim autor, opifexq; , au-
toritatis, præsidentia, co-
ronarum, aliarum item vo-
luptatum, mea opera con-
spicius eras, celebris &
obseruandus. Cæterum si
quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi po-
tes imputare/, quin ipse
magis abs te sum affectus
contumelia, propterea qd
me tam ignominiose viris
illis execratis suppeditaris,
qui te mirabantur, ac præ-
stigijs dementabant, mi-
hiq; modis omnibus infi-
dias struebāt. Porro quod
extremo loco dixisti, te
à me proditum, deser-
tumque fuisse, istud cri-
minis in te possum retor-
quere, quum ipse sim mo-
dis omnibus à te reiectus,
præceptsq; exactus ex ædi-
bus. Vnde pro molli chla-
myde sagum istud charis-
sima tibi paupertas circū-
posuit. Itaq; testis est mi-
hi hic Mercurius, quum
topere Iouem orauerim
ne ad te venire, adeo ho-
stiliter mihi aduersatum.
Μακ. At nunc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

nem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. ΤΙΜ. Parendum est Mercuri, rursusque direndum. Quid enim facias quum dij compellant? tamen vide, in quas turbas me miserū conijcies, qui quidem cum ad hunc usque diem foelicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali, tantumque curarum suscepturus. ΜΕΡΚΥΡ. Sustine Timon mea gratia, tamen si grave est isthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in caelum reuolauero. ΡΛΥΤ. Abijt ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturā. Tu vero hic opperiri, si quidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri forti. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offerque

γενήσῃ; ὥςτις θαρρύνων ζυω-
διάβρισι αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σπά-
πῃ, ὡς ἔχῃς. σὺ δ' ἢ θ' ἔθυσαν-
ξὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑ-
πακούσεῖ δ' ἐμβόησας ἰσοι.
ΤΙ. πῶς ἔσῃ ὦ Ερμῆ, καὶ τίς
πλουτησέων. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
δοι τίς, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιά-
ζοντο; πλὴν ὅρα γε, εἰς οὐδ' αὖ
μὲν παράσματά ἐμβαλεῖς καὶ κα-
κοδαίμονα, ὅς ἔχει νῦν εὐ-
δαιμονέστατα διάγων, χευσὸν
ἄφνω τοσοῦτον λήφομαι οὐ-
δὲν ἀδελήσας, καὶ τοσοῦτας
φρονίδας ἀναδέξομαι. Ερμ.
ὑπὸς ἔθι ὦ Τίμον δι' ἐμὲ. καὶ
εἰ χαλεπὸν τὸτο, καὶ ὅς οἱ δόν
ἔστι, ὅπως οἱ κέλακας ἐκείνους
διαρῆα γῶφιν ὑπὸ τῷ φθόγῳ,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πῶς αἰτνῶ ἔς
τὸν οὐρανὸν ἀναπλήσομαι.
Πλοῦτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
ἱερίᾳ τῇ πείρῳ, σὺ δ' αὖ-
τοῦ πείμινε, ἀναπέμψαι γὰρ
σωτὸν θυσανξὸν ἀπελθὼν,
μᾶλλον δὲ παῖ. σέ φημι
θυσανξὸν χευστοῦ, ὑπάκου-
σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρα-
χίσι-

χρισταυτὸν ἀνιλέσθαι. σκάπτει
 ὁ Τίμων βαθείας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δ' ὑμῶν ἀποστήσομαι.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκαια. νῦν
 ῥῆθ' ὀπὶ ῥῆσόν σιαντὺν καὶ μὴ
 καμῆς ἐκ τῷ βάθους τῷ θησαυ-
 ρῷ ἐς τὸ μφανὲς προκαλλου-
 μῶμεν, ὦ Ζεῦ τεράσσει, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδῶνι,
 πῶθεν χρυσίον τοσοῦτον, ἥ-
 που ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδια
 γοῦν μὴ ἀνθρακας εὖρεω ἀνι-
 χόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ἐστὶν ὀπίστημον; ὑπερθερον, βα-
 ρὺν, καὶ πλεονεκτοῦν ὑπερῆδι-
 σον ὦ χρυσέ, διζίωμα κάλλι-
 στον βροτοῖς, αἰθέρων γὰρ πῦρ
 ἄτε διατρέπτει καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμώτατε. νῦν πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποτὲ γῆρας
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 θένος ἀναπεπλάμενοις τοῖς
 κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω κα-
 λὸν ἐρασνόν, διὰ τῷ τέλει κα-
 ταρξέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κρῆ-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθύ-
 μασια, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμονα καὶ τῷ Τίμωνος πλοῦ-

τον

que temet eruendum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Ceterum ego à vo-
 bis digredior. T i m. Age
 iam ὁ ligo, nunc mihi tu-
 as vires explica, neq; de-
 fatigare, dum ex abdito
 Thesaurum in apertum e-
 uocaris. Hem prodigio-
 rum author Iupiter, ami-
 ci Corybantes, ac lucifer
 Mercuri, vnde nam auri
 tantum? Num somnium
 hoc est? Metuo ne carbo-
 nes reperturus sim exper-
 rectus. Atqui aurum pro-
 fecto est insigne, fuluum,
 graue, & aspectu multo iu-
 cundissimum, Pulcherri-
 ma Aurum faustitas mor-
 talibus. Quippe quod ig-
 nis in morem ardes, no-
 ctisq; & dies renides. Ades
 ὁ mihi charissimum desi-
 deratissimumq;, nunc de-
 mum credo vel Iouem ip-
 sum olim aurum esse fa-
 ctum. Etenim quæ tandē
 virgo nō exporrecto sinu
 vsq; adeo formosum ama-
 torem excipiat per regulas
 illapsum? ὁ Mida Cræse-
 quo, ac munera Delphico
 in templo dicata, vt nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-

feramini, cui ne Persarum quidem rex par est. Oligo, sagum charissimū vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quam maxime semotum mercatus agrum, turriculaque seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, seiunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omneis. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordię meræ pugæ. Tum commiserari lachrimantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subuersio, ac vitæ solitaria, qualis est lupis, vnus sibi amicus Timon, ceteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quoriam congregi, piaculum, adeo vt si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quā signa faxea, xreæue, neq; fœcialem ab illis missum recipiamus, neque fœde-

πλοῦτόν, ὥ γ' οὐδ' βασιλεὺς
ὁ πρῶτος ἴσος. ὦ δίκιλλα καὶ
φιλάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
πρὸ Πανὶ τέτω ἀνὰ θείναι κα-
λόν. αὐτοὶ δ' ἥδη πᾶσαν
ἀμεινος τῷ ἐχθρίαν, οὐκ ἐ-
ὄν οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆ
θυσιαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαίῳδον, τ' αὐτ' καὶ τάφον
ὑποθανόν ἔξεν μοι δεκά. δι-
δόχθω δ' ταῦτα, καὶ νινομοθε-
τήσω πρὸς τ' ὀπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀγνω-
σία καὶ ὑποφία. φίλος δ' ἢ ἔξ-
υγος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέου βωμᾶς,
ὑβλὸς πολλὸς, καὶ τὸ οἰκίεσθαι
δακρύοντα, ἢ ὀπκουεῖσθαι δι-
ορμῶν, παραγομία καὶ καλὰ λυ-
σις τ' ἐθιῶν. μοῦνος δ' ἢ δι-
αία, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, οἱ δ' ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίλοιποι, καὶ
τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῷ
μίασμα. καὶ εἴ ἦνα ἴδω μόνον,
ὑποφρᾶς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅπως αἰ-
δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμεῖν διαφερέτωσαν,
καὶ μήτε κήρυκα διχῶμεθα
παρ' αὐτ' μήτε ἀπογδαίωσιν

δώμιθα, ἢ ἐρημία ὅς ἔσθ' ἐσω
 παρὸς αὐτοῦ. φυλέτῃ ὅς καὶ
 φράτορες καὶ δημόδι, καὶ ἡ πα-
 ρίς αὐτῇ, ψυχὰ καὶ ἀνώφι-
 λῶ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀδ-
 δεῖ φιλοτιμύματα, πολυεί-
 τω ὅς Τίμων μόνος, καὶ ὑπο-
 ράτω ἀπ' αὐτῶν, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτῆς, κολακτίας
 καὶ ἐπαίνων φορητικῶν ἀπλη-
 λαγμύρος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐωχεῖται, μόνος ἑαυτῷ γεί-
 των καὶ ὁμοῖος, ἐκσείων τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἅπαξ ἐκ τῆς δεξιῶτα-
 τας δεδόχθω, καὶ δὲν ὑποθα-
 νεῖν, ἢ αὐτῷ ἐφ' ἅπαν ἐπινεγ-
 κεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μιτὰς
 θεῶν ἥδιστον. τὸ πρόπου δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαρότης καὶ ὀρεῖα
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δὲ τίνα
 ἴδοιμι ἐν περὶ διαφθέρων
 καὶ τρεννύων ἐκτελέωντα, τίτ-
 τη καὶ ἐλαίῳ καὶ αὖθις ἐννύσι.
 καὶ καὶ τίνα τὸ χιμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὅς τὰς γῆ-
 ρας ὀρέων ἀντιλαβέων δὲν ὅς
 ὠθεῖν καὶ τῶτον ὅτι κεφαλὴν
 πείποντα, ὡς μὴ ἀνακύψαι

διωκ-

raferiamus. Solitudo ter-
 minus esto. Ceterum tri-
 bules, cognati, popula-
 res, postremo patria ipsa,
 frigida quædam & sterilia
 nomina, & insipientium
 virorum precia, solus Ti-
 mon diues esto, despici-
 at omnes, solus ipse se-
 cum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onero-
 sis laudibus Dijs sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibi-
 ipsi vicinus, sibi particeps,
 excutens sese ab alijs. At
 semel decretum esto, ut
 vnus seipsum comiter ac-
 cipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibi ipsi
 coronam admoovere. Nul-
 lumque nomen sit dulci-
 us quàm Misantropi, id est,
 hominum odoris. Morum
 autem notæ, difficultas,
 asperitas, feritas, iracun-
 dia, inhumanitas, quod si
 quem conspexero incen-
 do conflagrantem, obte-
 stantem quo restinguam,
 pice oleoque restinguere,
 rursum si quem flumen
 vndis abstulerit, isq; ma-
 nus porrigens implorer,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-
 re,

re, hunc admodum par
 pari relaturus est. Hanc
 legem Timon tulit Eche-
 cratides Colytensis, &
 concionis subscripsit suf-
 fragijs idem ille Timon.
 Age hæc decreta sunt, &
 pro virili immoremur eis.
 Cæterum vero magno e-
 merim, vt id omnib. inno-
 tescat, quod in opib. ab-
 undo, nam illa res illos
 præfocauerit, sed quid il-
 lud? Hem quæ trepida-
 tio? vndiq; concurrunt,
 puluerulenti atq; anhelii,
 haud scio, vnde aurum o-
 dorati. Vtrum igitur hoc
 consensu colle saxi eos
 abigo è sublimi deiaculās,
 an hac tantum in re legē
 violabimus, vt semel cum
 illis congregiamur, vt ma-
 gis angantur, fastiditi, re-
 pulsique? Ita satius esse
 duco. Itaque restemus,
 quo illos excipiamus. Age
 prospiciam, primus eorū
 iste quis est? Nempe Gna-
 tonides adulator, qui mi-
 hi nuper cœntam petenti
 funem porrexerat, quum
 apud me sæpenumero so-
 lida dolia vomuerit. Sed
 bene est quod ad me ve-
 nit, nam primus omni-
 um

δυνηθεῖν. οὕτω γὰρ αὖ τίω
 ἴστω ἀπολάβοιεν. εἰσηήσατο
 ἡ νόμον Τίμων Ἐχεκράτιδος
 κολυπείως, ἐπεψήφισεν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός, εἶν
 ταῦτα ἡμῖν δεδέχθαι, καὶ πᾶσι
 κῶς ἐμυθώμεθα αὐτοῖς, πλὴν
 ἀλλὰ περὶ πολλοῦ αὖ ἐποι-
 σάμεν ἅπασιν γνωριμά πως
 ταῦτα θύειν. διότι ὑπερπλου-
 τῶ, ἀσχόνη γὰρ αὖ τὸ πρᾶγμα
 ἡρώδο αὐτοῖς, καὶ τοι τί τῷ-
 το; φεῶ ἡ τάχους, παρλαχό-
 θεν σωθῆναι, κεκοιμημένοι καὶ
 πνευσίνωντες, ἐκ οἶδα, ὅθιν
 ὁ σφραγισμένοι, ἡ χρυσίου πᾶ-
 τερον οὐκ ὅτι ἡ πάγον ἡ τῶν
 ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοῦ τῶς
 λίθοις ἡ ὑπερδεξίων ἀκροβο-
 λισμένοι, ἡ τῶς τοσούτον
 παρνομήσομεν εἰς ἅπασι αὐ-
 τοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεον
 αὐτῶν τῶ παρορώμενοι; τοῦτο
 οἶμαι καὶ ἄμνητον, ὥς διεχόμε-
 θα ἡδὴ αὐτοῖς, ὑποσάπτες. φε-
 ρεῖ ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶ οὐ-
 τὸς ὅς; Γναθωνίδης ὁ κῶ-
 λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαν
 τί μοι ὀρέξας ἡ βέβχον, πρί-
 θους

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκις ἐμμηκώς. ἀλλ' οὐ γὰρ
 ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώζε-
 ται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. ὅκ
 ἐβῶ ἐλεγον, ὥς ὅκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀσφαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θε-
 οί; χαῖρε Τίμον εὐμερφέστα-
 τε καὶ ἡδίστε καὶ συμποσικώτατε.
 Τί. νῆ καὶ σύβη ὦ Γναθωνίδα,
 γυπῶν ἀπάντων βορῶτατε,
 καὶ ἀνθρώπων ὀπριπτότατε.
 Γν. ἀεὶ φιλοπώμων σύβη.
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον, ὥς
 χαρὴν τι σοὶ ἔσται τῷ νεοδι-
 δάκτων διθυράμβων ἥκω κα-
 μίζων. Τί. καὶ μὲν ἐλεγείᾳ σε
 ἄσθι μάλα πεπαδῶς ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τῷ-
 το; παῖς ὦ Τίμον; μαρλί-
 ρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἰοῦ ἰοῦ, προ-
 καλουμαί σε βαῦματος εἰς ἀ-
 ρξὸν πάσον. Τί. καὶ μὲν αἶ γε
 μικρὸν ὀπρωαδωῆς, φόνου ἰά-
 χα προκεκλήτη με. Γν. μὴ δα-
 μῶς. ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ
 βαῦμα ἵαται, μικρὸν ὀππεί-
 σας τῷ χειρὶ σου, εἰδῶς γὰρ ἵχαι
 μόν' ὅτι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι
 πόδες; Γνα. ἄμμι, σὺ δ' οὐ
 χροί-

um varulabit. G N A T.
 Annon dixi Timonem vi-
 rum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salve
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. T I M. Scilicet
 & tu Gnatonides, vultu-
 rum omnium voracissi-
 me, & hominum perditis-
 sime. G N A. Semper tibi
 grata dicacitas. Sed vbi
 cōpotamus? Nam nouam
 tibi adfero cantilenam, ex
 his quos nuper didici di-
 thyrambis. T I M. Atqui
 elegos canes admodum
 miserabiles, ab hoc doctus
 ligone. G N. Quid isthuc?
 Feris ὦ Timon? Attestor.
 O Hercules, hei hei, in
 ius te voco apud Areopa-
 gitas, qui vulnus dederis.
 T I M. Atqui si cunctare
 paulisper, mox cædis me
 reum ages. G N. Nequa-
 quam, quin tu plane vul-
 neri medere, paululo auri
 inuncto. Mirum enim in
 modum præsentraneum id
 est remedium. T I. Etiam
 mares? G N A. Abeo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodο tam sæ-
 uus factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit recal-
 ua-

uaster ille ? Philiaides, as-
sentatorum omnium exe-
cratissimus. Hic quum a
me solidum acceperit fun-
dum, tum filix in dotem
talenta duo, laudationis
præmium, quum me ca-
nentem reliquis silenti-
bus omnibus solus maio-
rem in modum extulisset,
perierans me vel oloribus
magis canorum, ubi ægro-
tantem antea vidit me, &
adieram oraturus ut mei
curam ageret, plagas
etiam egregius ille vir im-
pegit. Ρ Η Ι. Ο impu-
dentiam, nunc demum
Timonē agnoscitis, nunc
Gnatonides amicus &
conuiuia, enimvero habet
ille digna se, quandoqui-
dem immemor est atque
ingratus. At nos qui iam
olim conuictores sumus,
æquales ac populares, ta-
men modeste agimus, ne
insillire videamur. Salue
here, fac ut istos adulate-
res sacrilegos obserues,
qui nusquam adsunt nisi
in mensa, præterea a cor-
uis nihil differunt. Ne-
que posthac huius ætatis
mortalium ulli fidendum
est. Omnes ingrati & sce-

lesti

χαρήςος οὕτω πλαιὸς ἐκ χρε-
σου ἡνδμινος. Τίμ. τίς οὗτός
ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαι-
τίας ; Φιλιάδης κοράκων ἀ-
πάντων ὁ βδελυρώτατος, οὗ-
τος ἢ παρ' ἐμοῦ ἀγρόν ὅλον
λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ κοῦκκα
δύο τάλαια μισθὸν τ' ἐπαί-
νου, ὅτι ἀσσιὰ με πάντων
σιωπῶντων μόνος ὑπερπήνε-
στιν, ἐπ' αὐτοσάμηνος ὠδικώτε-
ρον εἶναι τ' κύκνων, ἐπεὶ δὴ το-
σοῦτα κοῦκκα εἶδε με καὶ
προσῆλθεν ὀπκουρίας διόμυ-
τος, πλὴγας ὁ ἡνδμινος προσ-
ετέτνε. Φιλ. ὦ τ' ἀναισχυν-
τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις ;
νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
συμπότης ; τοῖς αὐτοῦ δίκαια
πέπονθεν ἐξ ἀχάριστος ὢν.
ἡμεῖς ἢ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
ξυνέφθοι, καὶ δημόται, ὅμως
μετρίάζομεν ὥς μὴ ὀππὸς ἄν
δοκῶμεν. χᾶρις τ' δέσποτα,
καὶ ὅπως τοὺς μισροὺς τέτοους
κόλακας φυλάξῃ, τοῦ ὅτι τ'
τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα ἢ
κοράκων οὐδὲν διαφέροντας,
καὶ ἐτι πεισυντέα τῇ νῦν οὕ-
τινι,

δινί, πάντες ἀχάριστοι καὶ πο-
νηροί. ἔγω δ' ἰάλασθ' ἐν σοὶ κομί-
ζων, ὥς ἔχοις παρὰ τὰ καλὰ πεί-
σοντα χρηστῶς, καθ' ὃδ' ὃν ἡδυνάμην
σὺν ἡκούσας, ὥς πολλοῖσι τοῖς ὑπὲρ
μετέθεσθαι ναυλοῦτον. ἡ καὶ τοι-
μαροῦ ταῦτά σε νοουσίησων,
καὶ τοι σὺ τὸ οὐτ' αὖτε σφὸς ὦν ;
οὐδὲν ἴσως δέησιν τ' παρ' ἐ-
μοῦ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ
δεῖον παραινέσεις αὖ. Τίμ.
ἔσσι ταῦτα ὦ Φιλιάδην, πολλὸν
ἀλλὰ παρὸς εἶμι, ὥς καὶ σὲ φιλο-
φρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φιλ.
ἀνθρώποι, καλέεσθαι τ' κρανίου
ὑπὸ τ' ἀχάριστον, διότι τὰ
συμφέροντα ἐνουθέτην αὐτόν.
Τί. ἰδοὺ πρῶτος ὅς δ' ἔχ' ἔχ' ἔχ' ἔχ' ἔχ'
Δημέας παρ' ἑσέ γε, ψήφισμα
ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς
ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τὰ
λαβὼν μίαν ἡμέραν ἐκλίσας τῇ
πύλῃ. καὶ αὖτε δέκα σο γὰρ, καὶ
ἰδοὺ τὸ ὅτι ἀποδιδούς, καὶ ὡς ἐ-
λθόντας ἐλυσάμεναι τ', ἐπεὶ δὴ
πρῶτον ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
φυλῇ διανέμειν τὸ θεοῦ κῆρυξ,
καὶ γὰρ παρ' ἡλθον αὐτ' τὸ γι-
γνώ-

lesti. At ego quum tibi ta-
lentum adducerem, quo
posses ad ea quæ velles v-
ti, in via accepi, te sum-
mas quasdam opes esse na-
ctum. Proinde accessi his
de rebus admoniturus te,
quanquam tibi forsitan
me monitore nihil erat o-
pus, viro nimirum adeo
prudenti, ut vel Nestori
ipsi, se necesse est, consili-
um dare queas. T. Ita fiet
Philiades, sed age, accede
quo te ligone comiter ac-
cipiam. P H I L. Homi-
nes, confregi cranium ab
hoc ingrato, propterea
quod eum ea quæ in rem
illius erant, admonui. T.
Ecce tertius huc orator
Demeas se recipit, tabu-
las dextra gestans, aitque
se mihi cognatum esse.
Hic una die de meo sede-
cim talenta ciuitati de-
pendit, nam damnatus e-
rat, ac victus, at quum
soluendo non esset, ego
misertus illū redemi. Por-
ro quum illi forte obuenis-
set, ut Erechtheidi tribui
distribueret ærarium, at-
que ego audiens id quod
ad me redibat, poscerem,
negabat se ciuem posse
me.

me. D e m. Salve Timon, præcipuū generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensor aculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & vitraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir nō modo probus & integer, verumetiam sapiens, quantum alijs in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. T i m o n. At ego ne spectator quidem vnquam in Olympicis sedi. D e m. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. T i m. Qua ratione? Quippe qui nec vnquam arma gesserim, neque vn-

γνώμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολέτω ὄντα με. Δημ. χεῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ ἕνους τὸ ἔργημα τῇ Ἀθηναίων, τὸ πρὸς ἑλπίμα τῇ ἐλλάδος, καὶ μὴ πάλαι σε ὁ δῆμος ζυγλεγωνός, καὶ αἱ βουλὰι ἀμφοτέρω περικλυταί. πότερον δὲ ἀκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ Ἐχέκρατιδου πολυτέλης, αἵρε οὐ μόνον καλὸς καὶ γὰρος, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς καὶ ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατίλει τὰ ἀριστα πρὸς ἅπαν τῇ πόλει, νίκηκε δὲ πῶς καὶ πάλιν καὶ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μίας ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ σωμαρίδι πωλικῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθιζόμενα ἐγὼ πώποτε εἰς ὀλυμπίαν. Δημ. τί οὖν; διαώσῃς ὕστερον τὰ τοιαῦτα ὅτι πολλὰ προσκείσῃς ἀμείνον. καὶ ἡέσσυτε δὲ ὑπὲρ τῇ πόλει πέρουσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψεν πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ τοῦτο μὴ ἔχον ὄπλα, οὐδὲ πρὸς ἐχρά-

εὐχάφην ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δη. μέτρια τὰ πρὸς σεαυτὸν λέ-
 γης. ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι αὐτῷ ἐ-
 κείνῳ ἀμνημονουῦμεν. ἔτι δ' καὶ
 ψηφίσματα χράφον, καὶ τυμ-
 βουλεύων καὶ πράξηων, οὐ μι-
 κρὰ ὠφέλησι τὴν πόλιν, ὅτι
 τούτοις ἅπασι δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κίᾳ καὶ φυλαί, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρε-
 σουῦ ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὸν ἐν τῇ διζιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλίνας ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ σιφανῶται αὐτὸν
 χρυσοῖς σιφάνοις ἑπτα, καὶ ἀνα-
 κρεῖν χθύναι τὸν σιφάνου
 σήμερον Διονυσίοις βαγῶδους
 καινοῖς. ἀχθύναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. εἴπε
 πλὴν γνώμῃ Δημέας ὁ ῥήτωρ
 συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστὺς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὅποια αὐ-
 τὸν θέλοι. τοῦτο μὲν οὐκ οἶ
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ-

quam militiæ dederim no-
 men. D e m. Modeste
 equidem de teipso loque-
 ris, nos tamen ingrati fu-
 turi sumus, nisi memi-
 nerimus. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in ad-
 ministrandis bellis non
 mediocrem utilitatem at-
 tulit Reipublicæ. His de
 causis omnibus visum est,
 curiæ, plebi, magistrati-
 bus tributim plebeijs sin-
 gulatim, communiter v-
 niuersis, aureum statue-
 re Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dex-
 tra tenentem, radijs tem-
 pora ambientibus, utque
 septem aureis coronis co-
 ronetur, & promulgari
 coronas hodie Dionysijs
 tragædijs novis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod co-
 gnatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-

ισσι,

sem, quem tuo nomine Timonem appellavi. T I. Qui potes Demea, quum ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit. D E M. At ducam, nouo incunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M. An vxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tanta à me plaga accepta. D E M. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occertas? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem pœnas daturus, quum alijs nominibus, tum quod arcem incenderis. T I M O. Atqui non cōflagrauit arx scelereste. Proinde palam est te calumniatorem agere. D E M. Sed & diues ex rarium profodiens. T I M. Non profossum est neque isthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ

in ea

παράσει, ὃν ὅτι τὸ σὺ ὄνομα
 τι Τίμωντα ὀνόμακα. Τίμ.
 πῶς δὲ Δημέα, ὅς οὐδὲ γε-
 γάμικας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰ-
 δέναι; Δη. ἀλλὰ γὰρ ὦ, ὡς
 διδῶ διὲς ἐς νέετα, καὶ πα-
 δοποιήσομαι, καὶ τὸ γυνήθη-
 σόμενον, ἄρξιν γὰρ εἶναι, Τί-
 μωνα ἥδη καλῶ. Τίμ. οὐκ
 οἶδα, εἰ γὰρ ἡσείς ἐτι δὲ οὖ-
 τος, τιλικαύτιω παρ' ἐμοῦ
 πληγὴν λαμβάνων. Δημ. οἱ
 μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τί-
 μων ὅπηχεῖς, καὶ τύπεις
 τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς
 ἐλεύθερος, οὐδ' ἄσος ὢν; ἀλ-
 λὰ δώτεις ἐπ' ἀτάχει πλὴν δί-
 κῃ, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι πλὴν
 ἀκρόπολιν ἐπέσρησας. Τίμ.
 ἀλλ' οὐκ ἐμπέσρησαι δὲ μι-
 αρὲ ἢ ἀκρόπολις, ὥς δ' ἄ-
 λος εἰ συκοφαντῶν. Δημ.
 ἀλλὰ καὶ πλουτῆς, τὸν
 ὀπιθόδομον διαρῶζας. Τίμ.
 οὐ διαρῶκεται οὐδὲ οὗτος,
 ὥς ἐπιδανά σου καὶ ταῦ-
 τα. Δημ. διαρῶχθήσεται
 μὲν ὕστερον, ἥδη δὲ σὺ παύ-
 τα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
 Τίμ.

Τίμ. ἰκοῦν καὶ ἄλλω λάμ-
 βαν. Δη. ὅμοι τὸ μίσθρε-
 ρον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 τίσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοι-
 μι, δύο μὲν λακεδαίμονιων
 μύρας κατακόψας ἀσπλος.
 ἐν δὲ μιᾶν ἀνθρώπιον μὴ
 ὀπισθίφας, μάτῳ γὰρ αὐ-
 τῷ καὶ νινικυκῶς ὀλύμπια
 πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί
 τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὗτος ὄσιν; οὐ μὲν
 οὐκ ἄλλος. ἐκπιτάσας ἰοῦν
 τὸν πάγονα, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμηνος
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχετο, τίανω-
 δες βλέπων, ἀνατισσομένη-
 ρος πῶν ὅτι πρὸς μετώπῳ κό-
 μῳ, αὐτοβορέας τις ἢ Τρί-
 των, οἷους ὁ Ζεὺς ἔχραφεν.
 ὅτ' ὁ τὸ σχῆμα εὐσελῆς, καὶ
 κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σω-
 φρονικὸς πῶν ἀναβλεψὼν, ἐω-
 δειν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
 διεικνῶν, καὶ τῇ ἡδονῇ χαίρον-
 ται καταγοῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπεὶ δὲ λου-
 σάμενος ἀφίκοιτο ὅτι τὸ
 δεῖπν

in ea condita, possides.
 T I M. Alteram itaque
 plagam accipe. D E M E.
 Hei scapulis meis. T I M.
 Nè vociferare, alioqui &
 tertiam tibi illidam. Ete-
 nim res plane ridicula mi-
 hi acciderit, si quum in-
 ermis tuas Lacedæmonio-
 rum acies fuderim, unum
 scelestum hominum non
 protriuerō. Tum frustra
 vicerim in Olympijs, &
 pugil & palæstrides. Sed
 quid hoc? an non philo-
 sophus Thrasycles hic est?
 Profecto ipse est, pro-
 pmissa barba, subductis-
 que supercilijs, & ma-
 gnum quiddam secum
 murmurans accedit, Ti-
 tanicum obtuens, cæsa-
 riam per scapulas fluen-
 tem ventilans, alter qui-
 dam Boreas aut Triton,
 quales eos Zeufis depin-
 xit. Hic habitu fragilis,
 incessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 devenit ad cœnam, pu-
 erque ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratione
autem maxime gaudet,
perinde ut Lethes aquam
ebibens, à dilucularijs il-
lis disputationibus diuer-
sissima quæ sunt exhibet,
dum milui instar præripit
obsonia, & proximum
cubito opposito arcens,
mento interim condimen-
tis oppleto, dum canum
ritu ingurgitat, prono in-
cumbens corpore, perin-
de atque in patinis vir-
tutem inuenturum sese
speret, dumque usque
adco diligenter carinos
extergit indice digito,
ut ne paululum quidem
reliquiarum sinat adhæ-
rere, nunquam non que-
rulus, tanquam deterio-
rem partem acceperit,
vel si totam placentam,
aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & invariabilita-
tis est fructus temulen-
tus, vinoque baccharus,
non ad cantum modo,
saltationemque, verum
ad conuiuium usque &
iracundiam. Adhæc mul-
tus inter pocula sermo
(tum enim vel maxime)
de temperantia, sobrie-
tate.

δείπνον, καὶ ὁ παῖς μεγά-
λῳ τῷ κύλικα ὀρέξειν
αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ ὃ χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λή-
θης ὕδαρ ἐκπιῶν, ἐναντιώ-
τατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐω-
δινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προ-
αρκάζων, ὥσπερ ἰκτίνος τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλῆσιον πα-
ραγκωνιζόμενος, καρύκης
τὸ ἥριον ἀνάπλωε, κυνη-
δὸν ἐμφορούμενος, ὅπκι-
κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πάσι τῷ ἀρετῷ εὐρήσειν
προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύ-
βλια τῷ λιχανῷ ἀπυτμή-
χων, ὥς μηδὲ ὀλίγον ἢ μυ-
τῶ τοῦ καλαίποι, μεμψίμοι-
νος αἰεὶ ὥς τὸν πλακοῦντα
ὄλον, ἢ τινὲς σὺ μόνος τῶν
ἄλλων λάβοι, ὃ, τι περ λιχ-
νείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος,
μέθυστος καὶ πάρονος, οὐκ
ἄχρῃς ὦδης καὶ ὀρχησύος
μόνον, ἀλλὰ καὶ λαιδορείας
καὶ ὀργῆς προτέτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι,
τότε δὴ καὶ μάλιστα πρὸς
σωφροσύνης καὶ κοτμιότη-
τος,

τοις, καὶ ταῦτά, φησιν, ἥδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήρως ἐ-
 χων, καὶ ὑπερβαλίζων γελοί-
 ος. εἶτα ἑμῖος ὅτι τέτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμυροι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸ ἐκ τῆ συμ-
 ποσίου τῷ ἀλκιδίδος ἀμφοτέ-
 ραις ἐπὶ λυμῶνον. πλὴν ἄλ-
 λὰ καὶ γήφαν, οὐδενὶ τῷ προεί-
 ων παραχωρήσειεν αὐτὸν ψεύ-
 σμας ἐνεκα, ἢ θρασύτης
 ἢ φιλαργυρίας ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὅπου κεί-
 ποιοι χεῖρότατα, καὶ ἡ γοητεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀνσιχωρία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅπως παύ-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ παντα-
 χόθεν ἀκρίβες, καὶ ποικίλως
 ἐντελές. οἰμῶς γὰρ τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χρεὶς ὦν. τί
 τὸ; παπαί, χεῖνιος ἡμῖν
 Θρασυκλῆς. Θρα. οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφ' ἡμῶν, ὥστε οἱ τὸν
 πλοῦτόν σοι τιθῆναι, ἀρξυ-
 ρίου καὶ χρυσίου καὶ δείπνων πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σωδεδραμῇ
 κασι, πολλῶν δὲ κολακείαν
 ὅτι δὲ ἀράμυροι πρὸς αὐτοὺς οἶον
 σὲ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 à mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De-
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuio efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhxrentē. quan-
 quam aliò qui ne sobrius
 quidem vlli primariorum
 cesserit vel mendacio vel
 confidentia, vel avari-
 cia. Quin & inter assen-
 tatores primas tenet, pe-
 ierat promptissime, an-
 teit impostura, comita-
 tur impudentia. In sum-
 ma prorsus admirandum
 quoddam spectaculum est
 omni ex parte exactum,
 varietateque absolutum, pro-
 inde non eiulabat clarius
 videlicet, quum sit mo-
 destus. Quid hoc? papæ,
 tandem nobis Thrasy-
 cles? Τ Η Κ. Non hoc a-
 nimo ad te venio, Timon,
 quo plerique isti, qui ni-
 mirum opes admirati tu-
 as, argenti, auri, opipa-
 rorum conuiuiorum ad-
 ducti spe cōcurrunt, mul-
 taque assentatione delini-
 unt te, hominē videlicet
 simplicem, facileque im-

T

parti-

partientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in coenam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, carpe aut nasturcium, aut si quando delictier, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in litto-ribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sapenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Et enim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philo-sophiæ possit opes perspi-cere. Ne tamen in altum obone, sed ferme ad pu-bem usque ingressus, pau-lo ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potio-

σὲ ἀπλοῖκον, καὶ τὸν ὄντων κοι-
νωνικόν. οἷον γὰρ ὥς μάζα
μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον
δὲ ἡδιστόν, θυμὸν ἢ κάρδα-
μον, ἢ ἑπότε τρυφῶν ὀλί-
γον ἤν' ἁλῶν. ποτόν δὲ ἡ
ἐνταῖα κροῖστος. ὁ δὲ πρὶς τῶν
εὐτόν, ἥς βούλει περφυ-
ρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον
μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον
ἤν' ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφί-
δων μοι δοκεῖ, σοὺ δὲ αὐτοῦ
χάριν ἐσάλλω, ὥς μὴ διαφθεί-
ρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ
ὀπτερολύττον κτήμα ὁ πλοῦ-
τος, ὁ πολλοῖς πολλὰς αἰ-
τίας ἀνυκτέων συμφορῶν γι-
γνημῶς. εἰ γὰρ μοι πείθοιο,
μάλιστα ὅλον εἰς πῦρ δά-
λαπταν ἐμβάλεις αὐτόν, οὐ-
δὲν ἀναγκᾶν ἀνδρὶ ἀγαθῷ
ᾔντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας
πλοῦτον ὀρεῖν δυνάμειω. μὴ
μὲν τοι ἐς βλάβος ᾧ γὰρ θεῶ,
ἀλλὰ ὅσον ἐς βουδῶνας ἐπιμ-
βας, ὀλίγον ἀπὸ τῆς κυματώ-
δους γῆς, ἐμοῦ ὀρεῖσθαι μέντοι.
εἰ δὲ μὴ τέτο βούλης, σὺ δὲ ἄλ-
λον πρόπον ἀμείνω καὶ τὰ χρο-
σικφῶ

ἐκφέρεισθαι αὐτὸν ἐκ τῆς
 οἰκίας, καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐ-
 τῷ ἀνεῖς, διαδιδούς ἅπα-
 σι τοῖς διομήνους, ὧ μὴ
 ἔδραχμας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ
 δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φι-
 λόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τρι-
 μοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος,
 ἐμοὶ δὲ, καὶ τοῖ οὐκ ἔμαν-
 τοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ τῇς ἐταίρων τοῖς
 διομήνους, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ
 πλὴν πῆραν ἐμπλήσας πα-
 ράχοις, οὐδὲ ἔλους δύο μι-
 δύνους χωρεῦσαν αἰγινη-
 τικούς. ὀλιγαρχίῃ δὲ καὶ
 μέτριοι καὶ εἶναι τὸν φιλο-
 σοφουῦντα, καὶ μηδὲν ὑπερ-
 πλὴν πῆραν φρονεῖν. Τιμ.
 ἐπαιτῶ ταῦτά σον ὦ Θρασύ-
 κλεις. ἀπὸ γουὶ τῆς πῆρας
 εἰ δοκεῖ, φέρε σοι πλὴν κεφα-
 λῶν ἐμπλήσω κονδύλων,
 ὀπμητρήσας τῇ δικέλλῃ.
 Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ
 καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει; Τιμ. τί ἀγανακτεῖς
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν
 παρ-

potiore via ex arribus eij-
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquum,
 videlicet largiens ijs, qui-
 cunque opus habent huic
 quinque drachmas, illi
 minam, alij talentum.
 Si vero quis philosophus
 fuerit, duplam aut tri-
 plam portionem ferre di-
 gnus est. Quanquam hoc
 quidem mihi non mea ip-
 sius gratia peto, sed quo
 amicis si qui egebunt, do-
 nem, sat est si modo pe-
 ram hanc largitione tua
 expleueris. ne duos qui-
 dem modios Aegineti-
 cos capientem. Nam pau-
 cis contentum, mode-
 stumque convenit esse
 eum qui philosophatur,
 neque quicquam ultra
 peram cogitare. T I M.
 Equidem ista, quae di-
 cis, probō Thrascles,
 ergo si videtur, prius-
 quam peram expleam,
 age tibi caput opplebo
 tuberibus, posteaquam
 ligone sum mensus. T H.
 O libertas, o leges, pul-
 samur ab impurissimo li-
 bora in ciuitate? T I M.
 Quid stomacharis o bo-
 ne Thrascles? num te

defraudauī? Atqui adij-
ciam vltra mensurā Chre-
nices quatuor? sed quid
hoc negocij? Complures
simul adueniunt, Blepsias
ille, & Laches & Gni-
phon, & breuiter agmen
eorum qui vapulabunt.
Itaque quin ego in rupem
hanc conscendo, ac ligo-
nem quidem paulisper in-
terquiescere sino dudum
fatigatum? Ipse vero plu-
rimis congestis saxis, pro-
cul eos lapidum grandine
peto. B L E. Ne iace ὁ

Τίμον, Abimus enim.
T I M. At vos quidem
nec citra sanguinem,
nec absque vul-
neribus.

παρακέρουσαι σί; ἤ μὴ
ἐπιβαλὼ χρίνικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ξυώρχον-
ται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
σώταγμα τῶν ὁμιωξομένων,
ὥς τε τί οὐκ ὅτι πῶν πέτσαν
ταύτῳ ἀνελθὼν, πῶν μὴ δι-
κιλλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πά-
λαι πεποινηκῶν; αὐτὸς δὲ
ὅτι πλείους λίθους συμφο-
ρήσας, ὅτι χαλαρῶ πτόξευ-
σεν αὐτούς; Βλεψ. μὴ βάλ-
λε ὦ Τίμον, ἀπιμεν γάρ. Τι.
ἀλλ' οὐκ ἀναιμωλί γε ὑμεῖς,
οὐδὲ αὖτε τραυμά-
των.

F I N I S.

Τ Ε Λ Ο Σ.

L I P S I A E

IMPRIMEBAT IOHANNES
S T E I N M A N .

Anno

M. D. LXXVIII.